

ДЖАКИ КОЛИНС УБИЙЦИ ОТ ЛЮБОВ

Превод от английски: Пламен Иванов, 1993

chitanka.info

1.

— Не ме интересува, че не можете да вършите нищо друго. Не ме интересува, че губите вашите доходи, вашия дом, вашето имущество. Зарежете всичко, милички. Просто съберете самоуважението си и скъсайте веднага с този живот. Да си проститутка значи да си нищо, вещь в ръцете на мъжа. Не обръщайте внимание на вашите сводници, вашите босове. *Ние* ще ви помогнем. *Ние* ще ви дадем всичката помощ, която можем. *Ние* ще ви помогнем да започнете нов живот така, че старият ще ви изглежда като един лош сън.

Маргарит Лоурънс Браун говореше от петнайсет минути и сега спря да отпие от чаша вода, подадена и на импровизирания подиум. Тълпата, събрала се да чуе нейната реч, беше задоволително голяма. Заемаха голяма площ в Сентръл Парк. Повечето бяха жени, тук-там се забелязваха неколцина мъже. Беше топъл августовски ден на 1974-а и последователите ѝ се бяха събрали в пълен състав.

Маргарит имаше силен, категоричен и пряк глас, който не отслабваше. Посланието ѝ се чуваше силно и ясно.

Тя беше висока жена в началото на трийсетте си години. Никакъв грим не украсяваше лицето ѝ, което излъчваше решителност. Косата ѝ беше дълга и черна. Беше облечена в дочени дрехи, ботуши и огърлици от мъниста.

Маргарит Лоурънс Браун беше култов образ в Америка. Неуморим лидер на кампанията за права на жените, тя беше спечелила не една победа. Беше написала три книги, беше излизала редовно по телевизията и заработила доста пари, които беше използвала за своята организация „О. Ж. С.“ — Освободете Жените Сега.

Когато отначало тя се захвана с каузата на проститутките, всеки се изсмя. Но никой не се смееше сега — след като бяха изминали три месеца, след като се оказа, че хиляди жени захвърлят избраната от тях професия и тръгват след нея.

— Трябва да започнете новия си живот *сега!* — извика Маргарит и брадичката ѝ се издаде решително напред.

— *Да-а!* — извикаха в отговор жените.

— Вие ще заживеете отначало. Ще имате нов живот!

— *Да-а! Да-а!* — реакцията от тълпата беше силна като пред олтар на евангелието.

— Вие ще бъдете *свободни!* — обеща им тя.

— *Да-а!*

Изведнъж Маргарит се свлече на земята. Тълпата продължаваше да тропа с крака и да вика одобрително. Кръв бликна от малка, добре очертана дупка в средата на челото ѝ.

Изминаха няколко минути, докато тълпата осъзна какво се е случило, след което бе завладяна от истерия и паника.

Маргарит Лоурънс Браун беше застреляна.

Къщата в Маями^[1] можеше да се достигне само като се премине през електрически портал, след което се извършваше внимателен оглед от двама души униформена охрана с пистолети, напъхани небрежно в поясите.

Алио Маркузи премина лесно педантичната охрана. Той беше дебел, възрастен мъж, с воднисти пиянски очи и походка на бременна котка.

Когато доближи голямата къща, започна тихо да мънка нещо на себе си, тъй като се чувстваше неудобно в прекалено тесния си костюм на сиво каре и се потеше силно в горещия безоблачен ден.

На позвъняването му на вратата отвори прислужница. Беше грубовато италианско момиче с големи крайници, което не говореше добре английски. Тя кимна на Алио и му каза, че Падроне^[2] Басалино е във до басейна.

Той я тупна по задника и премина през къщата, за да излезе във вътрешния двор.

Когато излезе, видя Мери Ан Огъст. Мери Ан беше изключително красива млада жена с руса коса със старомодна бухнала прическа и добре оформено, закръглено тяло, подчертано в тесен изрязан бански костюм на точки.

— Здравсти, Алио — каза тя кикотейки се, и стана от шезлонга, в който се беше изтегнала. — Просто ще отида да си наля нещо за пиячка. Искаш ли нещо и ти? — Застана в подстрекаваща поза пред него и започна да си играе със златната верижка, спускаща се между щедрите ѝ гърди.

Алио се загледа в младата гледка пред него, облиза устни и предкуси, че ще дойде и неговият ден, който ще бъде не толкова далечен — най-вероятно, когато на Енцо ще му писне от Мери Ан и ще я разкара като всички останали.

— Да-а, ще пия едно „Бакарди“^[3] с много лед. И малко чипс, ядки и няколко черни маслини. — Потри изпъкналия си корем замислено. — Нямам време да обядвам. Днес съм много зает. Къде е Енцо?

Мери Ан вдигна ръка и посочи неопределено към безкрайните градини:

— Някъде тук е — мисля, че подрязва розите си — каза тя с мил глас.

— А-а, да, розите, розите му. — Алио инстинктивно обърна поглед към къщата и, както беше сигурен, самата Роуз^[4] Басалино надничаше през тясна пролука на завесата в нейната стая.

Роуз, жената на Енцо. Не беше излизала от стаята си с години и единствените хора, с които разговаряше, бяха нейните трима синове. Роуз непрестанно и зорко наблюдаваше от своя прозорец — просто наблюдаваше и чакаше. Тръпки пропълзяха по Алио. Не знаеше как Енцо търпи това нещо.

Мери Ан влезе в къщата, полюшвайки се, и отиде до бара, където започна да налива напитките. Беше деветнайсетгодишна и живееше с Енцо почти шест месеца — това беше нещо като рекорд, тъй като той никога не ги задържаеше дълго при себе си.

Алио се настани в стол и бавно затвори очи. Колко работа имаше днес...

— Хей, чао, Алио, приятелю, момчето ми. Как се чувстваш?

Алио се сепна, веднага отвори очи и скочи гузно на крака.

Енцо се беше изправил с едрия си ръст пред него. Беше шейсет и девет годишен, но беше здравеняк и имаше бронзов загар и вид на мъж на половината от възрастта си. Всичките зъби бяха на мястото си;

лицето му имаше остри и грубовати черти и много бръчки, а косата му беше гъста и стоманеносива.

— Чувствам се добре, Енцо, чувствам се добре — рече бързо Алио. Стиснаха силно ръце и се потупаха един друг по гърба. Бяха братовчеди. Алио дължеше всичко, което имаше, на Енцо.

— Мога ли да ти наляя нещо за пиене, захарче мое? — попита Мери Ан, която беше дошла при тях, втрещвайки благоговеещ поглед в Енцо.

— Не. — Отпрати я с поглед — Иди в къщата. Ще позвъня, ако ми потрябваш.

Мери Ан не възрази, подчиняваше му се незабавно. Може би заради това се беше задържала повече от другите.

Веднага щом влезе в къщата, Енцо се обърна към своя братовчед: — Е? — попита той нетърпеливо.

— Готово е — отвърна Алио с нисък глас. — Сам го видях. Беше изпипано майсторски. Едно от момчетата на Тони. Изчезна преди някой да разбере какво стана. Аз долетях направо тук.

Енцо кимна замислено.

— Няма по-голямо удовлетворение от извършения удар — каза той. — Това момче на Тони — плати му отгоре хилядарка и го дръж под око. Мъжете обичат да се изтъкват. Публичното убийство никога не е лесно.

— Да, така е — съгласи се Алио и засмука една черна маслина.

— Трябва да е на трийсет — изсъска злобно жената.

— Или по-възрастна — съгласи се приятелката ѝ.

Двете жени на средна възраст, покрити с бръчки и дебел слой грим, наблюдаваха Лара Кричтън да излиза от басейна на „Марбена Клуб“.

Лара беше красива жена на двацет и шест години със съвършени черти. Елегантна, слаба, със слънчев тен и закръглени, чувствени гърди, буйна коса с обезцветени от слънцето ивици и големи кристалночисти зелени очи.

Тя се отпусна на рогозката до принц Алфредо Мазерини и въздъхна силно.

— Вече ми писва тук — каза тя с неспокоен тон. — Не можем ли да отидем някъде другаде?

Принц Алфредо се надигна и седна.

— Защо ти писва? — попита той с настойчив тон. — Аз ли те отегчавам? Защо трябва да ти писва, когато си с мен?

Лара въздъхна отново. Да, истината беше, че принцът наистина беше много отегчителен. Но имаше ли друг наблизо, при когото да отиде? Беше си го превърнала в правило — никога да не оставя някого, преди да има друг, който да може да го замести стопроцентово. Беше вече имала повечето от съществуващите принцове и графове, няколко филмови звезди и един-два лорда. Наистина беше уморително, че си беше поставила такъв висок стандарт.

— Не те разбирам — оплака се принц Алфредо. — Никоя жена никога не ми е казвала, че се отегчава от мен. Аз *не съм* досаден човек. Аз съм жизнен, жизнерадостен. Аз съм — както ти казваш — умът и духът на партито.

Лара забеляза, че докато той говореше, получаваше ерекция в своите модни гащета на фирмата „Керути“, и въздъхна още по-силно.

— Ох, господи, млъкни най-накрая — каза тя тихо на себе си. Сексът се превръщаше в най-голямото от всичките отегчения. Толкова предсказуем, отработен, механичен.

Принц Алфредо не я чу. Стана и продължи:

— Хайде, мила моя. — Забеляза, че ерекцията му се вижда добре, възгордя се, наведе се и издърпа Лара да се изправи на крака. — Първо да си починем — продължи той, намигвайки й лукаво. — После се качваме на ферарито и отиваме в планините. Какво ще кажеш, любима моя?

— Както кажеш. — Неохотно се остави да я отведе в хотела. Всички очи ги проследиха, докато излизаха. Двамата определено представляваха красива и вълнуваща двойка.

Имаха отделни апартаменти, но според негласно споразумение всички сексуални действия се извършваха в този на Лара. Когато стигнаха обаче, тя го спря на вратата.

— Какво има? — попита той с възмущение. — Толкова добре ми е станал — направо е *чудесен*.

— Остави за по-късно — каза тя с решителен тон, отвори вратата и я затвори пред лицето му, въпреки неговите протести. — Ще ти се

обады, когато се събудя.

Лара се почувства неспокойна, притеснена и сякаш затворена в клетка. Чувство, което често изпитваше, когато бе омъжена за Джейми П. Кричтън. Разводът беше разрешил проблема и сложил край на чувството, но сега?

Телефонът звънна и тя вдигна слушалката, готова да каже на Алфредо не — решително не. Но не беше принцът. Телефонистката я информира, че е настоятелно обаждана от Ню Йорк.

— Да? — Поклати слушалката, чудейки се кой ли можеше да знае, че е в Испания.

— Лара? Лара, ти ли си? Ох, господи? Колко ужасна е връзката! — Беше женски глас, чийто тон граничеше с истерия.

— Кой е? — попита рязко Лара.

— Господи! Не ме ли чуваш? По дяволите, Кас е. — Последва пауза, след която — Лара, случи се нещо ужасно. Маргарит беше застреляна. Застреляха Маргарит.

[1] Маями — един от най-големите градове в щата Флорида. — Бел.прев. ↑

[2] Падроне (от итал. Padrone) — шеф, бос. — Бел.прев. ↑

[3] „Бакарди“ — коктейл от ром, лимонов сок и захар, подобно на дайкири. — Бел.прев. ↑

[4] Роуз (Rose — англ.) — букв. Роза. — Бел.прев. ↑

2.

Маргарит Лоурънс Браун беше отведена спешно в най-близката болница. Тя все още беше жива, но едва дишаше.

Верните ѝ последователки се събраха на тихи, малки групи, плътно една до друга. Само най-близките до нея бяха допуснати в болницата, където изчакваха с цялата си надежда, която можеха да съберат. Нямаше никакви сълзи: Маргарит щеше да се отнесе с презрение към тях.

Кас Лонг и Рио Джава стояха една до друга до вратата на стаята за спешни случаи. Един лекар току-що им беше казал, че ѝ правят кръвопреливане. Кас беше лична помощничка на Маргарит и нейна вярна приятелка. Двете се бяха срещнали в един колеж и оттогава станаха най-добри приятелки. Кас беше ниска жена с небрежен външен вид. Имаше кестенява коса, която носеше късо подстригана, и весел нрав. Но сега отличителните ѝ белези бяха застинали в шок.

Рио Джава — най-известната поддръжничка на Маргарит, една от най-близките ѝ приятелки и също непоколебим член и съосновател на „О. Ж. С.“ — беше далеч по-очарователна фигура. Неоспорима кралица на нелегалните филми, тя беше изтъкната личност сред обществото; носеше се по последна мода, беше майка на четири деца с различен цвят на кожата и се славеше като доста ексцентрична. Беше висока над шест фута^[1] и слаба, като че ли умираше от глад. Имаше продълговато, драматично лице, обръснати вежди и екзотичен грим. Отчасти индианка Чероке^[2], отчасти селячка от планинските райони на Луизиана^[3], тя живееше живота си точно както ѝ доставяше удоволствие.

— Къде е Дъки? — попита тя и бръкна в огромната си дамска чанта за цигара.

— Тръгнал е вече — отговори Кас. — Свързах се и с Лара. Лети за насам.

Прекъснаха разговора си, за да проследят с поглед как още лекари се появиха и със забързана крачка влязоха в стаята за спешни

случаи.

— Мога ли поне да я вида? — каза с умолителен глас Кас, хващайки един от лекарите, когато преминаваше край нея.

— Вие роднина ли сте? — попита той съчувствено, забелязвайки оцапаната ѝ с много кръв рокля. Тя беше държала в скута си главата на Маргарит, докато линейката пристигне и след това беше пътувала с нея до болницата.

— Да — излъга Кас.

Лекарят я дръпна настрани.

— Гледката не е приятна — предупреди той.

Тя прехапа устна.

— Знам — прошепна тя. — Аз я доведох тук.

Лекарят изпита съжаление към нея.

— Е, щом сте роднина — каза той. — Нарушават се правилата, но... добре, елате с мен.

Рио кимна на Кас да върви напред и тя последва лекаря в стаята за спешни случаи.

Екип от професионалисти правеше всичко, което беше по силите му. Два катетъра преливаха първата пинта^[4] кръв. Към носа на Маргарит беше прикрепена тръба. Лекар масажираше сърцето ѝ.

На Кас ѝ прилоша.

— Няма много надежда, нали? — попита тя, едва сдържайки сълзите си.

Лекарят поклати мрачно глава и тихо я изведе навън.

Рио я погледна. Нямаше нужда от думи — и двете го знаеха.

— Кой го направи? — попита Кас с настойчив тон, триейки очите си. Постоянно задаваше този въпрос от съдбовния миг в парка, когато Маргарит падна. Маргарит имаше толкова много врагове — безброй хора я мразеха заради каузата, за която се бореше. И заради това, че живееше живота си както ѝ харесваше и пет пари не даваше за каквато и да е критика или клюка. Мъжът, с който живееше понастоящем, беше Дъки К. Уилямс — чернокож изпълнител на соул със съмнително минало. Кас не го харесваше. Чувстваше, че той използва Маргарит, та да добие популярност за своята залазваща кариера.

Рио дръпна силно от цигарата.

— Слушай какво, не е тайна, че Маргарит си създаде врагове с дейността си. Едното идва с другото. И тя го знаеше.

— Аз все я предупреждавах — каза скръбно Кас. — Тя никога не се вслушваше. Маргарит никога не премисляше нещата изцяло, просто се нахвърляше върху тях.

— Е, да — рече Рио. — Но точно това я правеше такава особена, нали така?

— Май да — каза Кас и се замисли за безбройните, изпълнени с омраза писма, които получаваше Маргарит: „Любовница на негър“, „Комунистическа Кучка“ и тем подобни. Имаше и заплахи, че ще бъде убита: „Лоурънс Браун, видях те на «Шоуто тази вечер». Мразя те. Надявам се, че ще паднеш мъртва. Мога и сам да те убия“.

Такива писма пристигаха почти всеки ден. Бяха толкова чести и настойчиви, че можеш спокойно да ги припишеш на някой смахнат и да ги забравиш.

Това, което безпокоеше Кас, бяха заплахите по телефона. Заглушени гласове предупреждаваха Маргарит да изостави каузата с проституцията. Толкова много бяха станали последователките на Маргарит, че изведнъж сводниците, мадамите^[5] и гангстерите, които контролираха целия този бизнес, се разтревожиха. Проститутките започнаха да оредяват, стигна се до невъзможна ситуация, тъй като всеки път, когато Маргарит проведеше един от своите митинги на открито, за една нощ изчезваха стотици нови, импулсирани от факта, че „О. Ж. С.“ им предлагаше нещо повече от думи — предлагаше им шанс да започнат съвсем отначало. Организацията уреждаше работни места, жилища, дори пари, ако нуждата беше неотложна.

Имаше много заплахи Маргарит да изостави „Великата Проститутска Революция“, както я нарече списанието „Ню Мънт“. Списанието наскоро беше публикувало снимката ѝ на първа корица и беше поместило статия за нея от шест страници. Но Маргарит нямаше никакво намерение да изоставя каквото и да било. Маргарит Лоурънс Браун беше безстрашна, щом ставаше въпрос за нейната кауза.

Дъки К. Уилямс се втурна в болницата. Идваше от записи в студиото. Положи доста усилия да си пробие път да влезе — наоколо гъмжеше от полиция, представители на пресата и телевизионни екипи.

Дъки, съпроводен от своя мениджър и рекламен агент, отказа всякакви коментари, докато си пробиваше път през тълпата. Пред асансьора в болницата беше спрял от човек от охраната, който отказа да го пусне да се качи.

— Исусе Христе! — изкрещя Дъки, съвсем объркан. — Разкарайте това нищожество от пътя ми преди да съм му смачкал шибания фасон!

Охраняващият го погледна със святкащ поглед, ръката му потрепери нервно близо до дръжката на револвера.

— Успокой се, Дъки. — Мениджърът му се опита да укроти ситуацията. — Просто пазят Маргарит. Кас трябва да е там горе.

Изпратиха да извикат Кас, която дойде, и всички се качиха в асансьора.

— Исусе Христе! Как се случи всичко това? — попита настойчиво Дъки. — Хванали ли са кучия син, който го е направил? Ще оцелее ли тя? Какво, *майната му*, става тук?

Кас поклати тъжно глава.

— Изглежда никой не знае — каза тя тихо. — Не изглежда на добре.

Когато асансьорът спря и излязоха от него, Рио ги очакваше:

— Оставете всичко — каза тя с глух, безсилен глас. — Маргарит току-що умря.

[1] Фут — мярка за дължина, равна на 30.5 см. — Бел.прев. ↑

[2] Чероке — североамериканско индианско племе. — Бел.прев.

↑

[3] Луизиана — щат в южната част на САЩ. — Бел.прев. ↑

[4] Пинта — мярка за течности, приблизително равна на половин литър. — Бел.прев. ↑

[5] Мадам — съдържателката на публичния дом, „старшата“ проститутка в него. — Бел.прев. ↑

3.

Енцо Басалино беше едър и силен мъж с огромни рамене, широки гърди и голямо туловище. Мери Ан винаги се забавляваше, когато го прихванеше настроение да приготви вечерята. Той изгонваше от кухнята цялата прислуга, връзваше си престилка и се захващаше да сготви спагети с неговия специален сос с месо а ла Енцо, които ядеше с големи зальци хляб, приготвен с чесън.

Днес Енцо отново се беше заловил сам да приготви спагети.

— Мили, толкова си *смешен* с тази престилка — казваше развеселена Мери Ан. Тя беше допускана в кухнята само след като обещаеше да не се меси в работата му. — Не искаш ли Малката Мамичка да ти помогне?

Малката Мамичка беше прякорът, който Енцо използваше за нея. Тя обаче въобще не знаеше факта, че това беше любимото прозвище, използвано за всяко момиче преди нея.

— Не. — Той поклати глава отрицателно. — Това, което можеш да направиш, Малка Мамичко, е да ми донесеш още малко вино. Незабавно!

Мери Ан се подчини и донесе виното. После седна на края на кухненската маса и започна да клати крака напред-назад. Беше облечена с много тясна рокля, изрязана много дълбоко отпред. Енцо избираше дрехите ѝ и те бяха все от един и същи вид. Не ѝ се позволяваше да носи панталони, ризи или нещо случайно. Енцо я харесваше да изглежда секси.

Мери Ан нямаше нищо против. Животът ѝ с Енцо беше определено доста по-добър, отколкото беше преди това, и тя му угаждаше всячески. В края на краищата Енцо Басалино беше много важен мъж и тя изпитваше тръпнещото вълнение и имаше честта да бъде с него.

— Опитай го — предложи гордо той лъжица от своя гъст сос, от който се издигаше пара.

Тя покорно отвори уста.

— Оох! Горещо! — надупи се тя. — Ти изгори своята Малка Мамичка.

Енцо избухна в смях. Днес той празнуваше. Тази вечер щеше да се смее на всичко.

— Понякога си наистина непослушен — рече Мери Ан и после продължи с детско гласче. — Защо си толкова подличък с твоето глезено момиченце?

— Ха! — изсумтя той. — Та ти въобще не знаеш какво означава подъл. — Потопи пръст във врящия сос, извади го, облиза го одобрително и добави още вино. — Ти си умно момиче — продължи той снизходително. — Стой както си, и ще си много добре. Окей ли е, Малка Мамичко?

Тя се изкикоти весело:

— Окей, Големи Татенце^[1].

По свой собствен особен начин той харесваше Мери Ан и се чувстваше привързан към нея. Тя беше много по-малко приказлива от другите жени и никога не задаваше никакви въпроси. Освен това фигурата ѝ беше сложена точно така, както той харесваше, и беше много внимателна и мила. Никога не му създаваше проблеми.

Енцо мразеше всички досегашни. Те се нанасяха при него и само след няколко седмици си мислеха, че вече го притежават. Жени! Все задаваха въпроси, ставаха много любопитни и понякога имаха нахалството да се извиняват, че ги боли главата, когато той поискаше да правят любов. Енцо се гордееше много с факта, че дори сега, на шейсет и девет годишна възраст, можеше още да го вдига веднъж или два пъти седмично. Често си спомняше за времето, когато му ставаше два пъти и дори три пъти за една нощ. Какъв расов жребец беше той! Какъв великолепен разплоден жребец!

Сега беше ред на неговите синове да продължат традицията Басалино с жените. Той имаше трима синове, трима чудесни млади мъже, с които беше повече от горд. Те бяха неговия живот. Чрез тях името Басалино щеше да остане сила, с която всеки да се съобразява. И когато той станеше стар, много стар, те щяха да са тук да го защитават, както той ги защитаваше.

Беше станало добре, че не тръгнаха подир своята майка. Енцо считаше Роуз за луда — заключваше се в своята стая, шпионираше и разговаряше единствено със синовете си, когато те идваха на гости. Тя

беше тук от седемнайсет години. Оох... седемнайсет години се опитваше да смачка ташаците^[2] му, да го накара да се чувства постоянно виновен.

Но дребната ѝ играчка не му беше подействала. Той отказваше да се чувства виновен за каквото и да било. Остави я *тя* да е тая, която да страда. Вината беше изцяло нейна, считаше Енцо. Това, което той правеше, си беше чисто негов бизнес и тя нямаше никакво право да се меси.

В дните на своя апогей Енцо Басалино беше придобил прякора Бикът, заради навика му да възсяда всяко подходящо създание от женски пол, което се изпречеше на пътя му. Един ден, докато се забавляваше със съпругата на един свой приятел, известен като Винсънт Шопара, той получи единствената през живота си рана от куршум. „Точно над задника“ — казваше историята. — „Винсънт Шопара ги хванал точно като го правели и го гръмнал точно над задника“.

За щастие на Енцо, тази история не беше съвсем вярна. Винсънт Шопара го беше прострелял, действително, но куршумът беше заседнал в плътта на задните му части и не му беше причинил никаква особена вреда. Както и да е, Енцо не остана много зарадван. След инцидента Винсънт Шопара претърпя много злополуки, като се започне от пожара, който изгори неговата къща, и се свърши с изваждането му от реката, преминаваща от задната страна на един бетонен блок.

На Енцо не му беше приятно да става за посмешище, а историята, че е бил прострелян, беше възбудила много подигравателен кикот.

Кратко време след това той се запозна и ожени за Роуз Вако Морано, дъщерята на един негов приятел. Тя беше стройна, с гордо изражение на лицето и приличаше на крехка Мадона, подобно на всяко италианско девойче. Енцо остана поразен още първия път като я видя и не губи повече време да я пита дали ще се омъжи за него. Не му отне много време да подготви майсторски сватбата. Роуз беше в бяла дантела, Енцо в лъскав черен утринен костюм, бели обувки, ръкавици и червен карамфил. Мислеше си, че прилича на издокарано и напето конте.

На сватбения им ден Роуз беше едва на осемнайсет, а Енцо на трийсет и три.

Станаха популярна двойка. Роуз скоро се отърси от скромното си възпитание и се присъедини към по-буйния начин на живот на своя съпруг. Нямаше никакво желание да става къщовница, да стои по цял ден в къщи и да се занимава само с готвене, деца и ходене на черква. Когато предано роди първия им син, Франк, бебето беше оставено у дома с бавачка, и Роуз продължи да прекарва цялото си време навън с Енцо. Роуз Басалино беше жена, родена преди своето време.

Енцо нямаше нищо против — всъщност беше доволен. Неговата съпруга се превръщаше в красива, модерна жена и Енцо знаеше, че мнозина му завиждат безкрайно. Когато другите мъже оставяха жените си вкъщи и вземаха приятелките си на конните надбягвания, баровете и клубовете, Енцо вземаше със себе си Роуз. Тя стана едно от момчетата, техен верен и най-близък приятел и всеки я обичаше.

Енцо често се удивляваше на късмета си да намери такава съкровище. Роуз го задоволяваше по всякакъв начин и дори намери време да го дари с втори син, Ник, три години след раждането на Франк.

Каква жена! Енцо не скриваше никакви тайни от нея. Тя знаеше всичко за неговата делова активност и когато той множеше успехите си, завземаше нови територии и изхвърляше все повече съперници, тя беше там, до него, и му помагаше. Неведнъж заставаше на негова страна, когато той раздаваше своята особена справедливост на хора, които го бяха измамили.

— Моята Роуз има повече достойнство^[3], отколкото повечето мъже — хвалеше се той гръмко. — Тя е една чудесна жена.

Никой не възразяваше.

Роуз имаше много обожатели и Енцо го знаеше. Това го изпълваше с гордост. Тя беше *неговата* жена и никой не можеше да промени това.

Когато се роди Анджело, техният трети син, Роуз накрая реши, че трябва да прекарва повече време в къщи. Франк беше на дванайсет години, а Ник на девет и те се нуждаеха от грижи и внимание. Енцо се съгласи. Нямаше никакъв смисъл тя да го придружава по време на кратките пътувания до Чикаго и Брега^[4]. Сега те имаха разкошна

резиденция в Лонг Айленд^[5] и беше съвсем правилно, че Роуз щеше да прекарва повече време с децата и да се забавлява така.

Тя го убеди, че навярно те трябва да разширят кръга от приятели, тъй като, в края на краищата, повечето хора, с които се виждаха, бяха замесени в рекетите, и Роуз считаше, че би било добре да имат друга група приятели за разнообразие. Близко до тях в голямо имение живееха актьор и актриса и Роуз започна да ги кани на гости. След това започна да идва семейство банкери, след които Чарлз Кардуел — един сноб бедняга, който се мотаеше из дъното на висшето общество. Постепенно Роуз увеличи познатите си още повече и в един момент всички стари лица бяха изтласкани.

Докато Енцо вземе решение, че така не му харесва, беше станало твърде късно. Деловите му пътувания бяха станали по-дълги. Той си взе малък апартамент в Ню Йорк, в който се изливаше поток от различни блудници. „Тъпанарки“ ги наричаше той. Все още обожаваше Роуз, но тя се бе променила и той не можеше да разбере защо.

Една нощ той се върна у дома няколко часа по-рано, отколкото тя го очакваше. Искаше да я изненада: беше седмицата на тяхната двайсет и първа годишнина от брака и той си мислеше, че двамата могат да поговорят, да се опитат да оправят нещата. Искаше да ѝ обясни, че не е щастлив. И навярно да направи опит да възстанови близостта, която някога споделяха.

На трийсет и девет, Роуз продължаваше да е страхотно привлекателна жена. Косата ѝ беше на гъсти синкавочерни спирали, мургавата ѝ кожа нямаше никакви бръчки, а фигурата ѝ имаше същата момичешка форма, когато се беше омъжила.

Поздрави го хладно.

— Искам развод — каза тя. — Омъжвам се за Чарлз Кардуел. Знам за апартамента ти, за уличниците ти и искам да се освободя от теб.

Енцо слушаше онемял. Чарлз Кардуел беше двайсет и шест годишен, родителите му имаха пари, но той имаше да чака още много, докато наследи някой цент.

— Спала ли си с него? — попита спокойно той.

— Да — отговори непокорно Роуз. Тя никога не лъжеше. Жената не познаваше какво означава страх.

Енцо кимна замислено и се съгласи с исканията ѝ. Удовлетворена, тя си легна в леглото.

Той остана да седи известно време в любимия си фотьойл, втренчен в пространството. Накрая вдигна слушалката и се обади на няколко души. Същата нощ Чарлз Кардуел беше доведен в къщата.

Той беше блед младеж, очевидно уплашен и разтреперан от тези, които го съпровождаха — четирима от най-доверените лейтенанти на Енцо. Усмихна се слабо на Енцо:

— Сега слушай — започна той. — Нека да обясня...

Енцо заповяда да запушат устата му и да завържат ръцете и краката му.

Отнесоха го в спалнята на Роуз като парче телешко месо.

Тя се събуди стресната и втренчи поглед в безпомощната фигура на своя любим. После погледът ѝ се премести върху Енцо. Поклати глава в отчаяние, знаейки добре каква справедливост раздаваше нейният съпруг.

Той я издърпа от леглото и я хвана така, че да не може да помръдне, а само да гледа. Тогава блеснаха ножовете.

Чарлз Кардуел беше нарязан до смърт пред очите ѝ.

[1] Голям Татко (Big Daddy) — игра на думи — означава още важна особа, личност, „голяма клечка“. — Бел.прев. ↑

[2] Ташаци, топки (balls от англ.) — игра на думи — в разговорната лексика означава още достойнство, упорит характер. — Бел.прев. ↑

[3] Достойнство (balls) — игра на думи, виж предна бележка. — Бел.прев. ↑

[4] Брега — тихоокеанското крайбрежие на САЩ. — Бел.прев. ↑

[5] Лонг Айленд — остров, разположен до атлантическия континентален бряг, чиято западна част е в очертанията на Ню Йорк, а в източната се намират много вилни райони и селища. — Бел.прев. ↑

4.

Не беше лесно за Лара да се отскубне от принца. Двамата бяха заедно непрекъснато от шест месеца и той се държеше собственически, подозрително, и най-много от всичко — беше безумно ревнив.

Когато му каза, че трябва да тръгне незабавно за Ню Йорк, той подскочи и веднага се залови за най-вероятната причина, която неговият ум можеше да достигне:

— Кой е той? Какво има той да ти предложи, което аз не мога да ти дам? *Настоявам* да ми кажеш името му.

— Не е мъж — обясни спокойно Лара. — Проблемът е семеен.

— Но ти нямаш никакво семейство, Лара, винаги си ми казвала така — заяви той сприхаво.

Тя кимна утвърдително:

— Знам, но имам едни далечни роднини в Америка. — Последва пауза. — Имам природена сестра, която се казва Бет, и тя има нужда от мен.

— Природена сестра! — изкрещя принц Алфредо. — Та ти не можеш просто така да се сдобиеш с доведена сестра. — Започна да обикаля из стаята, потропвайки нервно с крака. — Знам, че е мъж, Лара. Знам. Не можеш да ме излъжеш.

Умът ѝ в този момент се занимаваше с по-важни неща.

— Ох, моля те! — възкликна тя нетърпеливо. — Мисли, каквото си искаш. Трябва да тръгвам и това е всичко.

— Тогава аз идвам с теб.

— Не искам да идваш.

— *Настоявам* да дойда.

— Не, Алфредо.

— Да, Лара.

Двамата продължиха да спорят още известно време, докато накрая той излезе и тя можа да свърши с опаковането на багажа си.

Беше истинско облекчение да се отърве от него — този мъж беше просто невъзможен. Защо ли си губеше времето с него?

Лара Кричтън винаги биваше обслужвана първокласно, където и да отидеше. Млада, с великолепен външен вид, бивша съпруга на един от най-богатите мъже в Лондон, тя наистина беше една от онези, които пресата споменаваше като „красивите хора“. Постоянно коментирана в лъскавите модни списания като сияен пример на отдала се на живота очарователна дама, която се развличаше на различни места по света, ползвайки за превоз най-често реактивни самолети, тя въплъщаваше всичко онова, срещу което се бореше Маргарит Лоурънс Браун.

Щеше да се превърне в голям журналистически успех, ако някой откриеше, че всъщност двете бяха полусестри — имаха един баща, но различни майки.

Поради лични причини, когато всяка от тях достигна своята слава, те не почувстваха нуждата да разкрият този факт на никого. Бяха отгледани в различни страни и животът на всяка беше съвършено чужд на другата. Понякога се срещаха и тогава между тях избликваше истинска топлина — любов, която ги свързваше, въпреки очевидните различия. Разбираха се взаимно и никога едната не критикуваше начина на живот на другата.

Техният баща, Джим Лоурънс Браун, не се беше оженил за нито една от майките им. Маргарит беше на пет години, когато майка ѝ почива, и Джим се премести да живее в Калифорния, вземайки детето със себе си. Тук той се запозна с една омъжена жена, разделила се със съпруга си.

Джим и Маргарит се нанесоха да живеят при нея и един ден жената роди Лара. Година по-късно, когато тя и нейният съпруг решиха да се съберат отново, те дадоха детето и шест хиляди долара, а Джим да се премести някъде другаде. Парите го изкушиха. Той не възрази.

С парите си купи стара кола и ремарке, които им служеха като техен дом. На седем години Маргарит беше изцяло заета с гледането на едногодишната Лара.

Джим беше по природа бродяга — постоянно се намираше в състояние на замечтан унес, свиреше на китара, тичаше по петите на хубавите жени или спеше. Откара децата в Аризона, където се установиха във ферма, собственост на вдовица, казваща се Мери

Чоусър. Тя започна да се грижи за Лара и настоя Маргарит да започне да ходи на училище.

— Момичето е много умно — каза тя на Джим. — Напреднало е за неговата възраст. Трябва да има образование.

След известно време Джим започна да се чувства неспокоен. Беше се застоял прекалено дълго на едно място. Въпреки че сега беше обвързан с две деца, той не чувстваше отговорност за тях. Лара често си мислеше, че това беше причината, поради която той се беше оженил за Мери Чоусър. Тя беше по-възрастна от него, пълна, закръглена жена, която се усмихваше и никога не се оплакваше.

Точно месец след техния брак Джим изчезна, оставяйки след себе си нищо повече от една неграмотно надраскана бележка, в която казваше Мери да се грижи за децата.

Маргарит беше на девет години. Тя беше тази, която намери бележката му. Беше бележка на страхливец, пълна с извинения и с петстотин долара.

Осем месеца след неговото напускане Мери родя третата дъщеря на Джим, Бет — дете, което той никога не разбра, че съществува.

Сега нещата станаха по-различни. Без мъж в къщата работата във фермата стана съвсем занемарена и неорганизирана. Мери се чувстваше уморена и постоянно ѝ прилошаваше. Бебето я изтощаваше докрай. Парите започнаха да не стигат, започна да се губи и някога жизнерадостното настроение на Маргарит. Маргарит беше изпратена в училище пансион, докато Лара беше изпратена при роднини на Мери в Англия. В продължение на десет години не се видяха една друга. Когато се видяха, Маргарит вече беше започнала да учи в колеж за напреднали деца, а Лара вървеше добре като тийнейджър-модел в Лондон.

Бет, сега десетгодишна, живееше с Мери в малък апартамент. Ходеше на училище, а Мери работеше.

Маргарит искаше да им помага, но беше достатъчно трудно да изплаща собственото си образование — образование, което беше решена да получи.

На шестнайсет години Лара вече беше много красива, естествена, без да има нужда от лустрото, което придоби после. Живееше щастливо в Англия и всъщност за Маргарит беше изцяло англичанка — акцентът и всичко друго.

Двете прекараха заедно една седмица в Ню Йорк и разбраха, че близостта от ранните им години е все още тук.

Времето продължаваше да лети и те продължаваха да живеят по свой индивидуален, съвсем различен начин. Понякога си пишеха и се обаждаха по телефона. Но не изпитваха нуждата от контакт — между тях съществуваха по-силната връзка на любовта и доверието. Мери Чоусър почина от рак, когато Бет беше на петнайсет, и въпреки че и двете ѝ сестри я поканиха да живее при тях, тя предпочете по-независимия живот и се присъедини към една хипи комуна със своя приятел Макс. Маргарит не възрази. Тя вече беше сериозно ангажирана в движението за равенство на жените^[1]. Първата ѝ книга, „Жените — неравнопоставения пол“, предстоеше да излезе. Звездата ѝ започваше да изгрява.

В Лондон Лара се запозна и омъжи за Джейми П. Кричтън, чийто баща се оказа, че един от най-богатите мъже в Англия, и Джейми беше единственият му наследник. За нещастие бракът им не продължи повече от година, но беше достатъчно дълъг да затвърди Лара като видна личност със свой облик. Колоните за клюки в пресата много рядко излизаха с материал без нейна снимка или някакъв анекдот за това, с какво е била облечена или какво е правела или с кого е била видяна. Лара се превърна в очарователна любимка от живота на висшето общество.

Убийството на Маргарит Лоурънс Браун предизвика големи заглавия във вестниците, но фотографите продължаваха да стоят на летище Кенеди да посрещнат Лара Кричтън.

Тя слезе от самолета и направи няколко умели и кратки пози в своя костюм и голяма шапка на „Ив Сен Лоран“. Хладните ѝ зелени очи бяха скрити зад големи модни очила. Гривни на модна къща „Гучи“ звънтяха до часовника ѝ с черен циферблат „Картие“.

— За какво сте тук, мис Кричтън? — попита любопитен репортер.

— Бизнес — отвърна тя без усмивка. — Личен бизнес.

Очакваше я лимузина, в която тя се качи с дълбока въздишка. Седна на задната седалка и се опита да се отпусне.

Маргарит беше мъртва.

Маргарит беше убита.

Ох, господи! Защо?

Спомни си с мъчителни подробности последната среща със своята сестра. Беше тръгнала за Ню Йорк за два дена, с цел усилено пазаруване, и почти беше пропуснала да ѝ се обади. Но го стори и както обикновено, Маргарит я покани на гости. Беше отишла у нея, намирайки време между един обяд в „21“ и посещение за специална прическа в скъпия салон за красота „Видал“.

Маргарит я беше посрещнала радушно в своето обичайно облекло, състоящо се от избелели дънки и поизносена риза. Както винаги, беше със синкави слънчеви очила, които да подпомогнат зрението ѝ, а дългата ѝ коса беше несресана. Естествено, нямаше никакъв грим върху иначе поразителното си лице.

Лара изцъка неодобрително с език.

— Ако се беше потрудила малко — каза тя, — щеше да изглеждаш наистина пленително.

Маргарит се засмя.

— Наистина ли не осъзнаваш колко много време губиш да се мажеш с тия тъпи гадости? — попита тя с добродушен тон.

— Недей така ги отхвърля. В момента ставам директор на голяма компания за грим — каза Лара с убедителен тон. — Ще ти изпратя цял кашон с парфюми, червила, гланцове и всякакви такива неща. Страшно ще ти харесат.

— По никакъв начин, малката! — отвърна Маргарит. — Навярно си мислиш, че ти изпитваш нужда от тях. Но миличка моя... мен въобще не ме интересуват.

— Ще видиш, че ще ти харесат — каза важно Лара.

— Кой го казва?

— Аз го казвам.

Маргарит се усмихна. Имаше прекрасна усмивка — тя озаряваше цялата стая.

— Какво ново в твоя живот, мъничка сестричке? — попита тя грижовно.

Без да чака по-нататъшна покана, Лара се впусна да обяснява надълго и нашироко събитията в живота си. Маргарит ѝ наля пиене и двете седнаха. Наоколо в апартамента цареше безредие. Лара разказа всичко, което беше на душата ѝ, и така ѝ и олекваше истински. Винаги

правеше така, когато се събереше със сестра си — така беше по-добре, отколкото да ходи на психоаналитик.

Без да спре нито за миг, говори за проблемите си цял час. Беше ли принц Алфредо единственият? Дали да продаде част от ценните книжа? Какво мисли Маргарит за нейния нов смарагдов пръстен?

За миг се замисли и почувства, че думите ѝ са поне малко отегчителни. Потръпна. Никога не беше карала Маргарит да разкаже нещо за себе си. Не си беше давала труда да обсъди проблемите на каузата на своята сестра, които изгаряха душата ѝ, въпреки че много добре знаеше колко важни са те за нея.

Колко ли ограничена изглеждаше? Колко ли егоистична и изцяло погълната от себе си? И въпреки това, Маргарит слушаше търпеливо, като че ли разполагаше с времето на целия свят. Винаги правеше така.

Защо винаги ставаше така, че разбираш колко много се нуждаеш от някого, едва когато е станало твърде късно?

Лара погледна втренчено през прозореца на лимузината, насочила се към града. Маргарит беше мъртва и тя възнамеряваше да разбере защо.

Някой трябваше да плати за смъртта на нейната сестра. Тя беше уверена в това.

[1] Движението за равни права на жените, движението против войната във Виетнам, движението на хипитата и други обществени и младежки движения в САЩ, които печелят голяма популярност през 60-те и началото на 70-те години. — Бел.прев. ↑

5.

Бет Лоурънс Браун пристигна в Ню Йорк с влак. Идваше в града за първи път. Всъщност, това беше първия път, когато отиваше някъде другаде извън комуната, която беше неин дом, откакто беше станала на петнайсет години. Сега двайсетгодишна, тя имаше чисто бяла кожа и руса, права, твърда коса, която стигаше под кръста ѝ. Беше много симпатично момиче. С големите си сини очи и широката уста с нежни устни, лицето ѝ имаше детинска невинност.

Бет беше облечена в обичайните си дрехи — дълга рокля от индийски плат с кръпки на няколко места, сандали с каишки на бос крак и безброй огърлици от тънка кожа с нанизани мъниста, боядисани ръчно, от които висяха различни символи на хипитата. На стегната до врата тънка златна верижка висеше златен кръст. На кръста бяха гравирани думите: „ЛЮБОВ — МИР — МАРГАРИТ“.

Двете сестри бяха много близки — не от гледна точка на разстоянието, а заради същото, което сближаваше Лара и Маргарит. Между тях имаше истинско чувство на единство.

Бет носеше със себе си голяма велурена дамска чанта, подобна на торба. В нея бяха нещата ѝ — четка за коса, чифт дънки, тънка, закърпена блуза и много книги. Тя не вярваше в притежаването на имущество и много вещи, а само на книги — нейната страст беше четенето.

— Ще ми купиш ли едно пиене, сладурче? — Някакъв пияница се присламчи до нея на гарата. — Аз в замяна ще ти направя едно малко чукане.

Тя не му обърна внимание. Беше замислена и умълчана. Маргарит щеше да му каже да се разкара на майната си. Лара щеше да каже какъв ужасен дребен човек е този. Колко се различаваха двете сестри, помисли си Бет.

Кас беше обещала, че ще има някой да ги посрещне. Тя трябваше да изчака на гишето за информация, но влакът беше пристигнал по-

рано и тя не искаше да се мотае напразно наоколо и реши да отиде право в апартамента на Кас.

Просто не можеше да повярва на това, което се бе случило. Смъртта на Маргарит беше немислима. Тя беше толкова добра, толкова способна, умна, внимателна и човечна. Вярно, че беше инак — всеки го знаеше — но как иначе би оцеляла?

Не оцеля, помисли си тъжно Бет. Сестра ми е мъртва.

Бет я беше виждала за последен път преди шест месеца. Маргарит беше дошла на гости за уикенда. Всеки в комуната я хареса: всъщност всеки път очакваха посещенията ѝ с желание.

Винаги носеше нови книги, албуми с плочи и играчки за децата — умни играчки, не комерсиални джунджурии. Във фермата, където живееха, имаше десет деца, и отговорността по отглеждането им се разпределяше между петте жени и осемте мъже, които влизаха в комуната. Едно от децата беше на Бет — малко момиченце на четири години. Нейният баща се казваше Макс.

Маргарит беше поздравила своята племенница, Чайна, с топла прегръдка и целувки.

— Ще израсне така, че един ден ще стане президент — пошегува се тя. — Толкова е умна, страшно ми харесва!

Бет се усмихна спокойно:

— След като ти ще я ръководиш, аз съм сигурна, че всичко е възможно.

— Можеш да се обзаложиш за това, малката. Когато стане на десет, ще дойде да живее при мен в Ню Йорк. Ще я вземем от тук.

Маргарит участва в работата на комуната през дългия уикенд. Не я затрудняваше да помогне в готвенето и в градината, да полее цветята. Каза, че това ѝ помага да се отпусне. Намери време и да седне и разговаря с Бет, да изслуша проблемите ѝ и да ѝ даде съвет.

Вечерта, преди тя да си тръгне, организираха парти. Със страхотна музика и страхотен хашиш, който Макс беше донесъл от Калифорния. Маргарит се беше усамотила с Клашър, защото той беше нисък и грозен и най-малко подходящ за нейния вкус. Сексът в комуната беше съвсем свободен. Нямаше никакви постоянни връзки или ревност. Нито едно от притесненията на живота в истинския свят.

Когато Маргарит си тръгна сутринта, подари на Бет златната верижка, целуна я и прошепна тихо:

— Ти наистина имаш късмет. Правиш каквото си искаш и си щастлива. Не можеш да искаш нищо повече, хлапето ми.

А Бет се беше усмихнала широко, по детински. Маргарит обеща скоро да дойде пак.

— След лятото — беше казала тя. — Навярно за Коледа.

Сега лятото почти си отиваше и Бет беше в Ню Йорк. Не знаеше за колко време, но знаеше, че трябваше да е тук.

Енцо прехвърли разговора в своя кабинет. Кимаше и се усмихваше, докато разговаряше. Разбира се, нещата се връщаха в нормалното си русло. Той беше прав. Неговото решение беше единствения правилен начин. Действително, наполовина се беше оттеглил от бизнеса, но за всеки важен проблем, който трябваше да се реши, той беше единственият, към когото се обръщаха.

Франк, най-големият му син, беше предложил други решения за справяне с проблема. Но какво знаеше Франк? Беше трийсет и шест годишен и добър бизнесмен, но когато опреше да се вземе решение, предложенията му бяха все мекушави. Какво добро може да направят едни заплахи, щом не възнамеряваш дори да ги изпълниш докрай?

Решителното действие, както в старите дни, беше най-правилният начин.

Маргарит Лоурънс Браун беше мъртва от две седмици и проблемът беше отстранен. След като нямаше кой да ги ръководи, нямаше лидер, към когото да се обърнат, проститутките притихнаха. Убийството на Маргарит като че ли почти уби техния дух за борба. Майната им. Проклети курви.

Бавно и покорно момичетата, които бяха изчезнали и захванали с друга работа, започнаха да се връщат. Изглежда бяха забравили побоищата и униженията, които бяха понесли. За пореден път бяха победени.

Енцо се почувства в приповдигнато настроение. Каза да го свържат с негов приятел кожухар и му поръча дълго палто от чинчила^[1] за Ан. То пристигна само след няколко часа и двамата го отпразнуваха. Мери Ан не бе съвсем сигурна какво точно празнуваха, но тя беше благосклонна партньорка, независимо какво пожелаеше да направи той.

— Ти си моят велик италиански любим — измърка тя, знаейки добре, че той обича много похвалите. — Моят голям, голям мъж.

— А ти си една палава, сочна малка женичка — рече той засмян. — Моята любима вкусна лазаня^[2]!

Той обичаше да я гледа, да разглежда тялото ѝ с приятни заоблени форми, големите гърди, копринената кожа и устните в нацупена гримаса. Щеше да мине доста време преди да ѝ се насити.

О-о, да-а, Енцо Басалино разбираше кое парче е добро, когато му се изпречеше на пътя.

[1] Чинчила — малко южноамериканско животно, подобно на катерица. — Бел.прев. ↑

[2] Лазаня — вид италианска юфка. — Бел.прев. ↑

6.

Лола не беше истинското име на момичето. Беше слаба, с немарлив външен вид, облечена с раздърпани дрехи, с очи оцветени от смога на оживения град и дрехи, които я определяха като проститутка, каквато беше. Гризеше ноктите си постоянно — страстно, с бързи движения. Ръцете ѝ разказваха дълга история за силна пристрастеност към наркотици. Беше деветнайсетгодишна.

Лола беше бита много. Не толкова лошо все пак имаше няколко синини по тялото и изгорено от цигара по краката и ръцете. Но това беше достатъчно да разбере, че ще има още.

Тя знаеше всичко за случилото се. Знаеше за него още преди да се случи. Лола живееше с Чарли Мейлър, а Чарли беше едно от момчетата на Тони. Чарли беше дръпнал спусъка срещу Маргарит Лоурънс Браун.

Лола подтичваше бързо по улицата. За първи път беше излязла, откакто я бяха били; за първи път беше дръзнала да го стори.

Беше облечена в къса рокля, летни ботуши с връзки и тесен пуловер. Косата ѝ беше дълга и несресана, а очите ѝ бяха украсени с дълги остри изкуствени мигли.

Чарли я беше изритал от леглото:

— Разкарай се оттук и иди да изкараш нещо. Тогава май ще можем да отидем на едно кино. И слушай, кучко, да не си се върнала с по-малко от две стотачки, иначе ще ти подпаля тъпия задник.

Дотогава се беше свивала на леглото две седмици и Чарли не беше имал нищо против. Опиянен от успеха си, той все отсъстваше и празнуваше някъде. Тони беше много доволен от него. Тони искаше да е край него. А Тони беше едно от големите момчета^[1].

Лола знаеше, че Чарли е готов да се отърве от нея. Издигаше се в професията и не искаше тя да му се мотае наоколо.

На нея ѝ беше все едно. Знаеше какво трябва да прави.

Някакъв мъж я спря и я дръпна рязко за ръката. Тя се отскубна от него.

— Не тази вечер — измърмори тя възбудено. — Това момиче не работи тази вечер.

Продължи с припряна крачка, като от време на време хвърляше поглед назад да се увери, че не я следват.

В ръката си стискаше откъснато парче вестник с адрес, заграден с червено. Спря за миг и заби поглед в него.

— Накъде тичаш, малката? — Към нея се заклатушка някакъв пияница.

— Разкарай се — изстреля тя рязко, продължавайки бързо по пътя си.

Когато накрая намери заградения адрес, се поколеба преди да влезе. Известно време остана на тротоара, поглеждайки нагоре към високия жилищен блок, мислейки за Сузи, нейната малка сестра. И тогава изведнъж се изплю гневно на тротоара и без повече да се суети тръгна с решителна крачка право към входа.

— Искам да се видя с... ъъ... Кас Лонг — каза тя на портиера.

Той я погледна надменно, сви устни и посочи близкото бюро, където се приемаха гости.

Зад бюрото седеше прошарен възрастен мъж със сърдито изражение.

— Кас Лонг — каза тя.

— Тя очаква ли те?

Лола поклати глава отрицателно:

— Не. По-добре ѝ кажи, че е спешно.

Докато натискаше звънеца на домофона да се обади до апартамента на Кас, той се наведе напред и фиксира воднистите си очи върху краката ѝ.

Кас му каза да пусне момичето горе. Толкова много жени идваха да я видят след смъртта на Маргарит, че тя вече беше свикнала. Поднасяше им кафе и снимка на Маргарит с надпис „Мир — Любов“. В известен смисъл беше утеха да разбере колко много хора мислеха за нея. Беше ѝ много приятно да разговаря с тях.

Тя постави слушалката на домофона и каза:

— Още една се качва. Ще я пуснеш ли?

Бет кимна утвърдително. Тя беше тук от няколко дни и Кас не знаеше как щеше да се оправя с нещата без нея. Природената сестра на

Маргарит се оказа че е силна и любяща — едно голямо удобство и утеха.

Бет отвори вратата на Лола и я въведе в кухнята, където ѝ предложи да похапне нещо. Позна по очите на момичето, че е наркоманка. Животът в комуната не беше я изолирал от грубите факти в живота.

— Не искам нищо — каза с неспокоен глас Лола, сядайки на един стол. — Ти ли си Кас?

— Не — отвърна тихо Бет.

— Е, искам да видя Кас. Дай да я видя.

В стаята влезе Кас. Изглеждаше уморена. Под очите си имаше тъмновиолетови сенки — не можеше да спи добре.

— Имам нещо да ти кажа — каза колебливо Лола. — Не искам никакво възнаграждение, ни най-малко. Можеш да си сигурна, че съм такава, каквато ме виждаш, това не е никаква тайна. — Направи кратка пауза да отгризе от нокътя си, но осъзна какво прави и спря. — Маргарит Лоурънс Браун даваше на хората надежда. Разбира се, тя нямаше да може да привлече и *мене* — аз съм нищо друго, освен една неудачница. Само че имам сестра, която е почти дете. Ох, майната му... дори не мога да ти кажа какво ѝ направиха. — Отново направи пауза, избърсвайки носа си с опакото на дланта. — Както и да е... да кажа за Маргарит. Едно от момчетата на Тони я застреля. Няма значение кое — то работи по заповед. Тони също работи по заповед. Големият човек, който заповяда да се направи, е Енцо Басалино — *той* организира всичко — ударът беше *целият* негов.

— Кой е Енцо Басалино? — попита Бет.

— Един голям мошеник. Живее в някаква грамадна резиденция в Маями. Казват, че се е оттеглил от бизнеса, но повярвайте ми, той контролира всичко. Думите да я премахнат излязоха от *неговата* уста — не от някакъв си пистолет.

Кас не отвърна нищо. Интуицията ѝ подсказа, че момичето говореше истината.

— Сега трябва да се махам оттук. — Лола стана и тръгна с бързи крачки към вратата.

— Почакай малко — каза бързо Кас. — Ако това, което казваш е истина, нека кажем на полицията да се заеме със случая.

Лола се засмя сурово:

— Ченгетата ли? Да не се бързайте с мене? Половината от тях са в джоба на Басалино. Всеки, към който се протегне. Ако го искате, трябва сами да го хванете.

— Не разбирам — рече Бет.

— Да-а, добре, помислете си добре. Можете да го направите. И двете сте умни. Имате връзки. — Лола потръпна: и тя имаше какво да прави. — Аз ще се захвана с оня тип, който стреля. Да-а, аз *наистина* ще се погрижа за оня гад. Викат му Чарли Мейлър. Запомнете името му и гледайте какво ще напишат вестниците — ще прочетете за него. — Спря до вратата. Изглеждаше окаяно. — Просто не забравяйте кой е истинският убиец. *Енцо Басалино*. Обожавах Маргарит Лоурънс Браун и искам да съм сигурна, че ще спипате това копеле Басалино.

— Не можеш ли да почакаш още малко? — помоли я Кас. Искаше да се обади на Дъки или Рио, на някого, който ще разбере цялата тази история по-добре от нея и Бет.

Лола поклати глава:

— Трябва да изчезвам. Казах ви достатъчно.

Навън вече се беше стъмнило. Лола се насочи към „Таймс Скуеър“^[2]. Не трябваше да прилага хитрост или да натрупва някакъв актив, просто знаеше, че е постъпила съвсем правилно.

Спря се във фоайето на едно кино, огледа се и се насочи към първия мъж, който влизаше сам.

Той беше на средна възраст и имаше тежка гърлена кашлица. Двамата се спазариха и бързо тръгнаха към близкия хотел, където живееше той. Той настоя да влезе пръв, сам, а тя влезе след няколко минути.

Стаята му беше малка, тясна, леглото беше разхвърляно. Лола започна да се съблича. Мъжът ѝ каза да остави ботушите си. Той не си свали нищо, просто сне ципа на панталоните си, те паднаха и той ги изрита.

Започнаха секса. Лола втренчи поглед в тавана, без да вижда нищо. Чувстваше се спокойна и облекчена, знаеше много добре какво възнамеряваше да направи.

Той свърши бързо. Лола взе парите и излезе. Тръгна си бавно към дома.

Чарли спеше в спалнята. Тя влезе в кухнята, надникна в хладилника, извади кутия кока-кола, отвори я и пи направо от нея.

Студената газирана напитка подразни гърлото ѝ. После протегна ръка отгоре на хладилника и започна да опипва към задната му част, където знаеше, че Чарли държи револвера си. Напипа оръжието, взе го и го провери внимателно. Беше заредено.

Постави заглушителя. Животът с Чарли я беше научил на много неща за оръжието.

Отиде до вратата на спалнята, отвори я и го извика по име.

Чарли се събуди бавно. Надигна се, седна в леглото, потривайки очи, и първото нещо, което видя, беше Лола с пистолет, насочен към него.

— Какво, майната му... — започна той и скочи от леглото.

Тя стреля. Улучи го в крака. Изстрелът беше задоволително тих.

Лицето му придоби гримаса на кипяща ярост, смесена с пълна изненада.

— Ах ти, тъпа путко! — изкрещя той.

Тя се прицели в чатала му и го улучи точно където искаше.

Той изкрещя от агонизираща болка.

Тя не се поколеба. Заби следващия куршум в гърдите му, той се строполи тежко на пода и накрая притихна.

Тя постави пистолета до него и излезе от апартамента. Взе асансьора и се изкачи на четиридесет и седмия етаж. Тръгна по пожарната стълба и излезе на покрива.

С решителна крачка се приближи до ръба на сградата и без да спре се хвърли напред.

Падайки долу, Лола се наби на няколко стърчащи железа и почина в линейката по пътя за болницата.

[1] Отново игра на думи. — Бел.прев. ↑

[2] „Таймс Скуеър“ — площад в Манхатън. — Бел.прев. ↑

7.

Рио разработи идеята за отмъщението. Те не можеха да убиват, не бяха никакви убийци. Мъжът, който беше дръпнал спусъка — Чарли Мейлър — беше премахнат от Лола с куршум между топките. Както самата тя беше обещала, те прочетоха за това във вестниците, както и за нейното трагично самоубийство.

Рио нае детектив, който да им състави досие на Енцо Басалино. Оказа се, че Енцо е едно лошо момче — Мистър Голямо лошо момче. Изглежда не му пукаше за нищо и за никого. Все пак имаше три слабости — неговите трима сина — Франк, Ник и Анджело.

Ако някой искаше да нарани Енцо Басалино, имаше три логически пътя да го постигне.

— Значи всичко е ясно, нали? — попита Рио. Огледа присъстващите на малкото събиране във всекидневната на Кас. — Щото не искам *никой* да се дърпа, щом веднъж сме се разбрали. Разбрахте ли? — Спря погледа си на Лара. — И никакво отегчаване и офейкване със самолет в някакъв си лайнян рай на удоволствия.

Лара се изчерви и ѝ отвърна с енергичен тон:

— Слушай, Рио, това не е детска игра за мен. Маргарит ми беше сестра и въпреки че може да сме били различни, аз я обичах толкова, колкото всеки от вас. — Погледна Рио предизвикателно. — Знам какво трябва да направя, и повярвай ми, ще го направя много добре.

— Рио не иска да каже нищо — намеси се Кас. Винаги беше тази, която помиряваше. — Всички сме изнервени. Кой няма да бъде след тези три последни седмици? Сега, когато всичко е уговорено и сме решили какво ще правим, мисля, че ще дишаме по-свободно. Знам, че аз *определено* ще дишам така.

Дъки К. Уилямс стана. Едрата му, силна фигура се изправи заплашително сред стаята.

— Никой, по дяволите, не ме слуша — оплака се той, — но, повярвайте ми, *моят* начин е най-правилният.

— Твоят начин! — присмя му се Рио. — Твоят начин е едно лайно. Какви ги мислиш? Че можем просто така да отидем при онова конте и да му кажем „О-о, добро утро Мистър Голям Бос Басалино, разбирам, че вие сте този, който е дал заповедта да се застреля Маргарит. Е, идвайте сега с мене, Мистър Лоши Човече, иначе ще ви пребия и ще ви смачкам на каша с моите силни ръце“. — Изсумтя с отвращение. — Дъки, не си прав. Тоя тип Басалино е голям капо^[1] и работи с голям замах. Ако се озовеш някъде близо до него, здравата ще ти подпали задника. И дори да *можеш* да се добереш до него — какво тогава? Ще го убиеш? Хей, човече, какво значи мъртъв? Мъртъв е нищо. Убийството е подарък за него. Това, което обмислихме, е *единственият* начин да унищожим тоя гад — *единственият* начин.

Дъки й хвърли святкащ поглед.

— Рио, миличка, твоят проблем е да живееш живота си между твоите крака. Малко чукане тук, малко задник там. И какво от това, майната му? Тия типове са се наситили на това. Да не би на шундата си да си купила кожухче или нещо подобно?

— Да ги го начукам, Дъки. Ще видиш, че ще направя така, че планът да свърши работа — каза тя с уверен тон.

— Да-а, ти навярно ще можеш да го направиш. Една шантава сексманиачка като тебе. Може би и Лара, не съм в игрите й. Но Бет? Вие май се майтапите. Дете като нея ще бъде смачкано между ръцете им и изядено от ония контета, за които вие говорите.

Бет се застъпи сама за себе си:

— Мога да го направя — каза тя разгорещено. — Не съм живяла в саксия. Освен това — отвори широко нежните си сини очи, — искам да го направя. Заради Маргарит.

— Всичко е уредено — обяви Рио. — Уредено, майната му. И започваме веднага, при първа възможност.

* * *

Дъки К. Уилямс излезе от срещата кратко след това, мърморейки на себе си:

— Тъпи жени. Какво разбират те? Нищо. Съвсем *нищо*.

Качи се в белия си ролс-ройс, паркиран до блока на Кас. Нервно грабна първата касета и я напъха в касетофона. Оказа се, че тя е „Дъки К. Уилямс пее Дъки К. Уилямс“. Първата песен беше „Соул, твърдост и Маргарит“. Беше я написал за нея.

Исусе Христе, колко упорита жена беше тя, помисли си той. Страхотно буйна и дива дама — в леглото и извън него. Само да беше се вслушала в него...

— Зарежи тая работа — я беше предупреждавал той неведнъж. — Не се бързай с големите момчета. Ще спасиш няколко проститутки и това няма да помогне. Спасяваш няколко, губиш няколко — всичко това са лайна.

— Какво има, Дъки? Не мислиш ли, че проститутките заслужават спасение? — беше попитала Маргарит.

— По дяволите, мила... ако наистина ги разкараш от улиците, още преди да можеш да си кажеш малкото име те пак ще се върнат там.

— Циничен си.

— Циничен... майната му, реалист съм. Откажи се, бейби, това е игра на загуба.

— Точно това всеки ми казва за теб.

— Тъй ли?

— Абсолютно.

— Тогава защо си с мен?

— Защото погледнах зад външния образ и видях човек, с когото мога да свържа живота си. Човек, който е понесъл своите тежки удари на съдбата.

Маргарит го разбираше по-добре от всеки друг. Беше отделила доста време и настойчиво се беше опитвала да разбере защо е имал толкова проблеми в миналото, и когато той ѝ разказа всичко за себе си, тя остана с него въпреки всичко. И не беше просто сексът, което ги задържаше. Сексът беше нещо странично, това, което наистина беше най-съществено, не беше толкова физическото действие — получи се повече от интересен сблъсък и безвъзвратно обвързване на две противоположни и много силни личности.

— Направи ми услуга, бейби. Забрави за това спасяване на проститутките. Повярвай ми, много е опасно — ѝ беше казал той.

Тя просто му се беше усмихнала с онази топла, секси, Маргарит-усмивка, и не бе обърнала никакво внимание на неговия съвет. Той не разбра как се случи, но внезапно се озова в центъра на събитията. Точно в самия шибан център. Дължеше пари — не много по неговите стандарти — две по сто хиляди. Не беше голяма работа — щеше да ги събере с един свой албум или за няколкоседмичен ангажимент в някое супер заведение на Лас Вегас. Но все пак ги дължеше и както стояха нещата, ги нямаше на ръка да се разплати. Наскоро трябваше да плати гигантска сума на своята втора бивша жена, а другите му разходи бяха големи и неотложни. Дъки К. Уилямс живееше, както един истински дук^[2] би пожелал да живее.

И така, той дължеше парите на няколко големи момчета от Вегас. Естествено, те знаеха, че той си заслужава да е длъжник. На много звезди заплатите дори не стигаха до джобовете им — нямаше нищо необичайно. Момчетата бяха уверени, че един ден ще се изплати.

Не беше тайна, когато започна да ходи с Маргарит Лоурънс Браун. По свой собствен начин тя беше известна като него. Вестниците и списанията започнаха да коментират тяхната връзка, като че ли бяха два сочни първокласни котлета, а не човешки същества с мисли и чувства.

Отначало беше трудно, но изглежда Маргарит не се притесняваше и щом това беше така, кой беше той, че да се оплаква?

После тя се захвана със силното си увлечение да спасява проститутките. Не ѝ стигаше, че всяка обикновена домакиня из Америка беше готова да тръгне след нея на революция. Не. Тя искаше проститутките. А когато Маргарит искаше нещо, тя беше сигурна, че ще го получи.

Кампанията ѝ беше бавна и умна. Но отначало хората се засмяха. Да спасява проститутките! Заради какво?

Дъки също се отнесе скептично. Не можеше да се въздържи да я обожава, но дори и през ум не му беше минавало, че тя може да е *толкова* силна.

Но тя си беше такава, силна. И изведнъж хората престанаха да се смеят и изведнъж на Дъки започнаха да се обаждат от време навреме по телефона и изведнъж ето го — озова се точно в шибания център.

— Спри действията на приятелката си и ще забравим за твоя дълг — така започваха обажданията. И колкото по-опасни и тежки

ставаха, толкова по-настойчиво Дъки се опитваше, *наистина* се опитваше да убеди Маргарит да спре.

Както обикновено, тя не искаше да знае. Маргарит вършеше нещата, както тя си знаеше.

Накрая той успя да изплати своя дълг от двеста хиляди, само и само да ги отхвърли от гърба си. Наложил се да заеме парите от един свой бивш приятел, един наркобос, казващ се Боско Сам.

И незабавно обажданията спряха.

Седмица по-късно Маргарит беше убита.

Дъки искаше отмъщение. Искаше го толкова, колкото го искаха Рио и Кас и двете сестри, за които не беше знаел нищо, докато дойде смъртта на Маргарит.

Планът им нямаше да свърши работа, мислеше си той. Планът им беше да сграбчат тримата сина на Енцо Басалино за ташаците сексуално и психически, да унищожат техния живот и извършвайки това, да превърнат възрастния човек в развалина.

Дрън-дрън.

Нямаха никакъв шанс.

Въпреки всичко, Дъки реши да ги остави да си разиграят играта, докато той се подготви да пусне своя план в действие.

Нещата се задвижваха вече от тях, но той знаеше, че накрая всичко ще стане по неговия начин.

Рио обикаляше с широки крачки из апартамента.

— Дъки ще ни е проблем — предупреди тя.

— Винаги е такъв — каза сухо Кас. — Защо сега ще е различен?

— Не мога да си го представя заедно с Маргарит — присъедини се Лара.

— Ох, заедно бяха голяма работа — рече Рио. — Истинско електричество. Знаеш Маргарит и нейните мъже. Ако бяха лесни, те я отегчаваха.

Лара искаше да каже не. Не познаваше Маргарит и нейните мъже. А искаше да е така. Истината беше, че не знаеше почти нищо за личния живот на Маргарит, защото винаги беше достатъчно заета с разговори за себе си.

Тя хвърли поглед към Бет — другата сестра, за която въобще не знаеше. Тихо си даде обещание да си навакса за миналото. Искаше да

опознае Бет много добре.

— Е. — Рио стана. — Трябва бързо да изчезвам. Четири гладни деца чакат майка им да дойде при тях.

— Колко са големи децата ти? — попита Бет.

И Кас стана. Срещата свърши. Решението беше взето.

Скоро щяха да поемат по пътя на отмъщението.

[1] Капо (от итал. саро) — бос, шеф на клон на мафията. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи — Ducky (Дъки) и duke (дук, херцог). — Бел.прев. ↑

8.

Висок и симпатичен, Ник Басалино беше съвършеното италиано-американско момче. Чудесни бели зъби, често пъти показвани в готова усмивка, топли кафяви очи и малко дълга черна коса, леко къдрава. Беше на трийсет и три години и харесваше много черните италиански костюми, копринени ризи и обувки ръчна изработка. Нищо друго, освен най-доброто за Ник Басалино.

Той живееше по последна мода в голяма къща на хълмовете, високо над светлините на Холивуд. Въпреки че не беше актьор, той получаваше много предложения поради почти невероятно добрия си външен вид. Дори и при вглеждане отблизо, човек можеше да сгреша, че носът му е претърпял пластична операция — а той не беше, или че зъбите му са били подлагани на прецизна стоматологична обработка — и те не бяха. Както и че цветът на лъскаво черната му коса е бил подсилен леко с шишенце боя — и тя не беше.

Ник оглавяваше търговска компания за внос-износ, наречена „Уеърхаузинг Инкорпорейтид“. Тя беше най-голяма по рода си на Западния бряг и Ник беше босът.

Когато баща ти е Енцо Басалино, ти определено не започваш от дъното.

Настоящата приятелка на Ник беше Ейприл Крауфорд — позастаряваща филмова звезда с четири съпруга зад себе си. Току-що изгряващите звездички и досадните тъпанарки не бяха за Ник. Той харесваше да налага известен респект, когато излизаше навън, а в Холивуд най-сигурният начин да сториш това, беше да бъдеш видян със звезда.

Двамата бяха заедно от година. Споразумението между тях за съвместен живот дойде много добре и на двамата за техния имидж сред обществото. Ейприл беше зарадвана, че Ник има своята солидна сума пари и няма да живее от нея като използвач. Изглеждаше добре, не беше твърде млад — не дете — и въобще не беше нищо, което да я направи за посмешище. Разбираше се добре с приятелите си и,

естествено — най-важното, що се отнасяше до Ейприл — беше сензационен в леглото. Чиста проба разплоден жребец от главата до петите.

Що се отнасяше до Ник, той харесваше почтеността да бъде с Ейприл, да се смесва с киноколониата и да вижда снимката си в списанията за запалянковците. Ейприл внасяше малко класа в неговия живот.

Единственото нещо, което той не разбираше, беше защо Енцо изразяваше толкова силно несъгласие с неговата връзка. Неговият баща постоянно му звънеше по телефона и се оплакваше:

— Какво става с теб и оная стара сбръчкана гайда? Какво става, Ник? Правиш името Басалино за майтап.

— Нима е по-добре да бъда с някоя тъпа осемнайсетгодишна красавица? — отговаряше той намусено.

— Да-а. Защо не? Толкова ли е ужасно да имаш някое парче с красиво лице и стегнати цици, което другите искат, а ти притежаваш? А?

— Ти просто не разбираш — казваше Ник, уморен от добре познатия стар аргумент.

— Да, аз все не разбирам тая голяма шибана работа. Само че аз не съм ги свършил толкова лоши работи за един старец, който не ги разбира. И ти не си ги свършил толкова лоши, като си мой син.

— Добре, добре. Остави ги тия. Ще ти изпратя телеграма, веднага щом скъсаме. Ще можеш да излезеш и да го отпразнуваш.

— Ама че смотаняк! — избоботваше накрая Енцо и двамата свършваха със смях. Разговорът се провеждаше ежеседмично.

Двамата имаха отношения, основани на любовта — пламенната, горда любов, която обвързва здраво италианското семейство.

Каквото и да беше направил Енцо в живота си — а той беше направил доста неща, — той знаеше, че винаги е постъпвал като добър баща към своите синове. Въпреки недоброто здраве на тяхната майка (той винаги говореше за лудостта на Роуз като за лошо здраве), той ги беше възпитал да бъдат чудесни мъже. Ник се справяше много добре с ръководството на „Уеърхаузинг Инкорпорейтид“. Беше упорит: хората премисляха по два пъти преди да захванат нещо с него.

Да, Ник беше истинският син на Енцо Басалино.

— Готов ли си вече, мили? — Ейприл Краул се приближи до Ник в неговата стая за обличане, намираща се в нейната къща. Двамата имаха отделни къщи, но през уикендите Ейприл обичаше той да бъде при нея.

Ейприл Крауфорд беше добре запазена блондинка в началото на петдесетте. Беше миньонка с приятна външност, елегантна и слаба; поддържаше тоалетите си в изряден вид и се гримираше чудесно. Отдалеч изглеждаше в края на трийсетте, но отблизо уморените бръчици и леката подпухналост издаваха тайните ѝ.

— Винаги съм готов за теб, захарче — каза весело Ник. Сграбчи я и я стисна в ръце, карайки я да пици от удоволствие.

Той беше само на осем години, когато я видя за първи път на екрана и се влюби.

— Мисля, че трябва довечера да се върнем по-рано — рече Ейприл. Въпреки четиримата съпрузи и безбройните любовници, тя не бе изпитала такова задоволство, каквото можеше да ѝ предложи Ник Басалино.

— Ти си босът.

— Искам въобще да не ходим. Навярно ако се обадя на Джанин, тя ще разбере...

— Тя няма да разбере — каза той с категоричен тон. — Ще отидем. Двамата сме облечени и ти изглеждаш страхотно — като малка кукла. — Той нямаше никакво намерение да пропуска партито на Джанин Джеймсън. Тя беше съвременничка на Ейприл и имаше същата слава.

Отидоха на партито с черния мерцедес на Ник. Ейприл си беше облякла бледосиня рокля с украса от пайети^[1]. Някои от орнаментите стърчаха от роклята ѝ и се забиваха в дрехите му, докато тя се беше облегла на него в колата. Той ги откъсна от нея припряно, но не навреди на роклята.

— Не се облягай на мен с тая рокля — предупреди я той. Винаги харесваше да бъде безупречен.

— Толкова си суетен — засмя се тя весело. — Но въпреки всичко, аз те обичам.

На партито имаше много познати лица — звезди, режисьори, продуценти. Ник се наслаждаваше на компанията. Обичаше много шоубизнеса.

Някаква млада изгряваща звезда със забележителен бюст се приближи до него на бара, докато той поръчваше пиене за Ейприл. Дватама бяха правили любов веднъж или два пъти много преди той да се срещне с Ейприл.

— Как е, Ники Тики? — попита момичето, притискайки добре развитите си гърди към него. — Още ли не ти е писнало от бабката? Щото нали знаеш, по всяко време щом решиш, ми е добре да те чуя и видя.

— Хей, бейби, какво ще правиш, когато циците ти увиснат? — попита той с не дотам кавалерско намигане. — По-добре престани да се слагаш като проститутка и вземи, че се запиши на курс за машинописка, щото не ми се вижда да е много далеч.

— Духач такъв! — промърмори гневно момичето.

— Извини ме, имам дама, която ме чака — каза дружелюбно Ник.

Ейприл не понасяше добре алкохола. След два скоча речта ѝ стана неясна и започна да произнася думите завалено. Походката ѝ стана изкривена и лицето ѝ стана отпуснато и неподвижно. С една дума, тя се разпадна на парчета.

Това раздразни Ник. Той самият не пиеше много — в неговия бизнес трябваше да си бодър, нащрек, така че той обикновено стоеше дълго пред чаша обикновена сода. Постоянно предупреждаваше Ейприл да спре да се налива. Опитваше се сам внимателно да разрежда питиетата на Ейприл с вода. Но тя все беше по петите му и обикновено грабваше нова чаша от всеки минаващ наблизо сервитьор.

На партито на Джанин Джеймсън Ейприл не направи изключение и скоро започна да залита като на ролкови кънки. Ник знаеше от досегашния си опит, че е добре да се държи на разстояние. Пияна, Ейприл ставаше войнствена и се държеше оскърбително. Ставаше истинска мъка и едва се понасяше.

Той разговаряше с един автор на клюки за жени, когато зърна момичето за първи път. Тя седеше на бара с още няколко души. Беше средна на ръст, с кожа със златист тен и буйна кестенява коса, с обезцветени от слънцето ивици. Имаше изящно тяло, облечено в дълга прилепнала бяла рокля с дълбоко деколте, в което се виждаше цепка на изящен бюст. Беше като че ли най-ефектно изглеждащата жена, която някога беше виждал — а в живота си беше виждал само няколко.

— Коя е *тази*? — не можа да се сдържи да не попита той.

Авторът на женски клюки се усмихна. Оживена, многозначителна усмивка.

— По-добре не позволявай на Ейприл да чуе втвърдяването^[2] на гласа ти — предупреди го той. — Дамата е Лара Кричтън, една от онези клетки богати момиченца, чиито снимки са постоянно в модните списания.

Той бързо смени темата на разговор. Лара го забеляза веднага. В края на краищата, тя имаше негови снимки, кратко досие на живота му и знаеше всичко за отношенията му с Ейприл Крауфорд.

След като го наблюдава известно време от другата страна на залата, тя отиде на бара и се настани така, че когато той вдигнеше поглед, тя щеше да попадне точно в полезрението му.

Когато той я зърна за първи път, тя се престори, че не го забелязва и направи класическия забавен жест, кръстосвайки бедра и извивайки леко тялото си.

Първата роля винаги ѝ беше лесна, Лара знаеше, че въздействието ѝ върху околните беше неотразимо. Откакто се помнеше, мъжете все я заглеждаха. Дори когато беше малко момиче на седем години и беше изпратена в Лондон, беше привличала вниманието. Много красива, тя нямаше никакъв проблем да очарова бездетната двойка, при която беше настанена.

Те я обожаваха и въпреки че нямаха много пари, я отрупваха с щедри грижи и внимание и ѝ позволяваха всичко, което можеха.

Лара скоро привикна към вниманието на другите и когато се разви и порасна, определено започна да получава повече, отколкото трябваше.

На четиринайсет години напусна училище, за да изучава танци, дикция и движения. Участва в състезание за красиви момичета, проведено от едно списание, и победи. Наградата беше участие в курс за модели в училище с репутация, където беше открита от най-добрия агент по модели в Лондон, и кратко време след това стана много добър тийнейджърски модел.

Фотографите я харесваха много: тя имаше качеството на хамелеон, съществено за един добър модел. Без никакъв проблем можеше да изглежда по момичешки, или изтънчена и изискана, секси,

а и дори съвсем простовата. Всичко беше въпрос на изражение и Лара овладя добре това изкуство.

Работата ѝ беше най-важната част от нейния живот. Поддържаше диети, правеше упражнения, хранеше се със здравословна храна и спеше най-малко осем часа нощем. Излизанията с мъже нямаша значение за нея — работата я поглъщаше изцяло.

Скоро невероятната ѝ красота се разви още повече и разцъфтя и тя вече започна да полира диамантената си външност. Започна да излиза със специално подбрани мъже. Един можеше да я научи нещо за виното, друг — за конните състезания, трети — за бакарата^[3], *chemin de fer*^[4] и двацет и едно^[5].

Отказваше да спи с тях, въпреки че те всички се опитваха. Още не си беше намерила мъж, който да я научи на секс.

Седмица след двацетия си рожден ден срещна Джейми Кричтън и разбра веднага, че той беше мъжът, за когото беше предопределена да се омъжи. Джейми вече беше наследил голяма сума пари, оставени му като фонд под попечителство, възлизаща на няколко милиона лири и се очакваха още много. Беше млад, с приятна външност и надменен. Беше заобиколен от момичета и въпреки че първоначалната му реакция беше предсказуема, тя разбра, че ако не е много внимателна може да потъне, без да остави никаква следа, в морето от момичета около него.

Така че тя започна играта си много разумно. Отказваше въобще да излиза с него, вместо това започна да се сприятелява и обработва неговите приятели. При когото и да отидеше Джейми, тя непременно вече беше там.

Най-добрият му приятел, Еди Стивън Кейс, се влюби безумно в нея и ѝ направи предложение. Лара не беше подготвена да приеме нищо по-малко от нейния първоначален избор.

Отне ѝ няколко месеца да си проправи път и се добере до Джейми. И тогава един ден той изведнъж разбра и всичко бе готово. Той нае реактивен самолет, двамата отидоха в Таити^[6] и се ожениха и световната преса ги обрисова като последната „красива двойка“.

Бракът им продължи точно една година. Година, през която Лара стана знаменитост.

И тогава, съвсем внезапно, бракът им свърши — и двамата поискаха развод. Двамата бяха еднакво отегчени от ограниченията на

брака и робството всеки да бъде с другия през цялото време.

Разделиха се приятелски и всеки пое пътя си. Джейми се съгласи да ѝ изплати щедра осигуровка и тя отлетя за Тихуана^[7], където получи бърз развод, и после за Акапулко^[8], където срещна първия италиански принц.

Оттогава Лара започна да води извънредно подвижен живот. На най-добрите места, по най-доброто време, с най-добрите мъже. И чак когато Маргарит беше убита, тя накрая се замисли. Какво правеше тя с живота си? Защо бе станало толкова важно за нея да бъде на най-добрите места, по най-доброто време, с най-добрия мъж? Защо постоянно търсеше хедонистичните^[9] и същевременно досадни компаньони, които не можеха да ѝ предложат нищо друго, освен пари?

Наистина ли беше толкова вълнуващо да бъдеш фотографирана на всяко летище? Разпитвана във всяко тъпо модно списание?

И какво толкова ѝ беше притрябвало да пътува по Нил? Или да бъде на сафари в Африка. На ски в Гщаад^[10]? Да прекара лятото в Сардиния?

Замисляйки се над всичко това, достигна до извода, че животът ѝ е празен. Смъртта на Маргарит, пътуването до Ню Йорк, общуването с приятелките на Маргарит и нейната сестра Бет накрая я накараха да го осъзнае.

Сега беше взела непоколебимо решение. Беше готова на всичко да помогне за отмъщението на Маргарит.

Ник Басалино беше чудесната възможност. И скоро щеше да е целият неин.

Лара беше доведена на партито от Джийнет и Лесли Ларсън, една млада двойка, чиято единствена претенция към славата беше, че майката на Лес беше една от най-богатите жени в света. Лара беше пристигнала в Ел Ей^[11] преди няколко дни. Беше отседнала у семейство Ларсън като домашен гост и те изпитваха приятното вълнение, че тя е у тях. След седмица разбра, че няма начин да не се срещне с Ник Басалино, тъй като Ейприл Крауфорд беше известна с ненаситното си желание да ходи на партита. Наистина, беше чист късмет, че попадна толкова бързо на него.

Посочи го на Джийнет и попита нехайно:

— Кой е този мъж?

— Май имаш предвид Ник — отговори Джийнет с лукав смях. — Той е приятел на Ейприл Крауфорд и *определено* не е за сваляне. Луд е по нея и я следва по петите като бавачка. Защо? Да не мислиш, че е привлекателен?

— Актьор ли е? — попита Лара, контрирайки въпроса ѝ.

— Не, един вид мошеник, пада си по машинациите. Лес казва, че е гангстер. — Джийнет се изкикоти. — Май го *намираш* привлекателен, нали?

— Не съвсем. — Спретна усмивка. — Доста е очебиен. Целият е тесни панталони и зъби.

Джийнет кимна в знак на съгласие:

— Във всеки случай, както ти казах, добре се грижи за себе си и, да си го кажем открито, едва ли е твоят тип.

Лара се почуди какъв ли точно си мисли Джийнет, че е нейният тип.

Партито беше истинско отегчение, но Лара знаеше, че някак трябва да се запознае с Ник. Сами Албърт, актьор с репутацията на супер-жеребец в леглото, постоянно се опитваше да я склони да офейкат и отидат в един клуб, наричащ се „Дискотеката“. Беше му казала три пъти не, но той беше почти влюбен в нея и продължи да върви след нея, като се опитваше да я накара да промени решението си.

— Познаваш ли Ейприл Крауфорд? — попита тя накрая. — Ще ми е много приятно да се запозная с нея.

— Дали познавам Ейприл! Та аз съм я имал! — пошегува се Сами. Хвана я под ръка, приближиха се и той я представи.

Очите на Ейприл бяха зачервени от алкохола, червилото ѝ беше размазано.

— Здравсти, скъпа — каза тя с леден глас. Не ѝ беше приятно да вижда конкурентки.

Лара включи своя чар и започна да ласкае кинозвездата, след което насочи разговора към един общ приятел, който живееше в Рим.

Изведнъж се появи Ник. Взе сръчно препълнената чаша от ръката на Ейприл, която се разливаше по роклята ѝ, и я замени с пълна наполовина.

— Познаваш ли Ник Басалино? — попита Ейприл, потупвайки го нежно. — А това е Лара... Лара...

— Кричтън — рече Лара, втрещвайки поглед право в очите му, докато той стисна силно ръката ѝ и тя от своя страна отговори с топло ръкостискане. Мъжът, за свое добро, беше наистина доста красив.

Имаше кафяви, широко отворени очи и приятен, дружелюбен поглед.

— Радвам се да се запозная с вас — каза той.

Искаш ли да се обзаложиш? — помисли си тя.

— Защо не отидем в „Дискотеката“? — попита за пореден път Сами. — Ейприл? Ник? Може би един от вас ще може да убеди и Лара да дойде.

— Чудесна идея — каза весело Ейприл. — Толкова ми се иска да потанцувам, а партитата на Джанин, която е едно мило момиче все пак, стават толкова досадни.

— Ще дойдеш ли? — Сами попита Лара.

Тя кимна утвърдително:

— Ще отида да кажа на Лес и Джийнет.

— Какво ще кажеш за нея? — каза Сами, след като тя се отдалечи. — Намираш ли я за нещо, или какво?

Ейприл се засмя:

— Сами, мили, всеки път, когато се запознаеш с някое ново момиче, все се превръща в голяма любов, но само за минута и половина.

— Само ми дай една минута и половина с нея и ще бъда щастлив завинаги!

Когато Лара се върна, четиримата излязоха. Тя се качи със Сами в неговото мазерати, а Ейприл и Ник ги последваха с мерцедеса.

— Мога, ако искаш много, лесно да ги оставя далеч зад мен и да се загубим — каза Сами и постави огромната си ръка на коляното ѝ. — Можем да отидем у нас и да си попушим малко тревица^[12]. А? Какво ще кажеш?

Лара отмести горещата му ръка.

— Отказвам — каза тя с хладен тон.

Сами остана безмълвен. Получаваше хиляди писма от обожателки на седмица, които просто искаха да го докоснат, а тая дори

не искаше да отиде с него до къщата му. Почти не помнеше да му откажат.

„Дискотеката“ беше претъпкана, както обикновено, но скоро една маса беше опразнена за Сами Албърт и Ейприл Крауфорд. Към филмовите звезди винаги се отнасяха с предпочитание: това беше една от допълнителните несъществени облаги да бъдеш популярен.

Ейприл си поръча двойно уиски и веднага завлече Сами на препълнения дансинг.

— Стари приятели са — каза Ник, почувствал нуждата да обясни. — Сами направи първия си пробив в един от филмите с Ейприл.

Лара се засмя:

— Не ме притеснява, ако и теб не те притеснява.

— По дяволите, въобще не ми пука. Харесвам Ейприл да се забавлява, това ѝ се отразява добре. Тя е страхотно голямо момиченце, пълна е с енергия и е истинска тигрица!

Лара го погледна съсредоточено да види дали не се преструва, но не беше така. Той следеше с поглед Ейприл на дансинга с горда усмивка на лицето.

— Ти и Сами трябва да сте на една възраст — отбеляза тя.

Той разбра какво намекваше тя.

— Не знам. — Ник сви рамене. — Кой ти мисли за възрастта? Знаеш ли какво? Ейприл има повече енергия в малкия си пръст, отколкото аз имам в цялото си тяло.

Ейприл това, Ейприл онова. Ник Басалино май не беше толкова лесен да го разгадае и свали, колкото си беше представляла. Беше свикнала мъжете бързо да ѝ падат в краката, независимо дали са женени или сами. Един от знаменитите цитати на Лара — препечатван из цял свят — беше „Мъжете са лесни парчета!“. Винаги беше откривала, че щом поискаше мъж го имаше.

Не че имаше толкова много мъже. Имаше елин граф с него беше продължила две години. После идваше филмова звезда — само няколко кратки месеца. Следваше германски принц — година. С английския лорд продължи точно единайсет месеца. Гръцкият собственик на кораби беше за година. И накрая принц Алфредо Мазерини. Беше си мислила, че Алфредо навярно е най-подходящия. Той имаше външност на филмова звезда, парите на гръцкия

корабопритежател, младостта на английския лорд и очарованието на графа. Но въпреки всичко това, се оказа, че е един себичен егоист. Като мен, помисли си тя с кратка лека усмивка.

— На какво се смееш? — попита Ник сериозно, отивайки се да отклони поглед от изящната цепка.

— Не е нещо, което да те развесели. — Поклати глава с бавно, сексуално движение, така че косата ѝ се заметна напред.

Той бързо хвърли поглед към нея. Жената беше невероятно красива. Но какво беше красотата в град като Холивуд? Толкова много момичета, толкова много различни оттенъци на сексапилността, красотата и великолепието. Толкова много различни форми и размери. Имаше по нещо за всеки вкус. В Холивуд красотата беше стока, близка сродница на търговията с предмети, придружена с усилена реклама.

Ейприл Крауфорд беше нещо различно. Ейприл беше класа, изисканост, авторитет. Ейприл беше билет за пътуване точно там, сред филмовите идоли, които той боготвореше още от малко дете.

О, не, той нямаше да прогони Ейприл от живота си заради едно бързо топване на оная си работа в гърнето с мед на тая пред него. Ейприл беше ревнива дама, енергична, рязка и пълна с гордост. Ако някога го хванеше да блудства, лайното наистина щеше да го удари право в лицето по най-безцеремонен начин.

— Надявам се, че ще дойдеш на партито, което Джийнет и Лес дават за мен утре вечер — каза с небрежен тон Лара.

— Ейприл решава за всички наши ангажменти в обществото. Ако разбере за него, ще сме там. Моята дама мрази да пропуска партита.

Лара се усмихна и разбори широко очи:

— Страхотно — прошепна тя.

Ама че смотаняк се оказваше тоя щеше да е лесен.

[1] Пайети — малки, тънки, кехлибарени или кръгли сребърни орнаменти за украса на дрехи, които се пришиват към плата. — Бел.прев. ↑

[2] Втвърдяване (hard-on) — игра на думи — означава също вдървяване (на пениса). — Бел.прев. ↑

[3] Бакара — хазартна игра с карти. — Бел.прев. ↑

[4] Chemin de fer (фр.) — хазартна игра с карти, подобна на бакарата. — Бел.прев. ↑

[5] Двайсет и едно — хазартна игра с карти. — Бел.прев. ↑

[6] Таити — остров със световноизвестни курорти, намиращ се сред архипелазите на Френска Полинезия, Южен Тихи Океан. — Бел.прев. ↑

[7] Тихуана — град в Мексико до границата със САЩ. — Бел.прев. ↑

[8] Акапулко — град в Мексико, разположен на тихоокеанското крайбрежие; международен курорт и място за туризъм. — Бел.прев. ↑

[9] От хедонизъм (грък.) — отдаване на удоволствия. — Бел.прев. ↑

[10] Гщаад — град в Швейцария, разположен в Алпите. — Бел.прев. ↑

[11] Ел Ей — Лос Анджелис в разговорната лексика. — Бел.прев. ↑

[12] Трева (жарг.) — наркотик, обикновено марихуана или хашиш. — Бел.прев. ↑

9.

Франк Басалино беше най-големият син на Енцо. Енцо зависеше от него повече, отколкото от другите, тъй като, когато избра да се оттегли наполовина от бизнеса, Франк беше този, който пое в ръце част от най-важните неща.

— Един ден — беше горд да заяви Енцо, — Франк ще бъде Мъжът. Един ден, който няма да е толкова далеч.

Франк се разбираше добре с по-възрастните делови съдружници на Енцо. Те бяха трудни мъже, бързо се захващаха да критикуват, но той успя да създаде добра комуникация между тях.

В известен смисъл Франк беше по-силен от Енцо. Роден и отрасъл в един от най-трудните райони на Ню Йорк, той постоянно трябваше да се бори, за да постигне това, което иска, въпреки положението на своя баща.

Франк не беше човек, който да се излъже лесно. Трийсет и шест годишен, той беше работил за Енцо откакто беше на шестнайсет години и се беше запознал с всички аспекти на неговия бизнес. Беше въввлечен в охраната, проституцията, наркотиците, нелегалните лотарии с числа, обирите на къщи и хора. Веднъж бе имал удоволствието да бъде определен за човека, който да извърши важен удар, но Енцо не одобри. Беше твърде рисковано и опасно.

По свое време Франк беше женкар в истинския смисъл на традицията Басалино — премина през невероятен брой жени, използва ги и ги захвърли като безброй стари носни кърпички. Докато накрая, на двайсет и девет години, видя снимка на Анна Мария, своя братовчедка от Сицилия, и незабавно изпрати да я доведат. Тя беше четиринайсетгодишна и въобще не говореше английски. Енцо плати на семейството ѝ зестра и подготви всичко. Когато тя пристигна в Америка, Франк се ожени за нея.

Какъвто бащата, такъв и синът. Двамата мъже си бяха избрали партньорки от старата страна. Въпреки че не беше като Роуз, Анна

Мария беше плаха и тиха. На двайсет и една години все още не можеше добре да говори английски.

Франк и Анна Мария живееха в стара къща от кафяв камък в Куийнс^[1] с техните четири деца и тя очакваше следващото.

Франк сега не ходеше много по чуждо. Единствената му слабост беше да удари понякога някоя проститутка.

Когато настана време да се приведе в действие плана за отмъщение, Рио каза, че иска Франк Басалино да бъде застрелян. Но предложението ѝ беше гласувано и отхвърлено. Съгласно обширното досие за него, което бяха успели да получат, Рио изглеждаше съвсем неподходяща за него, съвсем не беше неговия тип. И решиха не. Единственият шанс с мъж като Енцо Басалино беше някоя млада и невинна. Момиче, което би му напомнило за неговата жена, когато за пръв път я бе довел в Америка. Бет беше очевидният шанс.

Оказа се, че съществува идеална възможност. Франк търсеше бавачка да учи децата му на английски. Беше се записал в три агенции, които можеха да предложат такива бавачки, но беше отказал всичките им бавачки, които бяха повечето чернокожи или мексиканки. Беше решено Бет да се обърне с молба да получи работата.

Тя захвърли хипарските си дрехи и си облече обикновена едноцветна блуза и пола. След това завърза косата си отзад и с фалшивата си препоръка се появи пред къщата за интервю.

Прислужница я въведе във всекидневна, обзаведена старомодно. Мебелите бяха износени, а на стените имаше много религиозни картини. Бет се огледа напрегнато, сърцето ѝ биеше силно в очакване.

Остана да чака повече от половин час, след което Франк Басалино влезе с големи крачки заедно с Анна Мария, която припкаше зад него.

Изглеждаше едър и силен; имаше черна коса, притворени очи, мрачна уста и нос като клюн — беше привлекателен по свой брутален начин.

Бет го намрази още от пръв поглед. Познаваше мъже като него — големи, силни мъже, които се дразнеха от най-малкото и не търпяха чуждо мнение. Мъже, чиято физическа сила беше тяхното най-важно оръжие.

С неволно потръпване тя си спомни една нощ в комуната, когато няколко мъже като Франк Басалино бяха дошли отнякъде и започнаха

да викат посред нощ. Бяха осем или девет и всичките бяха пияни.

Бандата пияни нахални хулигани дойде с две ревящи коли. Постоянно се кикотеха и отпиваха от бутилки алкохол. Фермата беше разположена далеч от главния път. Нямаше никакви съседи, нямаше никой, при когото да изтичат за помощ.

Входната врата не беше заключена. Мъжете нахлуха с трясък и пиянски викове и започнаха да ритат старото овчарско куче Шеп, докато то се превърна в безжизнена безформена маса. После измъкнаха момчетата от леглата и ги изнасилиха едно по едно, а момчетата избутаха настрана, където ги биха, удряха методично, смеейки се с гърлени гласове. Викаха им обидни и подигравателни думи, викаха им да си отрежат косите, да започнат работа и спрат да си мотаят задниците насам-натам.

Никой не можеше да им се противопостави. Мъжете бяха едри, силни и изпълнени с праведната сила, че вършат добро като филантропи.

— Ако беше моя дъщеря — беше изсъскал един от тях в ухото на Бет докато се изпразваше в нея, — щях така да ти напердаша задника, че цяла седмица нямаше да можеш да вървиш.

Преди да си тръгнат отрязаха косите на момчетата, накълцвайки ги грубо с ръждиви кухненски ножици. На Макс бяха необходими седемнайсет шева на скалпа.

Това грубо насилие беше станало преди две години, но въпреки това Бет продължаваше да не спи добре, продължаваше да чувства отвращение, когато се срещнеше с човек като Франк.

— Хммм. — Той я погледна отвисоко. — Доста сте млада, а?

— Двайсетгодишна съм — отвърна тя. — Работила съм с деца през последните три години. Прочетохте ли моята препоръка?

Той беше изненадан да види такова младо и хубаво момиче. Беше прекалено добре да е истина, след като агенциите бяха изпратили разни смотани некадърнички при него. Децата му щяха много да харесат тази — тя изглеждаше толкова чиста и приятна.

Франк нямаше за какво да се захване.

— Слушайте какво, щом искате работата, тя е ваша. Ще имате собствена стая, прилична храна и две свободни нощи на седмица. Окей?

Тя кимна в знак на съгласие. Толкова ли лесно се оказваше всичко, както се получаваше сега?

— Мога ли да видя децата? — попита тя.

— Разбира се. Хей, Анна Мария. — Той избута напред мургавата си жена, която изглеждаше свенлива, с подпухнало лице и голям корем. — Заведи... въ... как ви е името, да попитам пак?

— Бет.

— Да-а, да-а. Бет, запознайте се с мис Басалино, моята съпруга. Тя не говори много английски, може би вие ще я научите и нея. Тя ще ви отведе да видите хлапетата и ще ви разведе наоколо. Ако има някакви проблеми, веднага идвайте при мен. Само запомнете, аз съм делови човек, така че гледайте да няма много проблеми. Разбрахте ли? Кога може да започнете?

Сърцето ѝ продължаваше да бие неудържимо.

— Утре — рече тя, едва прикривайки вълнението си.

— Добро момиче. Анна Мария всеки момент ще роди. Малко от помощ тук е точно това, от което се нуждаем.

Побутна Анна Мария към нея, погледна още веднъж Бет отвисоко и излезе.

[1] Куийнс — един от петте административни района на Ню Йорк Манхатън, Бронкс, Куийнс, Бруклин и Ричмънд. — Бел.прев. ↑

10.

Анджело Басалино беше изпратен в Лондон след инцидента. Това беше само временен ход, дискретен начин да се отърват от него, докато фамилията Кампаро се успокои. Джина Кампаро щеше скоро да се омъжва и след церемонията — вероятно само след няколко месеца — целият случай щеше да бъде забравен и Анджело можеше да бъде върнат невредим у дома.

Енцо беше до известна степен доволен от целия случай. Анджело беше негов истински син — момче, което надяваше всичко срещнато по пътя си на чудесния си, изящно стърчащ Басалино пенис.

Но ситуацията беше станала много деликатна и ако Анджело не беше син на Енцо, можеше да се намери застинал във вечно жилище в някой бетонен блок на дъното на Ийст Ривър^[1]. Да чукаш момиче беше едно, но да го правиш на партито на нейния годеж, и то на място, където нейният брат и нейният годеник могат да те открият — съвсем друго. И то когато момичето е дъщеря на силен съперник — макар и приятелски настроен.

И така, Анджело беше отправен в Лондон. Там все пак имаше хазартен бизнес, за който той можеше да се погрижи, и без да полага много усилия Енцо уреди всичко.

Анджело не беше толкова близък до бизнес очакванията на Енцо. Момчето нямаше тази стръв или амбиция на Басалино. У него нямаше твърдо ядро или упоритост, на които да се опре, когато работи с хора.

Енцо стигна до заключението, че Анджело е едва на двайсет и четири — дете, което има много време да помъдрее. Но той също се помнеше на двайсет и четири — тогава беше ветеран с шест успешни удара, дясна ръка на Крейзи Марко и човек с голямо бъдеще пред себе си.

В Ню Йорк Анджело беше работил за Франк.

— Той е един дребен мързелив смотаняк — постоянно се оплакваше Франк. — Изпратиш го в някое заведение да вземе парите,

които трябва да пуснат, и после трябва да изпращаш друг подир него, щото той вече е забърсал някоя. Само ебането му е в главата.

Енцо се опита да го изпрати до брега да работи за Ник, но се получи още по-лошо. Анджели се увлече по една сексапилна изгряваща звезда и свърши с напердашен задник от нейния „продуцент“.

— По-добре си стягай багажа и изчезвай в Лондон — беше го предупредил Енцо. — Един Басалино трябва да предизвиква респект. Чукай наред каквото ти падне, но запомни — най-важното нещо е *работата* и *парите*. Там има солидни възможности да се издигнеш и един ден искам да те видя ти да поемеш всичко в ръце след нас. Като за начало започни да работиш с организацията „Стивъсто“ — те ще ти покажат много неща.

Анджело беше вдигнал рамене. Той нямаше никакво желание да прави пари. Докато имаше достатъчните семейни пари, защо да не си размахва инструмента и да натрупва още бройки? Нямаше никакъв смисъл да се напруга. Щеше да остави Франк и Ник да поддържат нивото на респекта към фамилията Басалино. На тях това им харесваше, а на него — не.

Но той не спори с баща си. Никой не спореше с Енцо. Веднъж Анджело беше изразил желание да не се включва в семейния „бизнес“. Искаше му се да стане актьор или може би музикант. Такива бяха амбициите му на шестнайсет години. Когато Енцо разбра за тях, го наби с кожен каиш и го заключи в неговата стая за една седмица. Анджело никога не спомена повече за своите желания.

Лондон беше прекрасен град, както Анджело скоро откри. Беше пълен с момичета и дружелюбни хора. Човек спокойно можеше да обикаля из улиците, без да се страхува, че ще бъде набит или обран.

За него беше уреден апартамент. Той се настани в него и започна да работи за организацията „Стивъсто“. Беше лесно като фасул — всичко, което трябваше да прави, беше да държи под око няколко казина и да започне да разбира как стоят нещата с този бизнес.

Анджело беше щастлив. Можеше да си има различно момиче всяка седмица щом му се приискаше, а той наистина искаше точно това. Трябваше да прави секс всеки ден. Това му беше като навик — като пиене на сутрешно кафе или като правене на лицеви опори — навик, с който се харесваше, че се отличава.

Анджело не беше висок и мускулест като братята си. Беше по-слаб, почти кльощав. И лицето му беше по-ъгловато, с високи скули. Обичаше косата му да е дълга и буйна — едно незначително ексцентрично увлечение — и понякога си пускаше мустаци и брада като четина в стил Че^[2].

— Изглеждаш като шибано комунистче! — все му крещеше Енцо. — Исусе! Защо не вземеш да отрежеш тая коса и да си купиш някакви свестни дрехи, може би костюм. Изглеждаш като лайно. Защо не можеш да приличаш на твоите братя?

Майната им на моите братя, мислеше си Анджело. Той поддържаше своя външен вид, точно както си искаше. Това навярно беше единственият начин да се изплуе в очите на своя баща, без да му причини прекалена вреда.

* * *

Целият контингент представители на английската преса се бяха събрали на летище „Хийтроу“^[3] да посрещнат Рио Джава. Репутацията ѝ винаги я предшестваха.

Тя слезе от самолета, облечена във вносен розов гащеризон, носейки дълго палто от леопардова кожа, праметнато на рамо.

— Здравейте, момчета — поздрави тя армията от фотографи. — Какво искате от мен да направя?

Какво ли *не* искаха да направи тя. Рио Джава беше винаги чудесна за снимка на корицата.

Името ѝ беше от години в заглавията. Наркоманка на осемнайсет години, пристрастена към хероина, Рио беше открита в рехабилитационен център от нашумелия авангарден създател на филми Били Експрес, който в момента снимаше филм за наркотиците, наречен „Включи/Изключи“. Неговата натрапчива камера следеше всяко нейно движение, докато траеше лечението и процедурите ѝ. Той не пропусна нищо и в резултат тя внезапно се превърна в звезда. Не измина много време и тя влезе в живота му за постоянно, роди му дете (събитие, което той филмира с обич най-подробно и донякъде потресаващо) и играеше главните роли във всички негови по-нататъшни продукции. Били Експрес имаше голям успех и беше много,

много богат. По-порнографските му филми му бяха донесли цяло състояние.

Рио живееше с Били и неговия антураж в елегантна къща от кафяв камък в Ню Йорк заедно с неговата майка. Това беше съвсем приятно, но майка му — бивше момиче на Зегфелд^[4] — вървеше в комплект със сина си.

Рио почувства, че дължи все повече на Били. Той именно я направи знаменитост и тя обичаше извънредно много своята слава. Тя нямаше никакви възражения, че е с Били и неговите приятели по време на техните наркотични сеанси.

Една паметна нощ тя се намери в леглото на Били заедно с един негов китайски приятел Лей. Били много се зарадва, когато тя и китаецът започнаха да правят любов, и филмира всички сцени. Резултатът беше, че Рио отново забременя, а Били просто преливаше от удоволствие. Той обичаше децата и не губи нито минута, дори преоборудва горния етаж от къщата като детска ясла точно навреме за раждането на две близначета — две мънички китайчета.

Всички бяха щастливи. Били, неговата чудата майка, Лей, децата, тяхното обкръжение. Снимаха своите филми, даваха луди партита и живееха в състояние на опияняващ от удоволствие вакуум.

Докато един ден Рио се запозна с Лари Холдинг. Той беше почтен, женен сенатор в средата на своите четиридесет години. Дойде на едно от партитата на Били. Рио хвърли поглед към лицето му, имащо приятен слънчев загар, костюма му, честните очи и веднага бе погълната от неговия образ. Имаше нещо в Лари Болдинг, което я привличаше страстно и неотразимо.

— *Трябва да го имам* — прошепна тя на Били.

— Няма никакъв проблем — каза той съвсем спокойно; ревността беше чувство, непознато за Били. Бръкна в джоба си, разрови се и извади някакво хапче. — Пусни му го незабелязано в пиенето и ще бъде целият твой.

Но в един момент на трезвен проблясък, какъвто рядко се случваше, Рио реши да не подправя пиенето на сенатора. Искаше да го има без да прибягва до наркотици. Искаше *той* да поиска *нея*.

Лари Болдинг имаше усмивка на политик и много пряк поглед. Рио се залови за работа. Тя не беше повлекана, когато се отнасяше до прелъстяване.

Отне ѝ малко време, докато го вкара в леглото. Нужно бе още малко време, докато го съблече. Беше толкова мил! Имаше шарени шорти „Джокей“ и долна риза.

Рио се впусна в своите специалитети. Той проявяваше интерес към класическото чукане.

Това беше началото на една шестмесечна любовна връзка. Връзка, която трябваше да се държи в тайна поради факта, че той беше женен мъж.

Рио се отнасяше с разбиране към него. Той ѝ разказа древната история за себе си и своята съпруга, че тя държи извънредно много на техния брак и на факта редовно да се появяват сред обществото. Тъй като историята звучеше съвсем земна, тя му повярва, защото репутацията беше важно нещо.

След няколко седмици Рио каза на Били, че повече не може да спи с него. Всъщност, тъй като Лари не одобряваше нейния начин на живот и обстановката около нея, тя се изнесе и си взе апартамент във Вилидж^[5]. Така беше по-удобно за Лари, по-интимно.

Били ѝ даде щедра сума да се издържа и задържа децата при себе си, защото двамата се съгласиха, че така е най-добре. Тя идваше при тях през ден.

Накрая Били реши, че тя трябва да участва в един негов филм, който току-що е написал. В края на краищата тя беше негова суперзвезда.

Лари Болдинг каза, че не иска тя да го прави. Той предпочиташе тя винаги да му е на разположение, тъй като никога не знаеше точно кога ще може да я види.

— Тоя тип е един смотан гъз — предупреди я Били. — Ще те съсипе.

Но Рио беше влюбена и не слушаше. Толкова се сближи с Лари, че започна да прави всичко, което той ѝ кажеше. Остави наркотиците, пиенето, партитата, чукаше се само с него, остави вносните гримове и шантавите дрехи.

Но посещенията на Лари ставаха все по-редки и по-редки. Накрая спряха съвсем.

Рио се почувства унищожена. Напразно се опитваше да установи контакт с него, но бариерите бяха спуснати. Нямахме никакъв начин да

подмине многобройните секретарки и помощници. Абсолютно никакъв начин, по който да му каже, че е бременна с негово дете.

Когато накрая разбра, че е била използвана като вещ, това я нарани повече, отколкото си беше мислила, че е възможно. Една мрачна съботна вечер тя преряза вените си и за щастие беше намерена от съсед. Съседът се оказа, че е Маргарит Лоурънс Браун.

Беше нужно доста време за Рио да превъзмogne начина, по който Лари Болдинг се беше отнесъл към нея. Тя разви силно възмущение срещу начина, по който жените се оставят да бъдат използвани от мъжете. Особено женените мъже.

Тя се вслуша в Маргарит и разбра, че думите ѝ имат голям смисъл. Защо да си губи времето в мрачни размишления за миналото, когато бъдещето беше именно това, което имаше смисъл?

Без дори да разбере как стана, роди детето на Лари Болдинг — едно мъничко момиченце. Били Експрес предложи тя да се върне отново при него и предишните си деца. Тя не искаше да живее повече така и му каза. Освен това му каза, че иска децата ѝ да дойдат да живеят при нея. Били отказа и заяви, че децата ще останат при него.

Този сблъсък на двете решителни желания доведе до дълго проточила се битка из съдебните зали, която Рио накрая спечели. Взе децата при себе си въпреки публичните оскърбления, с които Били постоянно се нахвърляше срещу нея. Били беше вбесен.

Скамейката на свидетелите беше пълна с хора на Били, които ставаха последователно и свидетелстваха каква лоша майка била тя — всичките му така наречени приятели, цялото му обкръжение и майка му.

Единственият свидетел от нейна страна беше Маргарит Лоурънс Браун, която я защити достойно и накрая тя получи своите деца.

Получи се пикантен съдебен процес. Вестниците и клюките се стопиха от удоволствие да отразяват всяка минута от него.

След всичко това Рио беше залята от филмови сценарии. Всеки имаше план, за който тя щеше да е чудесна.

Скоро пак започна работа и повече не обърна поглед назад.

Сега се намираше в Лондон и беше тук с една-единствена цел.

Анджело Басалино и отмъщението.

Щеше да го унищожи точно както тя си знаеше.

[1] Ийст Ривър — пролив в Ню Йорк между о-в Лонг Айлънд и континенталния бряг. — Бел.прев. ↑

[2] Ернесто Гевара де ла Серна (1928–1967), известен с прозвището си Че Гевара, изтъкнат деец на кубинската революция и сподвижник на Ф. Кастро, воювал по-късно в Ангола и Боливия (където загива) на страната на местните партизани. Че Гевара е един от идолите тогава на левичарската младеж, хипитата и др., символ на самоотвержена борба и себеотрицание. — Бел.прев. ↑

[3] Хийтроу — най-голямото летище на Лондон. — Бел.прев. ↑

[4] Флоренц Зегфелд (1867–1932) — американски театрален менажер, известен с екстравагантните си ревюта; адаптирал в САЩ стила на парижкия „Фоли Берже“. — Бел.прев. ↑

[5] Вилидж, Гринуич Вилидж — квартал в Манхатън. — Бел.прев. ↑

11.

Въпреки че бяха стари приятели, Боско Сам си искаше парите обратно, и то с лихва, а Дъки К. Уилямс просто ги нямаше.

Дъки се мотаеше из Ню Йорк; все още живееше в апартамента, който бе споделял с Маргарит, и продължаваше да мисли за нейното убийство.

— Хайде, човече, трябва да се върнеш към работата си — умоляваше го ежедневно неговият мениджър.

— Отмени всичко — му каза Дъки. — Ще поседя така още известно време, докато ми се оправи главата. — Убийството на Маргарит беше оставило дълбока празнота в живота му. Не можеше да се примири с нейната смърт.

Отмени всичките си професионални контакти, едно турне в Европа и серия от записи за нов албум.

Няколко рекламни агенти го заплашиха с даване под съд.

Дъки не искаше да знае.

— Майната им — беше единствения му коментар. Вече не правеше никакви пари, а хонорарите, идващи от продажбите на грамофонни плочи, отиваха право в джоба на първата му бивша жена и двете „бивши деца“. Наричаше ги бивши деца, тъй като съпругата му — червенокосата кучка — беше успяла да получи разпореждане на съда, което му забраняваше да се вижда с тях.

Боско Сам нямаше намерение да се отказва.

— Искам си парите — казваше той ден след ден с все по-заплашителен тон. — Ако беше някой друг, а не ти, Дъки...

Двамата бяха учили в едно училище, което бяха завършили много трудно, и се познаваха отдавна.

— Хайде да се срещнем — предложи Дъки, премисляйки бързо. — Навярно ще можем да се споразумеем.

— Да-а, да го направим. — Последва злокобна пауза. — Докато още си жив.

Срещнаха се в зоологическата градина. Боско Сам винаги мислеше за своята сигурност: всичките му важни срещи се провеждаха на обществени места.

— Може да се нахвърлят върху мен за автографи — оплака се Дъки. Но беше суха и прохладна октомврийска утрин и зоологическата градина в Сентръл Парк беше почти безлюдна.

Едва ли можеха да се нарекат неподозрителна двойка — Дъки, с неговото непромокаемо палто от норка, дълго до прасците, с подплата и колан, ботуши и огромни слънчеви очила и Боско Сам, мъж с палто от камилска вълна, тежък триста паунда^[1], с проблеми при всяко свое движение и поза.

— Шибан парк — рече Боско Сам. — Но май става за сериозни сделки. Да видим сега твойто предложение.

— Ето така ще стане всичко — рече Дъки, когато застанаха пред клетката на маймуните. — Из улиците се носи слух, че ти и бандата Краун се готвите да се прегърнете и затанцувате заедно. Да заиграете мило под звуците на соул музика и да изпързаяте Франк Басалино да скубе само дребните риби. Прекрасно. Хич няма да се изпотите от напрежение. Но как ще ти се стори, ако ти кажа, че аз бих се заел със скубането? Ама истинско скубане. И то на Франк, братята му, Енцо. Целия чувал с лайна Басалино.

— Ти? — каза Боско Сам и започна да се смее.

— Исусе! Звучиш като слонска пръдня!

Боско сам започна да се тресе от още по-силен смях.

— Слушай, човече — продължи Дъки. — Не снасям лайна по главата ти, чуваш ли какво? Говоря ти сериозно. Двестата бона — ще останеш без тях. Но ръцете ти ще са чисти. Няма да ти заври отвътре да ти тропат по твоята врата. Никой няма да знае за малкото ни споразумение, освен ти и аз. Е, трогнах ли те, братле?

— Да-а — отвърна Боско Сам замислено. — Да-а...

— Всичко ще е спокойно. Ти само чакай и гледай. И с тоя твой напудрен задник никой няма да заподозре нищо.

Боско Сам започна пак да се смее:

— Ама че си се отракал. Голяма, шибана музикална звезда, а си хитър като пуерториканска лисица.

— Хей, ще напиша една-две песни и ще ги изпея на сватбата на дъщеря ти.

— Та хлапето е само на десет.

— Тогава ще съм ти на разположение, когато ти потрябвам. Какво ще кажеш? Разбрахме ли се за играта или какво?

— Да-а. Нека бъде така. Защо, майната му, да не бъде? Познаваме се от толкова време. Но само запомни — искам резултати, или никаква сделка. Ясно ли е?

— Окей.

— Кой ще използваш?

— Аз си знам.

Боско Сам се изплю на тревата:

— Ако имаш ум в главата, ще използваш Лерой Джизъс Боолз. Ще ти излезе скъпичко, но той черен нехранимайко не познава никакъв страх и затова му викаме Черните Топки!

Една от маймуните изкряска силно.

— Майната му! — възкликна Боско Сам. — Тая шибана маймуна току-що ме напика целия!

— За късмет е — рече Дъки, опитвайки се да сдържи лицето си спокойно.

— Така да е — избоботи Боско Сам, — или кокалите ти ще бъдат проклети *строшени* шибани кокали.

[1] Паунд, фунт — мярка за тежина, равна на 0,453 кг. — Бел.прев. ↑

12.

Въздействието на Лара върху Ник беше бавно, но смъртоносно.

Двамата се срещнаха отново на партито на Джийнет и Ник, дадено в нейно име, и после пак по време на прожекция на нов филм с Дъстин Хофман.

Лара се виждаше със Сами Албърт, но продължаваше да се стреми да се отърве от него, защото да се обвързва сексуално с него беше отклонение, от което не се нуждаеше.

По нейно предложение Сами покани Ейприл и Ник на вечеря в ресторант „Бистро“.

Сами си помисли тайно, че сега е настъпила дългоочакваната нощ и беше в силно приповдигнато настроение.

Лара си облече костюм от „Ив Сен Лоран“ с черно кадифено сако, мъжка кройка, с блуза от шифон^[1] с висока яка, която, когато се вгледаш по-отблизо, беше достатъчно прозрачна. Отдолу нямаше сутиен и ефектът беше невероятно секси, защото когато се помръднеш, сакото също се помръдваше, излагаше за момент на показ каквото трябва и после пак се затваряше.

— Ту ги зърнеш, ту ти се изгубят от поглед — обяви гордо Сами преди да седнат.

По средата на вечерята Ник и Ейприл започнаха да се карат шепнешком, защото не искаха никой да чуе аргументите им, тъй като над всичко Ейприл не искаше да погубва имиджа си като разголи ревнивата си черта от характера.

Но шампанското, което Сами беше настоял да опитат, оказваше своето влияние.

— За бога, махни си очите от проклетите й цици! — изсъска гневно Ейприл на Ник.

Ник, който се стараеше с усилие да не гледа и да изглежда съвсем естествено, остана оскърбен.

— Успокой се, Ейприл — промърмори той. — Не се прави на глупачка.

— Успокой се — имитира го тя. — Но с кого си мислиш, че разговаряш ти, малкия?

— Говоря с теб и, по дяволите, достатъчно пи. — Сграбчи китката ѝ, когато тя вдигна чашата си.

Побесняла, тя се опита да отхвърли ръката му и шампанското се разплиска отпред на роклята ѝ.

— Ох, скъпа. — Лара беше първата, която се протегна със салфетка и започна да попива. — Не мисля, че ще остане петно.

— Нищо, това е един стар парцал — рече Ейприл, възвръщайки самообладание и отпъждайки внимателно Лара. — Ник, скъпи, толкова си непохватен.

След това тя обърна гръб и на двамата и започна да разговаря със Сами. Лара хвърли поглед към Ник и се усмихна съчувствено. В отговор той ѝ се ухили и отново остави погледа си да падне за секунда върху гърдите ѝ. Щом щеше да бъде обвиняван, поне да имаше за какво.

Тя продължаваше да го гледа в очите, нейните зелени очи потъваха дълбоко в него с любопитен поглед.

Внезапно той почувства, че в панталона му става много тясно — чувство, което отдавна се беше научил да контролира. Господи, това момиче беше нещо страхотно, помисли си той — та тя му се слагаше съвсем недвусмислено. През годината, в която бе с Ейприл, се беше възползвал от шанса си само два пъти. Веднъж, когато беше в командировка до Вегас — с една безлична шоугърла с невероятни крака. И втория път — с една червенокоска, с която се беше запознал на една пейка по време на редките си свободни следобеди. Нито една от двете не беше разбрала кой беше той в действителност или въобще нещо за него. Така отсъстваше риска Ейприл някога да узнае.

— Хайде да отидем в „Дискотеката“ — предложи Сами.

— Да, страхотна идея — съгласи се Ейприл, обръщайки още една чаша шампанско.

Ник не се опита да я спре. Тази вечер проблемът си беше неин и той я остави да се весели и се налива с алкохол. Сутринта тя щеше да съжaliaва.

В „Дискотеката“ поръчаха още шампанско и Лара забеляза, че дори Ник се отпусна и пи — нещо, което никога не го беше виждала да прави.

Тя танцува със Сами. Остана притеснена от конвулсивните му, почти неприлични движения. Тук можеше да каже нещо положително за европейските мъже — особено за принц Алфредо — те знаеха как да бъдат сдържани на дансинга. А Сами подскачаше наоколо като малко слонче.

Когато тя седна, Ейприл я покани да я придружи до тоалетната. Тя отиде с нея, защото половината от битката досега с възрастната кинозвезда беше протекла приятелски.

— Мисля, че си права, мила — отбеляза Ейприл, оглеждайки се в огледалото. — Погледни ми роклята, цялата е суха и не се вижда никакво петно. — Извади яркочервено червило от чантата си и го нанесе плътно по устните си над и под естествените им очертания, както много изкусни гримьори в студиото я бяха учили да прави.

Двете стояха една до друга и гледаха отраженията си в огледалото, което беше с височина на човешки ръст. Ейприл съвсем лесно можеше да бъде майка на Лара, но тя въобще не го осъзнаваше. Това, което я интересуваше беше, че отражението ѝ в огледалото е също толкова елегантно и младежко, колкото — на момичето до нея.

— Не е ли Сами едно мило момче? — отбеляза тя. — Толкова е забавен. Наистина се надявам, че разбираш, колко си щастлива.

— Щастлива? — попита Лара, решейки косата си с четка.

— Да, естествено, мила. Сами е много търсен, а аз добре виждам, че е абсолютно луд по теб.

Лара се усмихна леко, предчувствайки какво ще последва.

— Истинските мъже са малко и се срещат рядко в този град. — Ейприл елегантно прикри хълцането си. — Би трябвало да знам, жених се за четирима от тях. — Сложи си още червило. — Например, вземи Ник. Изглежда много добре, но какво друго може да предложи той, мила? Трябва още нещо, освен едното просто чукане. Между нас казано, искам да получа още нещо от един мъж, знаеш ли какво искам да кажа?

Лара кимна утвърдително:

— Знам какво искаш да кажеш. — Лара знаеше много добре какво иска да каже Ейприл: „Стой си при Сами и си дръж ръцете далеч от моя Ник. Той е зает“.

Ейприл се наведе напред, огледа внимателно зъбите си и премахна всякакви издайнически петна от червило.

— Обожавам твоята блуза, мила, трябва да ми кажеш откъде си я купила. Естествено, Ник не е мъж по циците, той си пада по краката. — Ейприл повдигна полата си и показа все още съвършените си крака. — Въпреки че се съмнявам, че ще ми разреши да нося едно такова мини. Той наистина е много благопристоен. Това е неговата италианска страна в характера, както разбираш. — Тя направи крачка назад, остана доволна от това, което вижда в огледалото и добави: — Е-е, добре, да се връщаме при шампанското.

Лара остана още малко в тоалетната. Ейприл нямаше нужда да ѝ разправя за италианци — единственото време, когато бяха благопристойни, е когато си тяхна съпруга.

Почуди се дали Ник иска да се ожени за Ейприл. Жената все още изглеждаше добре за възрастта си и, разбира се, присъстваше момента на славата. Ейприл Крауфорд беше име, което някога беше наред с тези на Лана Търнър^[2], Ава Гарднър^[3] и другите известни Крауфорд^[4].

Това трябваше да е привлекателната сила.

Лара въздъхна. Знаеше много малко неща за Ник, но предстоеше още много да открие.

Когато се върна на масата, Ейприл танцуваше със Сами, а Ник седеше сам.

— Здравсти — рече тя. Плъзна се на мястото си и свали сакото си, предлагайки му пълната гледка.

Той погледна. Не можеше да се сдържи.

— Много е задушно, нали? — каза тя, въпреки че нямаше никакъв смисъл да се извинява.

— Много.

Двамата се погледнаха втренчено в очите и задържаха погледите си няколко мига по-дълго от нормалното.

— Би ли искала да потанцуваме — попита той.

— Да.

Станаха и той я хвана за ръката над лакътя, насочвайки я към малкия претъпкан дансинг. „Стоунс“ гърмяха с пълна сила.

Обърнати лице в лице, двамата изпълниха ритуалните танцови движения. Той беше добър танцьор — не се движеше отпуснато, контролираше се и беше пъргав. Музиката беше прекалено силна да разговарят. От другата страна на дансинга Сами Албърт и Ейприл Крауфорд изглеждаха като глупаци. Внезапно музиката се промени и

Айзък Хейс^[5] започна да пее „Никога не мога да кажа сбогом“. Беше бавен, пулсиращ и прочувствен блус.

Ник отново втренчи поглед в нея. Кафявите му очи гледаха съсредоточено и мрачно. Придърпа я бавно към себе си и пръстите му се забиха в плътта ѝ под черния шифон.

Лара потръпна леко — този мъж беше опасно симпатичен, помисли си тя. Когато се притисна близо до него, усети доказателството за неговото привличане и за един кратък момент музиката, чувството за мъжественост, всичко се сля в едно и я накара да си пожелае да забрави всичко и просто да бъде с него. Отдавайки се на това чувство, тя се притисна още по-близо до него.

— Хей, бейби, няма нужда да ти казвам как се чувствам — прошепна той. — Не, наистина няма нужда, ти сама разбираш, знаеш го от първия път, когато се срещнахме.

Тя го оттласна престорено леко от себе си и поклати глава отрицателно.

— Трябва да те видя някъде — каза той с настойчив тон. — Какво ще кажеш за един обяд утре? Можем да се срещнем на плажа на някое тихо място, където никой няма да ни види.

— Почакай малко. — Тя пое дълбоко дъх и го оттласна от себе си напълно. Дватамата стояха в средата на полношващите се танцьори. — Аз мога да те виждам по всяко време — каза тя предизвикателно. — Аз не съм вързана.

Той пак я придърпа и притисна силно до себе си.

— Слушай, мила, знаеш какво ми е положението с Ейприл. Тя е страхотна дама. Не искам да я наранявам.

— Тогава недей — отвърна Лара отсечено, възстановявайки напълно самообладание.

— Е-е, хайде де — каза той. — Чувстваш се както и аз, *знам*, че е точно така. Ако можеш да пъкна ръце в тесните ти панталони, щях да ти докажа... сигурно си...

Тя му каза съвсем ясно и открито, с широко отворени зелени очи:

— Ник, не възразявам. Нека отидем у нас още сега. Кажи довиждане на Ейприл, а аз ще целуна Сами по бузата. Там ще сваля тесните си панталони за теб и...

— Хей, започваш да звучиш като кучка — разсърди се той.

Очите ѝ засвяткаха:

— Какво има? Не харесваш ли, че съм искрена? Щом двамата се искаме толкова много, какво толкова ще попречи?

— *Знаеш* каква е пречката — изстена той.

— Да, мисля че знам и ще ти кажа нещо. Пречката е именно в теб. — Излезе от дансинга и отиде при Ейприл и Сами на масата.

Със сепване тя осъзна за момент, че почти е изгубила контрол над себе си. Какво глупаво нещо щеше да направи. Чисто физическо.

— Забавляваш ли се? — попита Ейприл напрегната.

Лара грабна Сами за ръката.

— Не толкова, колкото ще бъде. Нали така, Сами?

Той не можа да повярва на успеха си. Ледената кралица най-после започваше да се топи.

— Ще ми повярваш, миличка — рече той. — Не ми викат мъж на действието заради нищо.

[1] Шифон — мек, тънък и прозрачен копринен плат. — Бел.прев. ↑

[2] Лана Търнър (р. 1920) — американска филмова звезда от 40-те години. — Бел.прев. ↑

[3] Ава Гарднър (р. 1922) — американска филмова звезда от края на 40-те — 70-те години. — Бел.прев. ↑

[4] Другите Крауфорд — вероятно авторката има предвид известната холивудска звезда Джоан Крауфорд(1908–1977), омъжвала се четири пъти подобно на „роднината“ си от книгата Ейприл; театралния продуцент Черил Крауфорд (1902–1986) и други известни лица в САЩ със същата фамилия. — Бел.прев. ↑

[5] Айзък Хейс (р. 1942) — известен американски композитор и изпълнител на соул музика. — Бел.прев. ↑

13.

Бет виждаше Франк Басалино единствено в неделите. Изглежда това беше единственият цял ден, който той прекарваше у дома. Със започването на понеделника той ставаше рано, изчезваше преди още някой друг да се е събудил и се връщаше късно вечерта, след като всички обитатели на дома бяха заспали.

Неделите прекарваше със своите деца. Сутрин ги водеше на разходка в парка, после се връщаха у дома за богатия обяд с безбройни блюда и най-разнообразни пасти, които Анна Мария приготвяше през цялата сутрин. Следобед играеше с тях, погълнат от стремежа да задоволи желанията им. Играеше с колички и влачета с двете момчета, на топка с шестгодишната си дъщеря — очевидната му любимка — или строеше сложни сгради с детския строител с двегодишната.

Беше добър баща, ако може да се нарече добър баща онзи, който посвещава един ден в седмицата на своите деца.

Анна Мария беше кротка и тиха, но беше и почти глупава. Нямаше никакво желание да учи английски. Франк и децата разговаряха с нея на италиански, и тъй като те бяха целия ѝ живот, какъв смисъл имаше да се учи да разговаря на езика на други хора? Прекарваше дните си постоянно в готвене, шиене и писане на писма до нейното семейство в Сицилия. Рядко се случваше да излиза от къщата.

Бет разбра, че децата имат прилично поведение и с тях се работи лесно. Обучаваше ги на английски всеки ден по един час и те, дори и най-малките, изглежда харесваха уроците си. Нямаше много друга работа. По-големите деца ходеха на училище, а двегодишното спеше следобед.

След две седмици тя се срещна с Кас.

— Не мисля, че ще стане нещо — каза тя отчаяно. — Все не мога да го видя. А когато го видя, той дори не ме забелязва.

Кас винаги си беше мислила, че Бет не е такъв тип човек, който да бъде въвлечен в отмъщението. Съгласи се с нея.

— Така е, изглежда много шантаво. Трябва да се махнеш. Ще намерим някой друг да се погрижи за Франк.

Бет се замисли с копнеж за комуната, своето дете Чайна и своя приятел Макс. Беше изкушаващо да каже на Кас, да опакова багажа си и да си тръгне. Но това щеше да бъде все едно да се признае поражение, а тя искаше да свърши работа точно колкото другите. Трябваше да го стори.

— Не се оттеглям — каза тя с решителен глас. — Ще се добера някак до него. Как се справят Лара и Рио?

— Всичко иска време — отвърна Кас с равен глас. Вътрешно желаше Маргарит да е жива, тук, наблизо и да се обърне към нея за съвет. — Довечера се срещам с Дъки. Сигурна съм, че ще се съгласи с мен по въпроса за твоето участие. Честна дума, Бет, не трябва да те ангажираме.

— Защо не? — Лицето на Бет се изчерви. — Не забравяй, че съм сестра на Маргарит. Аз искам да направя нещо — толкова, колкото останалите. И мога, ще видиш.

Кас въздъхна:

— Не си създадена за това. Казвах го още от началото.

— Е, но сега вече съм започнала — каза Бет упорито. — И нямам никакво намерение да спра, докато всичко свърши.

Тази вечер Бет беше в очакване. Облече си дълга бяла памучна набрана нощница и изглеждала съвсем девствена в нея. После среса правата си руса коса и я остави да пада свободно. Изглеждала много млада, привлекателна и мила.

Спалнята, в която беше настанена, гледаше към двора пред къщата и тя остана да чака до прозореца. В два часа през нощта се появи и спря кола с трима мъже. Франк и още един излязоха и отидоха до входната врата. Щом Франк влезе в къщата, неговият бодигард се върна в колата и след няколко секунди колата се отдалечи. Франк се беше прибрал, както обикновено, невредим в къщи.

Бет остана до прозореца с пресъхнала от напрегнато очакване уста. Познаваше много добре дневния ред на Франк. Първо той отиваше до стаята си за обличане, където се събличаше и слагаше

пижамата и халата си. После отиваше в голямата, старомодно обзаведена кухня, където си приготвяше кафе и препечени филии хляб.

Пред къщата се приближи и премина бавно друга кола. Фаровете ѝ угаснаха и остана на габаритни светлини. Франк изглежда имаше бодигардове, които се грижеха за другите бодигардове.

Тя продължаваше да чака, без да помръдне, треперейки леко. Какво ли щеше да стане, ако отидеше в кухнята и той я пожелаеше? А след това? Тя не знаеше как да се справя с хората, как да им дърпа конците. Не беше като Лара и Рио.

Франк Басалино беше силен, грубоват мъж. Как може човек да унищожи мъж като него?

През съзнанието ѝ преминаха мисли за Маргарит. И за Енцо Басалино — човекът, който беше заповядал Маргарит да бъде убита.

Бет знаеше, че трябва да отмъсти за смъртта на своята сестра. И знаеше точно какво трябва да се направи.

Франк беше мрачно замислен. Беше го налегнал тежък проблем. Ченгетата ставаха много опърничави — или повече пари или повече неприятности. Бандата Краун също създаваха неприятности и нещо трябваше да се предприеме срещу тези кучи синове. Отгоре на всичко Енцо го подлудяваше, като постоянно се обаждаше да се оплаква от това и онова. Старецът май имаше шпиони навсякъде. Енцо Басалино трябваше вече да се оттегли от бизнеса, помисли си Франк. Защо, майната му, той не си държеше носа далеч от бизнеса, който вече не беше негов?

Съществуваха и проблемът за охраната. Няколко ресторанта и клуба, намиращи се под гарантираната „опека“ на Франк Басалино и неговата организация, бяха притискани от други да променят своята лоялност. Случиха се няколко неприятни инцидента и собствениците на някои от заведенията започнаха да се чудят защо трябва да плащат за защитата си на Франк Басалино и ченгетата и да продължават да бъдат нападани.

Франк подозираше, че една чернокожа група, оглавявана от наркокраля Боско Сам стои зад целия този проблем.

Слуховете твърдяха, че Боско Сам имал планове да навлезе със сила в територии на Басалино и Краун.

Франк беше разпространил свое послание, че е готов да се срещне с Боско Сам да обсъдят нещата.

Междувременно клубовете и ресторантите продължаваха да бъдат убеждавани, че е в техен интерес да продължат да плащат исканите суми. Това беше проблем, с който Франк беше убеден, че сам може да се справи.

А у дома му беше Анна Мария, с нейния толкова надут корем, че човек не можеше да направи едно просто чукане дори. Франк сега не искаше да ходи при друга. Последния път, когато го направи, беше станало лошо. Беше в публичния дом на Естър с ново момиче. Естър *знаеше* какво харесваше той и му приготви подходящата проститутка. Беше чернооко момиче с налети цици и месести бедра. Тоя я бе обърнал отзад и ѝ го бе напраскал в задника. Преброи до десет, след което последва взривно изпразване. Дръпна за косата главата ѝ назад и започна да ѝ бие шамари. Стискаше гърдите ѝ. Удряше задника ѝ и впиваше пръсти в него.

Когато стана съвсем груб, проститутката започна да се съпротивлява и да се стреми да се измъкне от него. Той се наслаждаваше на играта, докато тя започна да пищи. Носът ѝ започна да кърви и цялата се оплеска в кръв. Кучката започна да крещи за ченгетата и трябваше да дойде Естър да я успокои.

Франк си отиде разгневен и унил. Не му беше подействало задоволяващо. Всичко това се бе случило преди две седмици, а сега трябваше да се задоволи с Анна Мария.

Е, да, в началото и неговата жена беше толкова мила. Естествена и любяща. Млада и недокосната.

Докато седеше замислен, Бет влезе в кухнята. В този момент тя беше като сбъднат сън.

— Извинете ме, мистър Басалино — каза тя с тих глас, — нямах представа, че има буден човек. Не можах да заспя и си помислих да си направя малко топло мляко.

— Топлото мляко е за старите прислужнички — каза той бавно. Господи! Той никога не беше се замислял колко фина и хубава беше тя.

С нервен смях тя отвори хладилника и взе картонената кутия с мляко.

Той я гледаше, без да откъсне поглед, докато тя се навеждаше да вземе някакъв съд с дръжка от бюфета и започна да налива млякото в

него. Нямахе никакъв грим. Той харесваше така. Жените, които се мажеха с безброй мазила винаги му напомняха на проститутки. Потни, мръсни проститутки в черни сутиени и жартуерни колани. Такива, каквито ги харесваше баща му. Такива, с каквито го беше запознал баща му, когато беше тринайсетгодишен.

— Работата върви ли? — попита той.

— Да, благодаря ви, мистър Басалино. — Тя се концентрира в бъркането на млякото. Фина, прозрачна завеса руса коса падаше над лицето ѝ.

— Децата добре ли се учат?

— Да, чудесни деца са. — Обърна се и го погледна и той долови лек полъх на нежна млада кожа.

В този миг Бет разбра, че всичко е наред. Само да успееш да запази изражението си и да сдържи отвращението си.

— Ух... ти си... едно симпатично момиче — рече той. — Как така си се завряла у нас да гледаш някакви деца и си се откъснала от живота?

— Аз обичам тихия живот, мистър Басалино.

— Тъй ли, а? — втренчи в нея замислен поглед.

Млякото започна да кипи, пяната се надигна и преля над ръба, спусна се отвън и я опари по ръката, която държеше дръжката.

Тя изпищя от болка.

— Какво, м-май... — започна Франк. После видя какво ѝ бе станало, извади масло и намаза ръката ѝ обилно.

— Съжалявам. — Тя втренчи в него чисто сините си невинни очи. — Мисля, че за момент не се бях съсредоточила върху това, което вършех.

Двамата бяха много близо, толкова близо, че неговата миризма я отвращаваше и ѝ се искаше да избяга. Но вместо това тя напрегна сили и се приближи още повече.

Без да каже нищо, той направо я вдигна под мишниците и задържа във въздуха, както се вдига дете, и започна да я целува — отначало бавно, после по-бързо, по-енергично, по-силно.

Тя не проговори. Устните ѝ останаха затворени и сухи, само леко ги помръдваше.

— Господи! — възкликна той. — Ти си толкова лека, почти като някое от децата ми. Майната му! Та ти не знаеш дори да се целуваш.

На колко си години, все пак?

Тя се чувстваше като пленник в ръцете му. Той притежаваше огромна сила, от която тя чувстваше, че може да бъде смачкана или разкъсана на парченца.

— На двайсет съм — прошепна тя.

— Имала ли си някога мъж?

Тя набра смелост и се опита да се отблъсне от него.

— Мистър Басалино... моля ви... причинявате ми болка. Пуснете ме.

Той я пусна изведнъж.

— Знаеш ли какво искам да направя? — каза той с дрезгав глас.
— Знаеш ли какво, миличка?

Тя кимна, свеждайки поглед.

— Ще отидем в твоята стая — каза той пресипнал. — Никой няма да разбере. Правила ли си го някога?

Надяваше се тя да каже не. Не беше имал девица след Анна Мария. Всъщност, всичките други жени, с които беше го правил, бяха проститутки.

— Не съм девствена — каза тя и по-нататък репетираните слова полетяха свободно от устата ѝ. — Веднъж, когато бях много млада — едва на дванайсет — вторият ми баща влезе в моята стая. Беше пиян. Не разбрах какво прави. След това родих дете. Оттогава не съм имала никой.

Франк изслуша информацията, без да проговори. Тя го подтикна към действие и не го трогна ни най-малко. Станало някога с някакъв пиян роднина, това нямаше никакво значение, помисли си той. И била само на дванайсет години.

Той пъкна ръка в пазвата ѝ.

— Мистър Басалино, не мога. — Очите ѝ бяха широко отворени от страх. — Вашата жена, децата, не е правилно...

— Ще ти платя — рече той, гледайки я хитро. — Сто долара, веднага. Какво ще кажеш за това?

Поклащайки глава отрицателно, тя каза:

— Мисля, че не ме разбирате. Наистина ви намирам привлекателен, но обстоятелствата не са подходящи. Наета съм на работа от вас. Имам вашето и на жена ви доверие. Ако сега с вас... е, разбирате... как утре ще се погледна в лицето?

Той остана впечатлен от честността на момичето. Не беше попадал на много хора, които да имат угризения на съвестта. Сега беше изправен пред освежаваща промяна. Обаче това все още не разрешаваше проблема.

— Какво ще кажеш да те уволня? — попита той.

— Глупаво ще е. Освен това се нуждая от работата.

Той беше омаян от нежната ѝ руса девствена коса. Почувства силен импулс да я сграбчи и омотае около крака си или около надигналия му се penis и се отдаде на удоволствието да я има. Искаше я сега, веднага. Никой не можеше да се измъкне с отказ от Франк Басалино.

— Какво искаш? — попита той с пресипнал глас. Опитът му подсказваше, че всяко нещо си имаше цена.

— Нищо — прошепна тя. — Разбрах още от първия миг, когато ви видях, че не трябваше да искам тази работа. Вие сте първия мъж, когото почувствах, че е различен. Знаех, че ще разберете. — Спря за малко, после продължи омайващото си словоизлияние. — Вие сте първия мъж, към когото съм почувствала нещо. — Погледът ѝ беше приведен. — Но вие сте женен. Така че е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно — рече той, хващайки се на вдицата, сграбчи я отново, задушавайки я и обсипвайки я с целувки, а ръцете му постоянно опипваха тялото ѝ.

Тя започна да се съпротивлява, но безполезно — той беше по-силен дори от мъжете, които я бяха изнасилили.

Почувства се изтощена и отпаднала, но същевременно облекчена. Това, което той желаше, щеше да стане скоро, и то беше точно това, което тя беше замислила.

Тя почти не усети как той я вдигна на ръце и пренесе в нейната стая. През цялото време той шепнеше:

— Ще бъде Окей. Никой няма да разбере.

Остана доволна, че преди да отиде при него в кухнята беше изпушила цигара с марихуана. Тя определено беше смекчила всяко напрежение у нея и я бе отпуснала точно както трябваше да се държи при тези обстоятелства.

Той съблече с груби движения нощницата ѝ и я захвърли, заключи вратата и енергично започна да се освобождава от своите дрехи.

— Няма да ти причиня болка — обеща той, изпълзявайки над нея. — Няма да е както ти се е случило... Ще видиш, че ще е така.

Тя почувства тежестта му и леко отскочи. Той разтвори краката ѝ. После го почувства как влиза и тялото ѝ се отпусна. Тя почти се усмихна.

Франк Басалино обаче беше надарен със способност, не по-голяма от тази на десетгодишно момче.

14.

Лерой Джизъс Боолз стоеше неподвижен и безмълвен до вратата на ресторанта. Студените му жълтеникавокафяви очи премигваха бавно, оглеждайки посетителите, и накрая се спряха върху един мъж, седнал на маса в ъгъла.

В този момент управителят на ресторанта се насочи към Лерой с отворена уста, готов да каже, че няма никакви места. Ресторантът беше модерен и често посещаван и тук не си падаха по чернокожите, дори и да бяха добре и скъпо облечени, подобно на Лерой.

Но преди управителят да го доближи, Лерой постави на пода пакет, който носеше, ритна го с енергичен замах в посока към масата в ъгъла, обърна се и излезе.

Управителят почеса главата си с озадачена физиономия и тръгна към пакета.

По-късно същата вечер по телевизията дадоха пълно описание на случилото се. „Меджик Лантърн“, популярен ресторант в Манхатън, беше разрушен до основи от бомба. Четиринайсет души бяха мъртви, двайсет и четири — ранени. Полицията работеше по няколко следи.

— Ама че *тъпизми* — измърмори Лерой Джизъс Боолз, дъвчейки усърдно сандвич, и изключи телевизора. Остана седнал в леглото.

— Какво казваш, миличък? — попита го красиво чернокожо момиче, легнало до него. Беше на около двайсет и пет, с къдрава, кестенява коса и кафяви очи с формата на бадеми.

— Нищо — отвърна Лерой. — Нищо, което да те интересува.

— Всичко за теб ме интересува — прошепна тя, надигна се, притисна се до гърба му и започна да го гали по косата.

Той неспокойно се опита да се отърси от нея. Колко хубаво беше, помисли си, да намери момиче, което да държи ръцете си далеч от него.

Лерой беше на двайсет и две. Висок шест фута, донякъде слаб, но извънредно силен. Имаше правилни черти и беше много симпатичен — това беше наследил от майка си, която беше шведка. Кожата му беше тъмнокафява — наследена от неговия баща, който беше от Ямайка.

Винаги се обличаше безупречно. Костюми, жилетки, копринени ризи. Дори чорапите и шортите му бяха от най-чиста коприна.

Лерой обичаше черното като цвят на дрехите, жените, колите и мебелите.

От майка си беше наследил и вкус към скъпите неща. Тя също така го беше убедила да избягва белите хора в живота си.

— Какво ще кажеш да отидем на едно кино довечера? — попита момичето. — Можем да отидем на някоя късна прожекция. Утре не съм на работа, така че...

— Не ми се ходи, Мелъни — рече той. — Имам работа по-късно.

— Какво работиш? — попита любопитно Мелъни. Познаваше го от три седмици, спеше с него от две, но все още не знаеше нищо за него, освен че имаше хубав апартамент и много пари и беше интересен за компания.

— Казах ти да не си навираш носа — каза Лерой с категоричен тон. — Върша... неща... които няма да са ти интересни: сделки, различен бизнес.

— О-о! — каза тя и, като че ли останала доволна от отговора, замълча. После попита: — По кое време ще излизаш?

— По-късно.

— Аз мога да остана, да поддържам леглото топло. Няма да ставам рано, така че ако искаш, мога да остана цялата нощ. А?

— Да-а... но някой друг път.

Мелъни стисна устни и между тях се образува продълговата линия. Тя беше много красива и не беше свикнала да ѝ отказват.

— Имаш друго момиче — обвини го тя. — Това е. Излизаш да се видиш с някоя друга.

Той въздъхна. Всичките бяха едни и същи. Всичките искаха да те притежават. Защо не можеше да си намери жена, която да се държи естествено? Уж винаги ги избираше внимателно. Никакви проститутки, курви или наркоманки. Излизаше с чернокожи модели, актриси, певици. Мелъни, например, беше момичето от корицата на

„Космополитън“^[1], а момичето, с което бе излизал преди нея се бе класирала на второ място в конкурса „Мис Чернокожа Америка“.

— Не се разкисвай — изсъска той, когато тя се разплака със сълзи. — Няма да ти свърши работа. Красивите ти очи целите ще се зачервят и ще станеш сополива. А така хич не ми харесваш.

— Тогава поне да остана ли? — попита тя през сълзи.

Лерой поклати отрицателно глава:

— Казах ти. Нали? Имам работа за вършене.

[1] „Космополитън“ — популярно международно списание, излизащо в много страници и голям тираж, съдържащо реклами, мода, светски клюки и др. — Бел.прев. ↑

15.

Рио привличаше ексцентричните наркомански запалянковци край себе си, както разгонена кучка привлича кучетата. Те се насъбираха около нея на развълнувани групи, облечени във вносни дрехи, шумни, често пъти неморални и раздразнителни в своя унес.

На Рио не ѝ беше неприятно. Тя можеше да се събере и погоди с всеки, стига да имаше топло, великодушно общуване. Търсеше доброто навсякъде и ако не го намереше, продължаваше да търси.

Единствено я затрудняваха нормалните хора. Като Лари Болдинг, например. Намираще ги за пълни със задръжки, натрапчиви мисли, безчестие и глупости. В тяхната компания ставаше лукава и се чувстваше схванато.

Рио никога не беше идвала в Лондон, но и тук имаше приятели, които чакаха пристигането ѝ с нетърпение. Тук беше Пийчиз — славният, знаменит рус модел, който някога беше мъж. И Пери Хернандо — певец, хомосексуалист от Мексико, който кръстосваше от време на време Лондон да търси нови таланти за своето удоволствие. Рио познаваше двамата от времето, когато живееше с Били Експрес.

Те дойдоха на гости в наетия от нея апартамент, придружени от тълпа запалянковци. Донесоха шампанско, което пиха с такова удоволствие, с каквото пушиха някаква невероятна трева, осигурена от една дама на средна възраст от Америка, облечена с черна рокля с голямо деколте. После излязоха, качиха се на чакащите ги коли и наети таксита и отведоха Рио с ликуващи викове и триумфиращи изражения на лицата в „Трамп“ — единственото заведение, където можеше да се отиде в Лондон, според думите на Пийчиз и Хернандо.

Наистина беше заведение, където Рио искаше да бъде. „Трамп“, както тя разбра, беше клуб, където Анджело Басалино често се появяваше нощем със своята поредна седмична дама.

След известно наблюдение опозна повечето от неговите навици и предпочитания. Сега той чукаше някаква второстепенна актриса, която

беше омъжена жена с четири деца и богат съпруг, и жена крупие на блекджек^[1] в едно от казината, където той работеше.

Анджело Басалино харесваше жените. Жените във всяка форма, размер или цвят. Не беше особняк.

Рио нямаше никакъв подготвен план за действие. Беше уверена, че каквото и да поиска да направи, беше възможно. Познаваше хората и знаеше, че има възможността да проникне в тяхното съзнание, да ги опознае бързо, щом поиска. Ако трябваше да се вземе решение какво трябва да бъде направено, за да бъде унищожен Анджело, щеше да бъде сторено лесно.

Искаше ѝ се да се справи и с тримата синове на Енцо — Франк, Ник и Анджело. Така си беше намислила. Не беше казала на никого. Щеше да си го свърши сама, без ничия помощ. Какво разбираха Лара и Бет от психическа победа над някого, превръщането му в развалина, намирането на пролука, проникването в него и после натискането, натискането, докато той се предаде?

Разбираха глупости! Знаеха само как да вкарат някой тип в кревата и това беше всичко. Не бяха като Маргарит — тя щеше да го свърши както трябва. Маргарит беше способна на всичко.

Рио си спомни първата им среща. Беше зима и беше толкова студено, че първата ѝ мисъл беше да подпали целия жилищен блок, в който живееше. Нечовешка мисъл, но по това време беше отчаяна и готова да се самоубие по всякакъв начин.

Ама че луд начин щеше да бъде! Един огромен, славен пламък. Но после се сети за всичките други хора, които живееха в блока. А и каква полза щеше да има да пише бележка за сбогом на Лари Болдинг, щом тя щеше да изгори в пламъците? Искаше той да страда. Замисълът ѝ беше да унищожи него и неговата воняща политическа кариера.

Беше гримирала лицето си много внимателно. Беше се получил екстравагантен образ от екзотични цветове. После си беше облякла дълга червена рокля от „Холстън“^[2]. В края на краищата, беше суперзвезда и определено нямаше намерение да изглежда като нищожество.

Чувстваше се приповдигнато. Беше се дрогирала малко с ЛСД^[3], за да се подкрепи за последното си пътуване в живота. И в три часа сутринта беше готова за път. Първо, усили стереото, по което звучеше някаква невероятна музика. После взе бръснарското ножче от

самобръсначката на Лари. Той не харесваше електрическите самобръсначки.

Натисна и дръпна ножчето от вътрешната страна на дясната си китка, където се образува дълбока линия. После на лявата китка. Не усети болка. Внезапното бликване на кръв ѝ се стори красиво — цветът съответстваше на роклята.

Започна да се смее. Така добре не се беше чувствала от месеци. Никакви натрапчиви мисли, никакви проблеми и притеснения, нищо.

Продължаваше да се смее, когато припадна. Кръвта бликаше, пулсирайки от срязаните вени по чисто белия килим.

Всичко пред очите ѝ беше като неясна мъгла. Привидя ѝ се лицето на Маргарит — беше съвсем близо и изглеждаше разтревожено. Усети, че някой я носеше. Чу гласове — приглушени и далечни.

И след това се пробуди. Колко ли дена бяха изминали? Два? Три? Маргарит Лоурънс Браун седеше до масата и пишеше. Дългата ѝ черна коса беше хваната отзад на опашка. Лицето ѝ имаше решителни черти. Носеше слънчеви очила.

Рио не можеше да се помръдне. Намираще се в някакво странно легло, в странна стая и ръцете ѝ бяха превързани до лактите.

— Хей — успя да произнесе тя, което накара Маргарит да вдигне поглед към нея. Погледът ѝ беше открит, пряк. Нямахме никакъв грим и лицето ѝ не беше красиво. Но беше лице, излъчващо толкова топлина и толкова привлекателна сила, че Рио незабавно се почувства привлечена към нея. Беше странно чувство, защото, по дяволите, мислеше си тя, въобще не искаше да е на този свят.

Маргарит се усмихна леко и стана. Висока, с малки гърди, облечена в широка тениска и дънки „Левис.“

— Знаех, че ще удържите — рече тя със сериозен тон. — За момент не изглеждаше така, но въпреки това вътрешно чувствах, че ще оцелеете. Казвам се Маргарит. Живея в съседния апартамент и бях просто изхвърлена от леглото от музиката ви. Тъй като обикновено сте тиха, дойдох у вас да видя какво става. Щяхте да излезете на ужасна снимка във вестниците — червената рокля, червената кръв и белия килим. Щеше да е почти жалко да ви спасят. Само си помислете — не биваше да правите такова тъпо нещо, заради някакъв си смотаняк. — Маргарит поклати глава, изпълнена с неверие. — Лари Болдинг е един

задник. Мила моя, аз дори не го познавам, но съм тук да ви кажа, че е загубеняк. А ние не убиваме себе си, повтарям — не убиваме себе си заради някакви загубеняци.

Маргарит никога не губеше времето си за празни приказки и винаги говореше по същество.

Рио остана при Маргарит в апартамента ѝ две седмици, след което се върна обратно в къщи. За тези две седмици научи повече, отколкото през целия си живот дотогава.

Маргарит беше онова рядко изключение на истински себеотрицателна личност. Тя не искаше нищо друго от живота, освен да прави добро на другите. Тя изразходваше времето, енергията, парите си за всяка кауза, която считаше за достойна. Отнасяше се изключително остро, гневно и язвително към начина, но който се отнасяха към жените, като към второкласни граждани. Искаше да промени нещата и не седеше просто така да разговаря по тази тема, както повечето хора. Тя излизаше с открито чело и правеше каквото можеше.

Рио позна Анджелио Басалино в голямото полутъмно задимено пространство на „Трамп“, когато той влезе. Проследи го с внимателен, силен и неотклонен поглед. Беше с много слаба, дребна блондинка.

Рио нямаше намерение да губи време. Стана, тръгна право към масата му и седна.

— Хей, Анджелио — рече тя с презрителна насмешка, — какви са тия лайна, дето чувам за теб, че си бил най-големия ебач в града?

[1] Блекджек — хазартна игра с карти, подобна на два̀йсет и едно. — Бел.прев. ↑

[2] „Холстън“ — луксозна модна къща в Америка. — Бел.прев. ↑

[3] ЛСД (LSD) — диетиламид на лизергиновата киселина — наркотик, предизвикващ халюцинации. — Бел.прев. ↑

16.

Енцо Басалино каза да го свържат с трима души, с които да проведе телефонни разговори. По ред на важност разговаря първо с Франк в Ню Йорк.

— Мисля да дойда при теб — заяви той. — Как е климатът там? Франк знаеше, че баща му съвсем няма предвид времето.

— Същият си е — отговори той с предпазлив тон. Знаеше със сигурност, че ФБР подслушва телефона му.

— Ще дойда, все пак — изръмжа Енцо — Ще отседна в обичайния хотел, обичайния апартамент.

— Сега не е подходящо време. — Франк се опитваше да премахне раздразнителната нотка от гласа си. Защо баща му все трябваше да се меси?

— Искам да видя внуците — настоя упорито Енцо. — В същото време можем да уредим някои други неща. Знаеш ли какво имам предвид?

— Да-а. Знам какво имаш предвид. — Франк знаеше точно какво имаше предвид той. Имаше предвид паниката, която беше плъзнала във връзка с бомбения атентат в ресторанта „Меджик Лантърн“.

Франк се беше заел сам с разследването на случая. Продължаваше да провежда срещи и да установява неприятни факти. Считаше, че не му трябва никаква помощ.

Отначало си беше помислил, че Боско Сам или може би бандата Краун са отговорни за случилото се. Но информацията, която постепенно събра, не беше насочена срещу тях.

За нещастие, Томазо Виторелли, съветник на Франк, имаше среща с един информатор в „Меджик Лантърн“ през нощта, в която бомбата беше избухнала. Горкият Томазо, отиде си безславно и Франк навярно не можа да узнае важни неща.

— Окей тогава, подготви се. Ще дойда утре — каза нетърпеливо Енцо. — Ще пристигна в хотел „Интернешънъл“ в три часа. Кажи на Анна Мария да започне да готви. — Затвори, съзнавайки добре, че

Франк се е раздразнил. Енцо знаеше, че най-големият му син си мисли, че може да се справи с всичко сам. Но какво лошо имаше в това да се застрахова малко? Какво лошо имаше в това Енцо Басалино да покаже физиономията си в Ню Йорк?

Енцо беше разбрал, че бандата Краун се опитва да го измести и да се настани в някои територии на фамилията Басалино. Досега бандата нямаше успех, но продължаваха упорито да опитват и създаваха определени проблеми. Заради тях и заради бизнеса с осигуряването на охрана, той разбра, че е настанало време да отиде на посещение. Беше сигурен, че след като бъде в града, проблемите скоро ще престанат да съществуват. Може би една лична среща с Рицо Краун щеше да уреди нещата. Дълги години преди бяха заедно и защо да не опита?

След като свърши с Франк, телефонира на Ник в Лос Анджелис.

— Как са нещата? — попита той, започвайки със своя встъпителен въпрос.

Ник го запозна накратко с всичко.

— Добре, добре. — Енцо се изкашля и изплю в пепелник на бюрото си — навик, с който не спечелваше симпатии сред персонала си. — Утре отивам в Ню Йорк и няма да е зле и ти да долетиш за няколко дни. Ще имаме семейна среща.

— Защо? — На Ник не му харесваше да се отдалечава от Брега. Не харесваше слънчевият му тен да отслабва дори за ден.

— За препоръчване е — рече Енцо. — Ще си поговорим там.

— Исусе — промърмори Ник.

— Какво става с теб? — изгърмя Енцо. — Не можеш ли да напуснеш старата трътка за два дена? Какво толкова има тя? Да не би да има пряка линия до ташаците ти?

— Щом е необходимо, ще бъда там — каза Ник, предавайки се без борба. Навярно едно пътуване до Ню Йорк нямаше да му дойде зле. Можеше да бъде идеалната възможност да опита да се събере насаме с Лара и то така, че Ейприл да не разбере нищо.

— Окей, окей, ще си поговорим — рече Енцо и затвори.

Ник беше глупаво момче. Всеки мъж ставаше тъпак, когато позволеше една жена да му завърже топките за себе си. Енцо винаги се беше гордял, че винаги постъпваше умно с женския пол. Парчето си беше парче и наоколо беше пълно с такива. „Използвай ги, преди те да

са те използвали“ — беше неговото мото. Веднъж да ти виснат на врата и да започнат само да искат, знай, че е време да се отървеш от тях.

Мери Ан Огъст влезе с фръцкаща се походка в кабинета му. Облечена в неизменния си бански костюм, с бухнала руса коса, тя се приближи и спря до бюрото му. Чоплеше лака от ноктите си, когато той я прекъсна с рязкото:

— Да-а? Какво има?

— Дойде Алио — каза тя с монотонен, напевен глас. — Отвън е до басейна. Исква сандвич, а готвачът го няма. Какво да направя?

— Ами направи му сандвич — каза Енцо раздразнен, обаждайки се да отложи разговора с Анджелио за след малко.

— Какъв? — попита тя с безличен тон.

— Откъде, по дяволите, да знам. Питай него. — Мери Ан беше започнала да му писва. Понякога само големите цици не бяха достатъчни.

— Има сирене, мисля — каза тя неопределено. — И кисели краставички. Мислиш ли, че ще му харесат краставичките?

— Какъв съм аз? — избухна Енцо — Да не съм главен готвач? Разкарай се оттука, тъпа жено. Трябва да разговарям по телефона.

Мери Ан излезе бързо. Знаеше кога трябва да се махне.

Щеше да е много добре, помисли си Енцо, ако Роуз не се беше побъркала и заключила от всички. Една съпруга в стар стил си беше незаменима. Една жена, която знаеше своето място в живота и го спазваше. Щеше да е много по-удобно да прибере метресите си в отделни апартаменти в града, да ги посещава само когато има нужда и изтърпява глупавото им дърдорене само ако се налага.

Но щеше да се чувства много самотен без никого. Изпитваше нужда да споделя леглото си. Понякога имаше кошмари — сънуваше сънища, от които се събуждаше разтреперан и чувстваше студенина около сърцето. Тогава търсеше допир с човек. Отчаяно искаше да почувства сигурността на допира на друго тяло до неговото.

Енцо се притесняваше за здравето си. Ако сърцето му изневереше и нямаше никой наблизо? Беше претърпял един инфаркт преди три години. Лекарите го бяха успокоили, че сега е много добре — по-добре от преди.

Но въпреки това... Та какво разбираха лекарите? Не вярваше на нито един от тях.

Нямаше да е зле, реши той, да замени Мери Ан в Ню Йорк с някоя друга. Времето ѝ почти беше изтекло.

Звънна в Лондон, но дълго време не можа да открие Анджели и се ядоса. Синът му не беше нито в казиното, нито у дома си. Момчето беше излязло някъде да чука, помисли си Енцо и изсумтя. После се усмихна, защото се почувства горд баща. На възрастта на Анджели и той беше същият.

Ах... На възрастта на Анджели беше хванал света за ташаците. Сухият режим^[1], Чикаго; беше съвсем друго време — свят, изпълнен с луди преживявания и трепетни вълнения. Тогава името Басалино се беше наредило до Капоне, Легс, Даймънд, О'Баньон. Енцо въздъхна от удоволствие, когато си спомни младите години с Алио до него. Сега всичко беше толкова различно — всичко беше скрито под наметало от законност.

Престъплението ставаше тъпо и скучно.

Енцо се изсмя тихо на себе си, излезе и се насочи към басейна, продължавайки да се смее. Чудеше се дали Алио ще си спомни времето, когато се опитваха да подкупят главния готвач на любимия им италиански ресторант. Искаха той да сложи арсеник в супата на техния главен съперник. Готвачът беше отказал и после избягал от града, поради което до днес Енцо продължаваше да чувства липсата на невероятните фрикадели на този страхливец.

[1] Сухият режим в САЩ 1920–1933 г., когато Чикаго е един от основните градове, в които действат гангстерите, осигуряващи нелегален алкохол. — Бел.прев. ↑

17.

Срещнаха се в самолета като конспиратори. Ник старателно и предпазливо провери местата в първа класа, да не би да има негови или на Ейприл приятели. Едва след като свърши тази работа и установи, че навсякъде е чисто, той благоволи да седне до Лара.

Тя беше облечена цялата в бяло и изглеждаше пленително красива. Той беше решил, че риска си струваше да се предприеме, въпреки че тя упорито отказваше да се срещне с него в Лос Анджелис, давайки му ултиматум — или тя или Ейприл.

Но нямаше възможност да избира. Възнамеряваше да се *ожени* за Ейприл. Лара се беше появила в неподходящо време. Наистина, искаше да я има в леглото, но не беше подготвен да рискува бъдещето си, а неговото бъдеще най-определено беше Ейприл Крауфорд.

Енцо беше предложил пътуването до Ню Йорк точно в най-подходящия момент: Ник спомена на Лара, че трябва да отиде и загатна, че и тя може да дойде. За изненада тя каза да.

— Ейприл не трябва да разбере — беше я предупредил той и за разнообразие тя се беше съгласила с него.

— Ще стане както казваш — рече тя спокойно.

В продължение на няколко седмици те се бяха радвали на все по-активно флиртуване. Засичаха се на различни партита, ресторанти, клубове. Колкото повече я виждаше, толкова повече я искаше. А сега щеше да е по неговото желание.

Прикри заминаването много добре. Двамата пристигнаха на летището отделно, качиха се на самолета отделно и щяха да слязат отделно. Кой ли можеше да разбере, че пътуват заедно?

Лара имаше свой апартамент в Ню Йорк. Ник възнамеряваше да остане в хотела при Енцо. Представяше си Ню Йорк като огромен град, в който можеш да се загубиш. Не беше малък, клюкарски град като Лос Анджелис, където не можеш дори да се изпикаеш без някой да разбере.

Всичко, което искаше, беше шанса да бъде с Лара, без да има най-малкото притеснение Ейприл да ги хване заедно. Един или два дена щяха да са достатъчни да я изведе от своята система в Лос Анджелис и да бъде спокойно с нея. Разбира се, всичко бе подбудено от секса — чистата, неподправена страст. Да-а, тя беше божествена, беше добра партия от своя страна, много подходяща, но не беше Ейприл. Ейприл Крауфорд беше звезда — нещо, което той нямаше никакво намерение да забравя.

Франк беше настойчив мъж. След първата нощ започна да идва в стаята на Бет веднага щом се прибереше у дома. Това ставаше винаги късно, когато Анна Мария вече спеше непробудно.

Успокои Бет да не задава повече въпроси, като я увери, че неговата жена спи много дълбоко и няма да се събуди.

Бет го приемаше в тъмната, старомодна стая, разположена над кухнята. Приемаше целувките и прегръдките му и непохватния начин, по който правеше любов. Въпреки отвращението, което пробуждаше у нея, тя изпитваше съжаление към него. Франк Басалино олицетворяваше всичко, което тя мразеше, но въпреки това у този мъж имаше известна самотност, която събуждаше симпатия у нея. Може би природата се беше пошегувала грубо и това го беше направил уязвим. Това навярно обясняваше защо той се нуждаеше от момиче като нея, момиче, което той считаше за неопитно и което, следователно, нямаше да отправя никаква критика или да прави никакви сравнения.

Тя живееше у дома му, като се съобразяваше с неговите желания и очаквания. Беше нежна, топла и благодарна; симулираше детинска невинност, която изглежда го омайваше.

Той ѝ купуваше малки подаръци. Една нощ имаше евтина гривна, следващата — паунд ягоди, от които той все похапваше.

Беше себичен любовник. Задоволяваше себе си и забравяше за нея. Никога не му трябваше много време. Едно петминутно рутинно чукане, което никога не се видоизменяше. Обичаше тя да е в леглото и да го очаква. Настояваше да е облечена с дългата си бяла нощница. Първо галеше гърдите ѝ няколко минути, после смучеше зърната ѝ, докато станеше готов да се качи отгоре. Няколко мушкания и всичко свършваше.

Към края на седмицата, която изтече, вече ѝ говореше, че ще ѝ вземе апартамент.

Към края на седмицата тя вече беше намислила как да направи така, че Анна Мария да ги открие заедно.

Лара се обади на Кас веднага щом пристигна в апартаментата си в Ню Йорк.

— Напредвам — каза тя. — И Ейприл трябва да разбере за нас в сутрешните вестници.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Кас с разтревожен глас.

— Чудесно съм — успокои я Лара. — Щом Ейприл разбере, че той е долетял тук с мен, ще го разкара. Тази жена е прекалено горда да приеме да има друга. Но забавното е, че не съм спала с него. — Спря за малко. — Как е Бет?

— Не знам. Разговарях с нея и ми се стори неспокойна. Поисках да се откаже. Казах ѝ го, но тя не искаше да ме чуе. Сега се притеснявам.

— Да, наистина, много е млада. — Лара се замисли загрижено за сестрата, която едва познаваше. — Мисля, че трябва да настояваме да изостави цялата тази работа. В края на краищата, тя има дете в комуната и най-важното е да я убедим, че малката Чайна се нуждае повече от нея, отколкото от нашия луд план.

— Права си — съгласи се Кас. — Ще опитам да се свържа с нея.

— А какво става с Рио? Знаеш ли нещо за нея?

— Получих телеграма, в която пише „Успехът е сигурен“. Но ме притеснява Бет. Както знаеш, договорката ни е да се обаждаме всяка сряда. Ако не мога да се свържа с нея до утре, ще отида до къщата и ще се направя на нейна роднина.

— Добре — съгласи се Лара. — Освен това Енцо Басалино е в Ню Йорк. Поради това съм тук.

Кас се разтревожи още повече.

— Господи, надявам се Дъки да не разбере. Той все бърбори, че има един-единствен начин да се реши проблема.

— Знам, че все си мисли за убийство — рече Лара, учудвайки се сама на хладния си глас. — Но нашият план е най-добър.

Затвори, отиде в банята, среса разкошната си буйна коса и си нанесе лек грим.

Изглеждаше уморена и се безпокоеше за Бет. По-малката ѝ сестра беше толкова невинна, необиграна. Бет се беше изолирала в комуната през целия си живот, а сега се беше затворила в къща с опасен гангстер. Кас трябваше да я изведе от играта. Не можеше и да става дума за друго развитие.

След това Лара си помисли за Ник. Трябваше да го мрази, но не беше така лесно. Смешното беше, че вместо да го намрази, откри, че го харесва — чисто, естествено харесване, което няма нищо общо с пари, положение или титла. Господи! Ако не беше така, колко по-лесно щеше да бъде всичко. Въпреки всичко, предстоеше ѝ работа. И ако Бет излезеше от играта, за нея щеше да бъде по-отговорно.

Франк пристигна в хотела с Голи и Сегал. Двамата го придружаваха навсякъде, бяха неговата охрана, неговата сигурност. Така, както нещата бяха тръгнали в Ню Йорк, се създаваше повсеместен проблем. Само предната седмица един от основните му „изпълнители“ беше застрелян с пистолет посред Манхатън. Той не искаше да рискува. Голи и Сегал му струваха огромни пари на седмица, но си заслужаваха.

Много пъти досега Енцо беше използвал този хотел и подготовката му за гарантиране на сигурността беше както всеки път. Целият трети етаж беше недостъпен, освен за членовете на обкръжението му, които трябваше да са първи под ръка. Дори Франк трябваше да използва сложни пароли, въпреки че всичките мъже, с които пътуваше Енцо, познаваха Франк от бебе.

Енцо не вярваше на нови лица. Поддържаше постоянна армия от двайсет и пет души, които бяха с него от много години и бяха винаги готови да се отзоват на повикването му. Франк неведнъж му бе възразявал за това.

— Та те са стари типове, какво ще могат да направят за теб, ако изпаднеш в беда? Едва носят пистолет, да оставим настрана да го използват.

Енцо се изсмиваше в лицето му:

— Тези „стари типове“, както ги наричаш, са по-упорити и умни, от който и да е смотаняк от тия, дете обикалят край тебе. Аз съм сигурен, че не мога да бъда достигнат, а ти също ли си сигурен?

Но Франк се чувстваше в достатъчна безопасност с Голи и Сегал. Те бяха млади и бързи. Беше ги виждал как действат.

В хотела бащата и синът се поздравиха топло. Целунаха се и се прегърнаха силно по италиански обичай.

Енцо потупа Франк по рамената и отстъпи крачка назад да го огледа.

— Изглеждаш окей — каза той. — Как е малкото момиче? Май е готова да пръкне следващото? — Харесваше много своята снаха.

Франк кимна утвърдително.

— Анна Мария е прекрасна. Очаква с нетърпение да се види с теб. — Но в момента не мислеше за своята жена. Мислеше за Бет.

— А дечурлигата? Подскачат ли от нетърпение да видят тяхното деденце?

— Да-а, татко. Довечера ще вечеряме. Ана Мария сега приготвя любимите ти спагети, фрикадели и други неща.

— Много добре. — Енцо направи кратка пауза, през която лицето му стана сериозно. — Много съм загрижен за това, което чувам напоследък.

Франк се обърна към прозореца и втренчи поглед навън.

— Всичко е под контрол — рече той със стегнато гърло.

— Чудя се дали Томазо Виторелли щеше да се съгласи с теб — каза Енцо с мек тон, след което добави по-сурово: — Няма да говорим дрънканици само за това, Франк. Не съм дошъл тук да си губя времето. — Намръщи се. — Няма смисъл да разговаряме сега. Ще го обсъдим довечера, като дойде Ник.

— Добре. — Франк успя да се усмихне. — Добре, тате, всичко ще е окей.

18.

Дъки К. Уилямс остана доволен. Ударът в ресторант „Меджик Лантърн“ беше истински успех. Така беше отстранен Томазо Виторелли, един голям човек от организацията на Басалино. Освен това атентатът беше предизвикал ужасен страх в други ресторанти и клубове, които не желаеха с тях да се отнесат така. Нека сега Басалино се поти, мислеше си Дъки. Началото беше добро.

Лерой Джизъс Боолз също беше доволен. Ударът беше негова идея.

Дъки К. Уилямс беше дошъл при него. Дъки К. Уилямс му беше казал, че ще го остави да действа, както си знае.

Дъки К. Уилямс щеше да плати много долари на Лерой. Много, много мангизи.

Да-а, нещата ставаха извънредно приятни за човек като Лерой, започнал с толкова тежко детство и проблеми.

Неговата майка-шведка беше проститутка, а чернокожия му баща беше сводник. Веднага щом порасна достатъчно, беше напуснал дома си. За него родителите му вече бяха мъртви и нямаше да се натъжи ни най-малко, ако действително беше така.

С приятна външност още от ранна възраст, той никога не бе имал проблем да си намери легло, в което да преспи. Само да имаше желание, можеше да последва баща си в професията: имаше безброй предложения. Но Лерой нямаше никакво желание да бъде завързан за някаква жена.

Вместо това той се включи в една улична банда и се шля известно време с нея. Не вършеха нищо съществено — пребъркваха джобовете на пияници и стари жени, обираха близките магазини. Докато настана време да разделят спечеленото, практически не съществуваха. Лерой разбра, че трябва да се захване с нещо по-добро.

Реши, че наркотиците са бизнесът, който най-много ще му допадне. Веднъж или два пъти беше пушил марихуана, беше опитал два пъти ЛСД. Нито едното, нито другото не му навреди. Беше добре, но предпочиташе да не опитва повече. Щеше само да бъде пласьор — чиста работа.

Беше виждал как опиатите въздействат на хората, как променят погледите им и не искаше с него да бъде така. Пласирането щеше да е друго нещо и щеше да му изкара много пари.

Лерой беше млад, симпатичен и убедителен събеседник. Избра си район, в който да действа, взе малък заем от един приятел и влезе в бизнеса.

Скоро разбра, че настъпва много други по краката. Районът, който беше избрал, се оказа че е вече изцяло зает. Предупредиха го да се разкара. Мислеха си, че е някакво смотано хлапе, с което лесно ще се оправят. Той си купи револвер с печалбата от първата седмица и започна да чака.

Имаше три чифта крака, които настъпваше. След месец и трите бяха мъртви, застреляни. Лерой сложи оръжието си в найлонова торба, сложи вътре и камъни за тежест, уви я и я пусна внимателно на дъното на реката.

С печалбата от петата седмица си купи друг пистолет. Тогава беше шестнайсетгодишен.

В продължение на година се занимаваше единствено с пласиране. Работеше самостоятелно с надеждни източници на доставка. Заделяше пари настрана в спестявания и държеше пистолета си под ръка. Никой не го притесняваше. Репутацията му нарасна. Държеше на района си и не се пречкаше на никого.

Живееше сам под наем в мебелирана къща. Никога не излизаше навън, освен по работа, и рядко харчеше пари. Към края на годината беше спестил солидна сума. Достатъчна да си купи кола, цял нов гардероб дрехи и си наеме приличен апартамент.

Първата му покупка беше черен мерцедес. После си уши няколко черни костюма по поръчка. След това обзаведе апартамента си с безброй скъпи канапета и столове от черна кожа.

Беше вече на седемнайсет, но изглеждаше по-голям.

Лерой разбра, че за да поддържа новия си начин на живот се нуждае от още повече пари. Затова взе двама свои приятели да работят

в неговата зона и се премести в нова територия.

След няколко дни получи съобщение, че Боско Сам иска да го види. Краката на Боско Сам бяха твърде големи да стъпва върху тях, и Лерой го знаеше добре, така че отиде при него.

Двамата достигнаха до споразумение. Лерой щеше да си остане в зоната, която вече имаше, и вместо да се премества в района на Боско Сам, последният щеше да му възложи няколко неща, които да му донесат доста повече пари, отколкото пробутването на наркотици.

На Лерой му хареса. Повече пари за по-малко работа и щеше да си запази двамата приятели да работят за него.

През първата година се договори с Боско Сам за три контракта. Те представляваха три удара, които трябваше да извърши. Лерой ги изпълни без засечка.

Лерой започна да се изкачва нагоре. Добиваше още по-голяма репутация и това само работеше в негова полза.

Сега, четири години по-късно, Лерой Джизъс Боолз беше на върха в професията. Отдавна беше изоставил театъра с наркотиците.

Беше използвал свободното си време да изучава експлозиви, електроника, компютърни бомби. Нямахше нищо, което да не знае как да направи: от взривяването на самолет до поставянето на бомба в банка, която да се взриви три седмици по-късно.

Лерой Джизъс Боолз беше независим, своеобразен терорист на свободна практика. Най-добрият.

Имаше репутацията, че се подлага на рискове, но всеки риск, на който се беше подложил, се беше изплатил. Лерой се издигаше много високо.

Сега той чакаше. Дъки К. Уилямс щеше да му каже кога да се задейства пак, и когато го направеше, Лерой щеше да е готов.

19.

Апартаментът на Анджело в Мейфеър^[1] беше малък. Всекидневна, кухня и баня. Спалнята беше обзаведена и декорирана с предмети в контрастни цветове. На стените имаше драперия от леопардови и тигрови кожи. Подът беше покрит с дебела три инча^[2] кожа, таванът представляваше калейдоскоп от разноцветни огледала. Естествено, на леглото беше отделено най-голямо внимание. От него можеше да се управлява почти всичко. Беше нужно само едно леко извиване на лежащия, за да натисне удобно разположените бутони, и той включваше телевизор, стерео магнетофон или кафеварка.

Анджело се гордееше със своето малко царство.

— Много е щуро, а? — наду се той пред Рио.

Тя огледа небрежно обстановката с бърз поглед.

— Вземи си водно легло, миличък — беше единствената ѝ забележка.

И двамата бяха замаяни от алкохола. След първоначалните встъпителни слова на Рио, с които се запозна с Анджело, той не губи никакво време да се отърве от русата си компаньонка и да се присъедини към групата на Рио. Но Рио веднага охладня и започна да се опитва да го пробута на Пийчиз, докато в същото време правеше груби забележки за самонадеяните италиански полови жребци.

Както обикновено, Рио беше в центъра на вниманието. Изглеждаше скандално екстравагантна в проститутските си обувки с петинчови токове, които увеличаваха шестфутовата ѝ височина до нелепи пропорции. Стърчеше като кула над всички; жилестото ѝ тяло се полюшваше на претъпкания дансинг в разголена рокля, завързана на няколко места около тялото ѝ. Сребърни гривни дрънкаха на ръцете ѝ между лактите и рамената и различни символи на изобилието и плодовитостта подскачаха и се подместваха около врата ѝ. Гримът ѝ беше свръхпрекомерен, докато дългата ѝ черна индианска коса беше увита и закрепена на главата на топка, скрита под пурпурна афро^[3] перука.

Танцуваше с всеки. Генерираше сексуалност и възбуда на висок волтаж.

Анджело беше доволен, че е наблизил и има възможност да гледа. Не изпитваше ни най-малко съмнение, че след това тя ще отиде у дома му с него.

Седеше отпуснат на облегалката и се забавляваше да гледа шоуто на дансинга, спомняйки си какво се бе случило преди няколко години. Ню Йорк. Тогава работеше за брат си Франк и един ден беше изпратен до къщата на Били Експрес да остави някакъв пакет.

— Лично на него — му беше казал Франк. — Непременно да му го предадеш *лично*.

Били Експрес не си беше у дома и на Анджело му беше казано да почака. На него не му харесваше да го използват като разносвач. Писваше му от такива работи. Но след малко чу някакви звуци, които не можеше да сгреша, и тръгна да разузнае. Стъпваше тихо, на пръсти в белите си спортни обувки, които обичаше да носи.

Звучите идваха от стаята, съседна на кабинета, където му беше казано да почака. Открехна леко вратата и надникна през пролуката.

Рио Джава и някакъв китаец изпълняваха интересен номер на пода. Тя беше гола, легнала по гръб с разперени като птица ръце. Китаецът беше заел поза над нея, съвсем тих и неподвижен. От време на време той се задвижваше и ѝ го напъхваше дълбоко, отдръпваше се и после пак оставаше неподвижен до следващото кратко мушкане. Това подлудяваше Рио все повече и повече, докато накрая тя се вкопчи в него, склочи предългите си крака около врата му и започна да вика, отдала се изцяло на страстта и удоволствието.

Анджело беше затворил вратата бързо. Беше се почувствал целият надървен като кол. Изчака с премрежен поглед, докато дойде Били Експрес, предаде пакета, и тичешком отиде до публичния дом на Карита, където трябваше да остави друга пратка. Но не пратката се въртеше в главата му.

— Идваш тук четвърти път тая седмица! — се беше оплакала Карита. — Казах на Франк, че можеш да чукаш на аванта само два пъти на седмица. К'во си мислиш, че съм аз, за бога? Аз си гледам бизнеса, не съм шибан дом за благотворителни помощи!

Този спомен се беше запазил добре в съзнанието на Анджело. И сега Рио Джава беше в Лондон, в неговия апартамент и той беше точно

толкова възбуден, колкото през деня, в който беше доставил пакета на Били Експрес.

Рио се протегна, след това само с леки докосвания освободи няколко връзки на роклята си, които я прикрепяха към тялото ѝ, и с последващи сръчни движения я остави да падне на пода. Остана само по високите си обувки и пурпурната перука. Беше много слаба, почти само кости, почти плоскогърда, с невероятни черни щръкнали зърна. На сцените в нелегалните филми зърната ѝ бяха знаменити, снимани от Били Експрес от всякакъв ъгъл. Всъщност зърната ѝ бяха знаменити точно толкова, колкото може да бъде, знаменита „Супата Кембъл“ на Анди Уорхол^[4].

Анджело припряно съблече дрехите си, нетърпелив да бъде в тон с нея. После намали силата на осветлението и остави да доминира топлото жарко червено. Щракна магнетофона, на който имаше лента на Джеймс Браун.

Погледът на Рио се плъзна по него и се спря на най-важния елемент.

— Това ли е то? — попита тя и се засмя с весел, ироничен тон.

Анджело се ухили неуверено, защото не остана съвсем сигурен какво искаше да каже тя. Навярно тя не си мислеше, че той не е достатъчно надарен. Имаше много добра ерекция и изглеждаше солиден. Обикновено получаваше само „о-ох“ и „а-ах“, а не кратки, насмешливи хихикания.

— А сега, *малкото* ми момче — каза тя подигравателно, — от къде би искал да започнем?

Анджело се приближи до нея. Искаше му се тя да свали високите си обувки. Без тези проклетите обувки щяха малко повече да са на приблизително еднаква височина. Защото обувките ѝ я повдигаха, а той определено не харесваше да е така. Караха го да се чувства малък.

Рио започна да поклаща тялото си в такт с музиката. Разкраваше краката си, клатушкаше се напред-назад под фънки звуците на „Секс машината“^[5] на Джеймс Браун.

— Хей — рече той, — свали си обувките.

— Но сладичък мой, аз *обожавам* моите обувки — отвърна тя с превзет южняшки акцент и въздъхна. — Те ме карат да се чувствам *истински* голяма и важна. Така се чувствам най-добре да изям непослушни *малки* момчета като Анджело Басалино.

Той я сграбчи за кръста.

— Покажи ми голямата си работа, супер-жребецо — рече провлачено тя.

Двамата се заклатушкаха заедно.

— Стани... хайде... давай... стани... стани... стой на сцената... давай... като секс машина. — Рио припяваше заедно с Джеймс Браун, докато хватката на Анджело стана още по-здрава и той успя да я придърпа и бутне на леглото.

Продължаваше да пее, когато той я намести по гръб.

— Хайде... давай — продължаваше тя, — ... стани... заедно... точно така, бейби.

Той се качи върху нея, но още преди да осъзнае какво става, тя протегна дългите си крака, склучи ги на гърба му, натисна го рязко към себе си и го пое дълбоко навътре. С енергично движение изви таза си нагоре; натиска върху него беше толкова силен и се почувства толкова невероятно стиснат, че се изпразни веднага.

Тя започна да се смее силно и подигравателно. Цялата работа беше станала само за няколко секунди.

— Хей, бейби, бейби — продължи тя с напевен тон. — Какво си ти — заек ли?

Продължи да се разтапя в смях, докато Анджело се отдръпна и се опита да разгадае какво се бе случило. Всичко, което беше направил, беше едно вкарване, след което тя беше стиснала неговата мъжественост като менгеме и изпомпила навън всичко от него с един внезапен замах. Исусе. Какво ставаше тук?

Рио се претърколи по леглото.

— Колко ще продължи антракта? — оплака се тя. После захвърли пурпурната си перука и разтръска дългата си лъскава черна коса.

За негова чест Анджело беше отново твърд. Гордееше се с добрия контрол над себе си, знаейки, че може да продължи с часове, щом се налагаше. Мисли постоянно за тая работа — това беше секретът. И умът му сега се беше спрял на спомена от първия път, когато я беше видял у Били.

Наведе се над нея и започна да дразни с език гърдите ѝ:

— Хайде да се ебем, бейби — каза тя с оживен тон. — Тук съм за екшън. Можем да преминем към работата с езиците после.

Обърна се по корем и той й го вкара отзад.

Точно когато беше много добър, тя събра крака и повдигна таза си няколко инча. Отново настъпи онова невероятно усещане — неумолимото стискане — така че той не можа да се сдържи да не се изпразни. И изпразването беше страхотно — едно прекрасно събитие, което не можеше да бъде спряно по никакъв начин.

— Исусе! — възкликна тя сърдито. — Колко време е минало, откакто си спал с жена?

Анджело беше изтощен. Легна по гръб на леглото и затвори очи. Чувстваше се замаян. Пет минути сън и отново щеше да се чувства силен.

Джеймс Браун вече пееше „Това е мъжки, мъжки, мъжки свят“^[6]. Анджело заспа.

Усмивайки се на себе си Рио, стана и облече роклята си. Началото беше обнадеждаващо.

Натисна и закрепи перуката на главата си, огледа се, застанала на високите си обувки, тананикайки нещо на себе си. Отиде в банята и с кафявото си червило написа на огледалото: „Миличък, ти май се шегуваше!!“.

Излезе от апартамента му, без да го събуди.

[1] Мейфеър — квартал и улица в центъра на Лондон, близо до Бъкингамския дворец. — Бел.прев. ↑

[2] Инч — мярка за дължина, равна на 2,54 см. — Бел.прев. ↑

[3] Афро — прическа в африкански, негърски стил. — Бел.прев.

↑

[4] Анди Уорхол (1928–1987) — американски художник и филмов продуцент, привърженик на модерния авангарден стил на поп-арта през 60-те години. „Супата Кембъл“ е негова известна графика от 1963 г. — Бел.прев. ↑

[5] „Get up (I feel like being) sex machine“ — популярен хит от едноименния албум на Дж. Браун от 1970 г. — Бел.прев. ↑

[6] „It’s a man’s, man’s, man’s word“ — популярен хит на Дж. Браун от 1966 г. — Бел.прев. ↑

20.

Мери Ан Огъст беше много доволна, че Енцо беше решил да я вземе със себе си до Ню Йорк. Никога нямаше открито да го признае — освен на себе си — че намираще Маями скучен и отегчителен. И то не толкова самия Маями, колкото факта, че не ѝ се позволява да излиза сама, и че хората, които идваха в къщата, бяха всичките много възрастни. И, естествено, жената, която все надничаше от прозореца. Беше много изнервящо чифт луди черни очи да те преследват навсякъде.

— Кой е там? — беше попитала Мери Ан разтревожена, когато беше пристигнала в къщата първия ден.

— Забрави това — я беше предупредил Енцо. — Просто не обръщай внимание и *никога* да не хващам задника ти да се върти близо до онази стая. Ясен ли съм?

Мери Ан разбра много добре, че повече не трябваше да го разпитва, но това не я възпря да разговаря по въпроса с прислужницата, която носеше храна в стаята два пъти на ден.

Прислужницата беше италианка и се страхуваше да говори, но Мери Ан постепенно сглоби отделните части от цялата картина, които успя да научи от отделни реплики. Жената беше съпругата на Енцо. Беше психически болна и никога не излизаше от стаята си.

Мери Ан се изплаши, но след като живя няколко месеца в къщата забрави за лудите, постоянно наблюдаващи очи и свикна да мисли, че те не са там. Беше много мило от страна на Енцо, мислеше си тя, че е оставил старата дама в къщата и не я е изхвърлил в психиатрична болница.

Мери Ан намисли да свърши много неща в Ню Йорк. Искаше да си купи нови дрехи, да види всичките шоута по „Бродуей“^[1] и да похапне в най-добрите ресторанти.

Но Енцо имаше други идеи. Когато пристигнаха я затвори в апартамента в хотела и ѝ каза да стои там, докато не ѝ каже нещо друго.

Бяха пристигнали сутринта. Сега беше седем часа вечерта и Мери Ан беше отегчена и гладна.

Седеше нацупена на леглото с кръстосани по турски крака. Сините ѝ очи отразяваха светлината на телевизора, по който даваха някакво шоу.

Отначало не чу почукването по вратата. Когато Алио Маркузи влезе, тя се стресна.

— Ох, ти ли си — каза тя със сърдит тон. — Къде е Енцо?

Алио се усмихна. Беше се изкъпал и облякъл новия си син костюм. Оплешивялата му коса беше зализана с лъскава помада.

Енцо му беше казал каквото трябва. Мери Ан беше въвн от играта. Беше ѝ намерил някаква работа в Лос Анджелис.

Енцо винаги позволяваше на Алио да опита, когато свърши с някое момиче. Така беше в продължение на трийсет години. Понякога момичетата възразяваха. Но точно такива харесваше Алио. Още когато беше млад му беше трудно да го вдигне при нормални обстоятелства.

— Той няма да дойде — рече Алио с мек тон. — Имам да ти казвам нещо, скъпа моя.

[1] „Бродуей“ — един от главните булеварди в Манхатън, на който са разположени десетки театри, сцени и др.; синоним на най-значими и първокласни театри. — Бел.прев. ↑

21.

На масата в къщата на Франк Басалино горяха свещи. Децата му, изкълпани, чисти, сресани, облечени в най-хубавите си дрехи, седяха изправени на столовете до масата. Франк беше преотстъпил своето обичайно място на най-важния стол на своя баща и седеше отдясно на Енцо. Анна Мария седеше срещу съпруга си и постоянно помръдваше напрегнато в своя стол.

Ник беше тук. Постоянно се смееше и шегуваше с двете помалки деца. Искаше да прекара вечерта с Лара, но Енцо беше настоял да присъства на вечерята и неговия баща не беше човек, с когото да спориш.

Уговори се с Лара да се видят по-късно. Тя нямаше нищо против, просто се усмихна и каза:

— Разбирам, Ник. Семейството си е семейство.

Ейприл щеше да беснее и фучи цяла седмица.

— Хей — изгърмя Енцо. — Анна Мария прави най-хубавите спагети в целия град. Ти си щастливец, Франк, знаеш го, нали? — Направи кратка пауза, през която се оригна силно. — Разбира се, аз бих могъл да ѝ дам някои съвсем малки съвети за соса. Малко повече чесън, по-силно вино...

Анна Мария се изкикоти нервно и плахо.

Франк хвърли поглед към Бет. Тя беше влязла преди малко в стаята да помогне на най-малкото дете да се нахрани. Дългата ѝ коса беше прибрана назад, лицето ѝ беше открито и изглеждаше бледо. Той се попита колко ли бързо довечера ще заспи Анна Мария и колко ли време може да бъде с Бет.

По бузата му потръпна нерв. След вечерята щеше да има делови разисквания, които можеха да се проточат много дълго.

След десерта и кафето Енцо изпрати Анна Мария и децата.

— Ще имаме мъжки разговор — обясни той намигайки, докато отпиваше от малката чаша със самбука^[1].

Когато започна да говори, погледът му се фиксира неподвижно върху Франк.

— Няма да е нужно много време — каза той със сърдит тон, без ни най-малка следа от доброто му настроение, — да тръгне слух и всеки да научи, че нямаш никакви ташаци^[2], когато наистина стане така.

— Какво? — скочи Франк, усещайки как за миг гняв и пълно объркване заляха цялото му тяло.

— В нашия бизнес щом някой ти нанесе удар, ти веднага му го връщаш право в лицето. Не се мотаеш шибано наоколо. По никакъв начин.

— Търсех да открия кой е отговорен — отвърна навъсен Франк, мърморейки.

— Майната му на това! — Енцо изведнъж премина към крещене. — Кой дава и едно лайно кой бил виновен? Това, което правиш ще накара *всичките* гадове да се размърдат и някой от тях така ще те натопи, че ще се оцапаш много лошо в мръсотията. Чуваш ли? Слушай стария си баща, Франки, момчето ми. Не се оставяй някой да се избъзика с тебе. Щото ако стане така, всичките ще свършим в пандиза.

Лара обикаляше и оглеждаше апартамента си, като че ли не беше неин. Мразеше тавана, декориран с драперия от мек плат с индийски десен, стените, украсени в подхождащи цветове, малката кръгла маса с колекция от интересни миниатюрни кутийки.

Отвращаваха я екзотичните растения, изкачващи се по стените на коридора, чийто стени бяха покрити с антични огледала. Не можеше да търпи зебрени килимчета, кафявите кожени канапета.

Апартаментът ѝ беше аранжиран от декоратор, тя не беше докоснала нищо. Почти единственото място, където се чувстваше като у дома си, беше банята. Тук, сред безбройните гримове, дезодоранти, кремове и четки, тя можеше да се отпусне спокойно.

Апартаментът беше подреден с оглед да изглежда сензационен. Беше направен по последна мода, в съответствие с препоръките на най-новите списания за домашна уредба. И наистина беше така. Лара прекарваше тук повече време да бъде фотографирана, отколкото да живее.

Тя реши да го продаде когато цялата работа с Ник приключи. Беше безсмислено да се заобикаля с идеята на някого за добър вкус.

Кога ли щеше да свърши цялата работа с Ник? Не започваше ли тя едва сега?

Понякога тя се чувстваше страшно объркана. Щеше ли отмъщението да изпълни предназначението си? Ако Ейприл Крауфорд изостави Ник, тогава той щеше ли да се засегне *достатъчно* много? И след като Лара му служи за утешение няколко седмици, след като *Ейприл* го зарече, какво ще последва след това? Дори и да бъде разстроен, как на практика това щеше да накаже Енцо Басалино?

Въздъхна дълбоко. Отначало предложението на Рио за отмъщение звучеше най-добро. Но сега... е, не беше вече така сигурна. Може би Дъки беше именно този от тях с най-уместните идеи.

Тя се облече бавно, за да се срещне с Ник в „Льо Клуб“. Змиевидна рокля от черен сатен без гръб. Скъпоценно колие от Афганистан. Гривни от тънко ковано сребро близо до лакътя.

Довечера щеше да е нощта. Щеше да заведе мистър Ник у дома в теглото и да го държи там, докато прочете сутрешните вестникарски колони с клюки. Колкото повече време щеше да му трябва да се свърже с Ейприл, толкова по-добре.

Въздъхна още веднъж. Маргарит нямаше да одобри това, което се опитваха да направят. Маргарит щеше да се засрами от тяхното уповаване на секса да постигнат онова, което искаха.

Телефонът звънна. Тя вдигна слушалката.

— Лара? Лара, ти ли си? — разтревоженият глас на принц Алфредо Мазерини.

— Ох, Алфредо. Откъде разбра, че съм тук?

— Звъня ти всеки ден — рече той, изпълнен с негодувание. — Всеки ден се опитвам да се свържа. И всеки ден никакъв отговор. Как мислиш се чувствам?

— Съжалявам. Трябваше да отлетя до Брега. Току-що се върнах оттам. — Всъщност не съжаляваше ни най-малко. Почивката, която си даде беше чудесна.

— Но Лара, Лара, как така — продължи той с обвинителен тон, — можеше да ми звънеш поне.

— Казах съжалявам — изстреля тя.

— Добре, свързах се с теб и сега разговаряме, така че да го забравим. — Принцът беше чувствителен и добре разбираше, че ако спори няма да стигне доникъде. — Искаш ли да дойдеш тук?

— Не.

— Тогава ела по-късно. Утре. Ще те чакам на летище Рим, после заедно ще отидем в Гщаад за състезанията по табла. Ще кажеш ли да, мила моя?

— Не, Алфредо. Имам работа за вършене.

— Ах, Лара, моя прекрасна. Караш ме страшно да полудявам.

— Дай ми още няколко дена. И ще дойда при теб в Гщаад.

— Колко дена?

— Не ме карай да обещавам несигурни неща. Обади ми се утре.

Бързо затвори слушалката и не обърна повече внимание на телефона, въпреки че незабавно започна да звъни отново. Алфредо беше глезен италиански принц през целия си живот. Щеше да му дойде добре веднъж да бъде малко самостоятелен.

Освен това тя не искаше да закъснява за срещата с Ник.

[1] Самбука — италианска ракия от бърз. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи. — Бел.прев. ↑

22.

Анджело звъня десет пъти на Рио по телефона, докато накрая я откри.

— Хей — рече той, — да ти кажа за онази нощ.

— Никакви извинения — рече Рио с плътен, гърлен смях. — Разбирам, аз съм мно-о-ого схватлива дама.

— Довечера навярно ще може да бъдем заедно?

— Миличък, може да съм схватлива, но ти и аз просто не можем да се изклатим на същото място.

— Хей... онази нощ се получи грешка — започна да обяснява той. — Аз обикновено не съм такъв. Не искам да се хваля, но...

Тя го сръза набързо:

— Много си мил и палав малчуган и ти е много голям за тийнейджърчета и за хубавичките зайченца, които искат нещо бързо — *искам* да кажа бърз секс. Но мили мой, ти и аз сме съвсем различна класа.

Анджело почувства, че цялата му репутация е в опасност и продължи:

— Мога да ти обясня за онази нощ. Беше...

Тя го прекъсна отново:

— Да-а, бейби. Определено беше. — И веднага затвори.

Той тръшна слушалката възмутен. Как смееше тая грамадна шантава наркоманка да му отказва така? Искаше да се види с нея, да докаже своята мъжественост. Беше пренебрежение и обида тя да мисли за него като сексуален неудачник. Майната му! Та той беше голям ебач. Безброй жени можеха да го потвърдят. Можеше да продължава с часове. Можеше да се владее невероятно.

Вдигна слушалката и набра номера на своя омъжена позната с четири деца.

— Ела веднага при мен — изкомандва той.

— Не мога, едно от децата е болно — извини се жената.

Той тръшна слушалката. Да не би да губеше вече своето обаяние?

После се обади на приятелката си, която беше крупие. Тя пристигна след час и той веднага я вкара в леглото. Сам се увери, че може добре да управлява секса си, довеждайки я до безброй оргазми в продължение на два часа. Тя явно остана много доволна, тъй като виковете и стенанията ѝ бяха неспирни. Той откри, че дори не може да се изпразни. Когато го извади, беше още надървен.

След като тя си отиде, той отново се обади на Рио.

— Брей, много притеснителен *малчуган* си — рече тя подигравателно. — Не обичам притеснителните. Знаеш ли защо, миличък? Това наистина ме *изключва* от секса.

— Мога ли да дойда при теб? — намразвайки се заради това, че молеше, но завладян от нуждата да докаже способностите си пред нея.

Тя погледна часовника си: беше шест часа.

— Окей — рече тя. — Бъди тук след пет минути.

Веднага щом затвори слушалката, тя излезе.

Анджело отиде до апартамента ѝ, който беше взет под наем, по най-бърз начин. Но нямаше никой и той остана да чака цял час, постоянно натискайки звънеца. Естествено, никой не отвори, което наистина го вбеси. Та коя си мислеше, че е тая кучка?

Накрая седна в близкия бар и си поръча скоч. На всеки петнайсет минути ѝ звънеше по телефона и не получаваше никакъв отговор.

Изпи няколко чаши уиски. Обикновено не пиеше много, падаше си по марихуаната. Но тази вечер изпитваше нужда от нещо.

Докато отиде в казиното, походката му беше станала съвсем неуверена; чувстваше се войнствено настроен. Управителят Еди Ферантино го разбра още от пръв поглед и го отведе у дома му.

Той се обади веднага на друга приятелка и се срещна с нея в „Трамп“. Оказа се, че Рио е тук, заобиколена от нейните така наречени приятели.

— Ти си една шибана кучка — изсъска ѝ той.

— А ти си едно скапано парче в леглото — изсъска в отговор тя.

— Слушай, ела с мен у нас и ще видиш, че ще преглътнеш думите си — настоя той, съвсем забравил за приятелката си.

— Не ме интересуват думи за ядене — рече тя и се ухили подигравателно.

— Това, което ще получиш, няма да са думи — измънка той, напрягайки усилия да изглежда трезвен.

— Да тръгваме тогава — каза оживено тя.

Той заряза приятелката си. Взеха такси. Веднага щом влязоха в апартамента, тя се съблече и захвърли дрехите си.

Едва сега Анджело разбра, че е направил грешка. Алкохолът беше отпуснал цялото му тяло, а главата му беше гроги.

— Е? — Тя го погледна право в лицето, поставила ръце на кръста, с разкрячени крака. — Събличай си дрехите, любовнико. Да *видим* какво можеш да направиш.

Започна сама да го съблича. Но дори и след като свърши със събличането, той не можа да го вдигне. Усещаше, че дори и животът му да зависеше от това, нямаше да може да го стори. Обзе го пълно унижение.

Тя започна да се смее подигравателно и каза:

— Обади се на мама, когато пораснеш и станеш *голямо* момче. Окей, бейби?

Облече се и излезе.

23.

Беше късно, когато Ник свърши с всичко в къщата на Франк. Имаше много проблеми за разрешаване. И безкрайни разговори. Ник каза, че такива работи не го засягат чак толкова много. За него нещата в Калифорния вървяха гладко. Местните убийства и борби за надмощие в Ню Йорк наистина не го интересуваха.

— *Путьо!* — изгърмя Енцо към него и го покри с пръски слюнка, когато той разясни становището си. — Каквото се случи днес тук, утре става на друго място. Да не мислиш, че си защитен от някакъв си шибан ангел пазител? Дрън-дрън.

И Енцо и Франк му се бяха много ядосали, тъй като беше дошъл без никакви бодигардове.

— Не можеш да *помръднеш* из Ню Йорк, ако не си прикрит — беше изревал Енцо и Франк незабавно се съгласи. Двамата освободиха колата и шофьора, които той беше наел на летището, и ги замениха с кадилак седан и двама от хората на Франк.

Ник не можа да спре да си задава въпроса как ли щеше да се почувства Лара с двама мъжаги, застанали отвън до входната ѝ врата, когато отидеше при нея.

Пристигна в „Льо Клуб“ късно. Лара беше с компания, която той за щастие не познаваше. Но за негово раздражение, тя го представи.

Ядоса се много, огледа се бързо наоколо, но не можа да забележи познато лице. Накрая почувства облекчение! Все пак, не беше като да е сам с Лара. Как някой може да си помисли, че са заедно? Той дори беше дошъл след нея.

Отпусна се леко в креслото и реши, че тя изглежда по-хубава отвсякога. Веднага му се прииска да я докосне и прегърне. Защо да губи време? Беше му писнало да е постоянно с нея на партита и дискотеки.

— Защо да не излезем оттук, красива лейди? — предложи той с нисък глас, докосвайки леко с ръка крака ѝ под масата.

— Ти току-що дойде — смърри го тя. — Ще е много нетактично за останалите.

— Слушай какво. — Ръката му стисна бедрото ѝ. — Не ми пука от нищо. А на теб?

— Нима? — Изглеждаше развеселена. — Боже мой, как е променил климатът поведението ти. Да потанцуваме ли?

На него не му се искаше да танцуват. Просто искаше да е насаме с нея.

Остави се неохотно тя да го изтегли на дансинга, където се притисна до него. За пореден път той почувства възбудата и обещанието за това, което предстоеше.

Майната ѝ на Ейприл. Беше свободен да прави каквото си иска. Не беше още женен.

В Ню Йорк имаше италиански ресторант, наречен „Пинокиос“, който оказваше кралски прием на Енцо, когато дойдеше в града. Ресторантът беше семеен. Майка, баща, две дъщери и син, които предчувстваха желанията и знаеха нуждите на Енцо. Всяка вечер, когато той се отбиеше, близките маси до неговата бяха давани на хора, които той лично одобряваше.

На една такава маса седеше Коста Генас. Дребен човек, имащ на пръв поглед измъчен вид, с почернели зъби и груба, съсухрена кожа. Изглеждаше съвсем неуместно да седи с три от най-привлекателните момичета в ресторанта.

Коста дъвчеше края на дълга пура и смучеше скоча си през специална сребърна сламка.

Никой на масата не говореше. Момичетата, които бяха три различни вида красота, гледаха втренчено ѝ безучастно пред себе си. Всичките бяха със старомодни, разрошени прически, въпреки че имаха коси с различни цветове. И трите имаха големи бюстове и дълги крака.

Коста Генас скочи рязко, когато Енцо Басалино влезе в ресторанта.

Енцо му кимна кратко, когато премина край неговата маса. Но след като седна, измина цял час, докато го извика при себе си.

— Много ми харесва блондинката — рече Енцо. — Какво ще кажеш за нея?

— Деветнайсет годишна е — отговори бързо Коста. — При нас е само от два месеца, но е страхотно момиче, упорита, работна. Преди беше омъжена за някакъв безделник и когато той се разкара от нея, тя реши, че има по-добри начини да изкара пари и да живее. Много ни хареса и я запазихме за публичния дом на Бразил. Там щеше да е истинска сензация. Разбира се, когато чух, че търсиш такова парче, веднага си помислихме за нея.

— Чиста ли е? — попита Енцо, преминавайки направо по същество.

— Чиста ли е? — Коста повтори думите му удивен. Лукавите му очи се завъртяха бързо от изненада и стрелнаха седмината мъже, насядали край Енцо. — Той ме пита дали била чиста. Нима аз някога...

— Достатъчно — прекъсна го рязко Енцо. Не харесваше Коста Генас и никога не го беше харесвал. Но Коста имаше най-красивите момичета и винаги знаеше точно коя би се харесала най-много на Енцо. — Изпрати ми я — изръмжа той. — Искам да видя сам.

С поклащаща се походка момичето премина през ресторанта. Имаше обувки с нелепо високи, тънки и остри токчета. Застана до масата, ухили се глуповато и почака, докато Енцо ѝ направи знак да седне до него.

Когато седна, той я изгледа отблизо отвсякъде. Имаше симпатично лице с леко остри черти, от което най-много се открояваха сочни, стиснати червени устни. Сиви очи, украсени със сини сенки, лице с много лунички, които се беше опитала да скрие и — което добре се забелязваше — съвършено тяло.

— Как се казваш, скъпа? — попита той любезно, потупвайки я по коляното не чак дотам бащински.

— Мириам — прошепна тя, издишвайки тихо, наподобявайки гласа на Мерилин Монро.

— Е, Мириам — рече той, докато очите му жадно поглъщаха щедрото ѝ деколте, — как ще се почувстваш да дойдеш и останеш в моята къща, в Маями?

Анна Мария навиваше будилника да звъни всеки ден в шест часа сутринта. После, натезжала от бременността в последния месец, тръгваше в тъмнината с тромава походка към кухнята, където обичаше

да седи и пие топъл, сладък чай и гледа как утринта става все по-светла.

Анна Мария никога не се беше доверила на друг да направи закуска на нейните деца. Обичаше да я прави сама. Бъркаше горещата овесена каша, докато премахне образуващите се бучки. Претопляше хляба. Приготвяше домашния конфитюр от сливи. До седем часа, когато всички идваха за закуска, тя беше подготвила всичко.

Анна Мария беше силно момиче, но след четирите бременности чувстваше краката си слаби и коремът си отпуснат почти безвъзвратно. Надяваше се раждането да стане скоро. Франк стоеше далеч от нея, когато беше бременна. Никога не я докосваше и избягваше да я гледа. Не че казваше нещо, но тя знаеше, че така предпочита, и това я натъжаваше. В края на краищата, Франк беше този, който искаше много деца.

Тази сутрин часовникът отново я събуди и Анна Мария стана. Облече робата си много трудно. Чувстваше се изтощена. Надяваше се, че днес ще е денят. Угощаването на бащата на Франк беше голямо напрежение. Толкова много допълнително трябваше да готви, за да приготви любимите му блюда. И децата винаги ставаха толкова възбудени и раздразнителни, когато Франк беше сърдит и навъсен.

Отдавна беше настъпил днешният ден, а ѝ се струваше, че си е легнала съвсем скоро. С уморена и тежка походка отиде в кухнята; включи лампата и втренчи поглед в гледката, която ѝ се стори съвсем нереална.

Нейният съпруг Франк се беше привел над Бет, която беше проснал по гръб с разперени върху кухненската маса ръце. Лицето му беше изкривено от концентрация и дъхът му беше насечен. Беше облечен, а Бет беше гола. Бялата ѝ нощница беше на топка до краката му.

Ръката на Анна Мария бързо се насочи към разпятието, което висеше на врата ѝ, и с широко отворени от ужас очи започна да шепне на италиански.

— Исусе Христе! — измуча Франк. Оставаше му само миг до изпразването и той нямаше никакво настроение да бъде прекъсван.

Бет се изви, опитвайки се да се измъкне от хватката му, и успя. За него беше твърде късно да спре. С яростен рев се изпразни и опръска целия кухненски под. Това беше окончателната обида за Анна Мария.

— Ти, шибана кучко — закрепця той на Анна Мария. — Защо, по дяволите, ме шпионираш? — Лицето му беше червено от гняв.

Анна Мария се обърна да побегне, но беше твърде късно. Франк беше по петите ѝ с вдигната ръка; целият беше завладян от неуправляема ярост. Удари я през лицето два пъти. При втория удар тя падна на пода.

— Кучка! — извика той застанал над нея с вдигната ръка, готов да удря още.

Бет не можеше да повярва на очите си. Никога не си беше представяла, че може да се получи така. Когато промени времето на будилника на Анна Мария, беше съвсем наясно, че тя ще ги открие заедно. Но не беше предположила, че Франк може да се превърне в такъв крещящ, див звяр.

За миг се почувства парализирана. После осъзна напълно какво става в стаята и остана поразена. Хвърли се с всички сили към него и се опита да възпре яростната му ръка, сипеща удари върху Анна Мария.

С един замах той я отблъсна от себе си.

— Спри, Франк. Спри! — изкрещя тя. — Ще я убиеш!

Внезапно той изглежда се осъзна какво прави. Спря и започна да хленчи:

— Ох, мили боже. Ох, Исусе Христе! Какво направих?

Анна Мария лежеше съвсем неподвижна. За миг Бет си помисли със страх, че може да е мъртва. Но се вслуша добре и успя да долови слабия ѝ дъх. Без да каже нищо на Франк се втурна към телефона и извика бърза помощ.

Когато линейката пристигна, Франк плачеше и се опитваше да вземе Анна Мария в ръце като дете.

— Падна по стълбите — каза той на санитарите. — Не можах да ѝ помогна. Падна.

Двамата мъже се спогледаха. Това го бяха чували вече.

В този момент Анна Мария започна да стене. Ужасни, силни, животински стонове.

— Моля ви! Отведете я бързо в болницата — каза Бет настойчиво. — Мисля, че вече започва да ражда.

24.

Лерой Джизъс Боолз проследи с поглед линейката, която спря пред къщата на Франк Басалино в ранните утринни часове. В безизразните му очите не се забелязваше почти никакъв интерес. Дъвчеше дъвка бавно, методично. Извади я от устата си, сви я на малко топче и започна да го върти между пръстите си.

Май въобще нямаше да е трудно да нанесе удар на Франк Басалино, помисли си той. Един точно прицелен изстрел между очите и всичко щеше да свърши много бързо. Докато двамата палячовци, които очевидно бяла негова охрана, се задействаха, Лерой Джизъс Боолз щеше отдавна да е изчезнал.

Франк Басалино беше далеч по-лесна цел отколкото стареца. Енцо Басалино знаеше много добре какво означава охрана, и когато тръгнаше нанякъде, се уверяваше добре, че е солидно обграден и защитен. Разбира се, той се охраняваше по стария начин. Някой трябваше да му подсказе за новите методи, помисли си Лерой с широка прозявка.

Срамно беше, че точно сега нямаше какво да прави. Но той беше научил добре домашната си работа и ако обстановката станеше по-наложителна, ако Дъки К. Уилямс му кажеше да извърши финалния удар... Е, беше готов.

Лерой хвърли дъвката си на земята. Имаше работа за вършене. Басалино доказваха, че са упорита фамилия, но щяха да разберат... един ден.

По-късно същата сутрин, Лерой вървеше бавно към камионетката, която беше откраднал. Беше облякъл евтини дрехи. На тениската му пишеше „Покривки, ленено бельо Самсънс“. Щом се качи в камионетката нахлузи шапка с козирка от черна кожа и жълти слънчеви очила.

Още отсега му се причуха гласовете на свидетелите и се усмихна със стегнати устни: „Да-а... чернокожо момче... на около двайсет и нещо... високо, много слабо... откъде, по дяволите, да знам на какво приличаше... беше черен“.

— Да, да. Ние всички си приличаме, миличка — измърмори той на себе си. — *Прекрасно!*

Караше камионетката внимателно. Не му бяха притрябвали никакви произшествия.

„Барбарелис“ беше голям италиански ресторант-бар, разположен на главна улица. Спря камионетката пред него и слезе. Отвори задната врата на фургона, взе голяма кошница с изпрани покривки и влезе вътре.

На касата седеше момиче, което изчисляваше сметките, а стар сбръчкан мъж метеше пода с метла с вяли движения, без да обръща ни най-малко внимание какво става край него.

— Утро — рече Лерой с напевен глас. — „Покривки, ленено бельо Самсънс“, нося съвсем новички. Нещо за вземане?

Момичето вдигна очи и го погледна неопределено. Работеше тук едва от седмица.

— Не знам — каза тя. — Още никой не е дошъл. По-добре я оставете на някоя маса.

— Добре. — Подсвирквайки си той си избра маса до прозореца, където остави кошницата. Старецът продължаваше да мете. — Ще се отбия утре — рече весело Лерой.

— Окей — отвърна момичето, без да прояви никакъв интерес.

Продължавайки да си свирка, той излезе.

Лерой беше на три преки разстояние, когато чу експлозията. Тя събуди у него странна, почти чувствена тръпка на удоволствие.

Внимателно извади нова дъвка от пакетчето и още по-внимателно продължи с камионетката до следващата си спирка.

„Манни“ беше нощен клуб. Отпред всички врати бяха затворени. Лерой взе друга кошница с покривки и отиде от задната страна. Тук имаше отворена врата, но наблизко не се забелязваше никой.

Лерой започна да си подсвирква, минавайки с кошницата покрай няколко мръсни съблекални през дансинга и накрая я остави на една

маса.

Беше започнал леко да се изпотява, тъй като кошницата беше тежка, а и нямаше много време — беше натиснал бутона за задействане на механизма. Очакваше и тук да стане по бързата процедура.

Бързо се обърна и тръгна обратно. Точно в този миг обаче вратата на дамската тоалетна се отвори със замах. Рязък глас извика:

— Хей, момче, к'во си мислиш, че правиш тука?

Лерой спря и се усмихна.

— „Покривки, ленено бельо Самсънс“ — каза той с вежлив глас.

С клатушкаща се походка, пред него застана възрастна дебела чернокожа жена. Очевидно беше чистачката. С нея имаше малко чернокожо дете с живи очи.

— Ний нямаме работа с „Покривки, ленено бельо Самсънс“ — рече възрастната жена и изсумтя неспокойно. — Тъй че можеш да си отнесеш тая кошница оттука бързо, както влезе. Ясно ли е, момче?

Той хвърли бърз поглед към часовника си. *Майната, му!* — изкрещя някакъв вътрешен глас в главата му. — *Майната му! Майната му! Майната му! Действай умно и разкарай задника си оттук!*

Но нещо го накара да се поколебае. Не можеше да ги остави ей така. Бяха от неговата раса.

Исусе! Какво ставаше с него? Да не би да се разкисваше?

— Добре, мадам — каза той спокойно, — ако бъдете достатъчно любезна да излезете с мен, навярно ще може да кажете същото на шофьора, защото той няма да поиска да ме чуе.

Възрастната жена го огледа подозрително, после каза на детето:

— Ти стой тука, Вера Мей. Не пипай нищо, разбра ли?

Господи! Започна наистина да се поти. Времето изтичаше и какво можеше да направи? Да каже истината. Не. Старата врана нямаше да му повярва. Във всеки случай нямаше никакво време.

Импулсивно грабна детето и хукна да бяга по пътя, по който беше дошъл. Детето започна да вика.

Лерой се огледа назад в помещението. Размахвайки панически ръце, възрастната жена се заклатушка след него с максималната за нея бързина.

Започна да брой наум оставащите секунди — *шейсет, петдесет и девет, петдесет и осем*. Нямаше никакво време да се качва и продължава с камионетката. Тя щеше да отиде по дяволите с разрушената част на сградата. *Четиридесет и пет, четиридесет и четири, четиридесет и три*. Най-накрая излезе навън.

— Млъквай — измърмори той на крещящото дете. Възрастната жена щеше скоро да излезе. След малко беше на една пресечка разстояние.

Продължи по улицата, стискайки детето. Чу как зад него жената викаше:

— Спрете този човек, той открадна моята Вера Мей, моето дете!

Преминаващите край него хора се обръщаха да го погледнат, но никой не се опита да го спре. Тук беше Ню Йорк и хората не бяха глупави.

На ъгъла спря. Щеше да стане най-скоро. Остави детето на тротоара.

— Стой тук и не мърдай — изкомандва той.

Видя жената да приближава.

Без колебание спринтира към входа на близката станция на метрото, раздразнен от собствената си глупост.

Само след няколко секунди чу експлозията. Хвърли поглед назад и видя възрастната жена и детето заедно, застинали в шок, докато хората наоколо бягаха по посока на взрива.

Спусна се по стълбите на метрото и отиде право в тоалетната, където се освободи от шапката, очилата и тениската с надпис „Покривки, ленено бельо Самсънс“.

Тази сутрин свърши добра работа. Определено лайната на фамилията Басалино щяха да заврят. И Дъки К. Уилямс щеше да остане повече от зарадван.

Лерой се чувстваше доволен от себе си. Никой не можеше да го победи, когато ставаше въпрос нещата да се свършат както трябва.

25.

Анджело не знаеше какво беше това. Беше някакво чувство, което преобръщаше вътрешностите му и натрапчиво се въртеше из съзнанието му. Рио Джава. Рио Джава. Можеше да мисли само за Рио Джава.

Дали това беше любовта? — попита се той горчиво.

Не, тази непрекъснато измъчваща го натрапчива мисъл не би могла да е любовта.

Рио Джава не беше красавица. Тя дори не беше и много млада. Беше просто една шантава ексцентричка. Висока, червенокожа, шибана, похотлива, индианска ексцентричка.

Взе решение да я забрави.

Енцо се обади от Ню Йорк да го уведоми, че навсякъде има неприятности. Каза му, че съществувала опасна заплаха. Най-добре било Анджело да не ходи никъде незащитен.

— Е-е, хайде пък ти — изропта Анджело. — Никой няма да тръгне след мен. — Струваше му се, че неговият баща говори като гангстер от старите филми.

— Чети вестниците, малък тъп смотаняко. Навсякъде се раздават удари. Ти си ми син, значи това те прави цел. Уредил съм с хората от „Стивъсто“ да прикрепят един към теб.

Анджело изпъшка:

— Слушай какво...

— Не, *ти* слушай — каза хладно Енцо. — Имам сведения, че си бил пиян и си се шлял като безделник. Стегни си задника или ще те домъкна пак тук. Искаш ли го?

Анджело преглътна гневния си отговор. Харесваше му в Лондон. Колкото по-голямо беше разстоянието между него и неговото семейство, толкова по-добре.

— Окей, окей. Ще се стегна — обеща той.

— Така ще е по-добре — предупреди го Енцо.

Един мъж, казващ се Шифти Флай, беше назначен да го защитава. Анджело кипеше от яд, че някой все трябваше да върви по петите му или да го придружава навсякъде.

Шифти Флай изглеждаше като името си^[1]. Беше дребен с воднисти очи, с остър и бърз поглед и малка уста с тънки устни, извити надолу. Под износения си сив костюм носеше кобур с презрамка на рамото, в който беше скрил пистолет.

— Но това е чист майтап — оплака се Анджело на Еди Ферантино.

Студените очи на Еди огледаха Анджело премигвайки; той се учуди за пореден път, че този брадат задник е син на Енцо Басалино.

— Просто прави каквото казва твоят баща. Бъди малко добро момче, нали така?

Майната им на дрънканиците „малко момче“. На Анджело му беше писнало от тях. Отначало Рио, сега Еди. Кой, майната им, си мислеха, че са те?

Продължи да излиза с различните си приятелки и го правеше с тях най-редовно. Нямаше никакви оплаквания от него.

Напрегна усилия да не се обажда на Рио. Тя беше гадна и той беше разбрал добре, че не бива да иска повече да е с нея. Но тялото му искаше.

Не можа да се сдържи и накрая се обади.

— Хей, Рио, Анджело е.

— Анджело кой?

Кучка! — помисли си той.

— Анджело Басалино.

Гласът ѝ беше хладен:

— Чакай да си помисля... Не мисля, че си спомням някой Анджело Басалино...

Той се засмя с глас, изпълнен с фалшива храброст:

— Хайде стига си се майтапила. Помислих, че една вечеря може да ти хареса и ти се обадох.

— *Винаги* харесвам вечерите. Всъщност, вечерям всяка вечер. — Последва дълга пауза. — *А ти* всяка вечер ли хапваш?

— Да-а.

— Тогава защо не изтичаш някъде и вечеряш още сега?

Затръшна му слушалката. Кучката му затвори!

Изпрати ѝ цветя — нещо, което никога не беше правил. Тя му ги върна обратно, когато бяха увехнали с кратка бележка: „Хей, не е ли забавно — всичко, с което се занимаваш да увисва?“.

Той разбра, че въпреки че е способен да обслужва всичките си приятелки, практически е невъзможно да достигне оргазъм. Оставаше твърд като скала, готов да чука с дни, но никога достигащ крайната точка. Това започна да му причинява силно психическо напрежение. Когато вдървяването изчезваше, той оставаше с дълга и мъчителна болка в слабините, която продължаваше цяла нощ.

И освен това притеснение и раздразнение, до него постоянно беше Шифти Флай. С отвратителна уста, дребен и слюзест, той преследваше Анджелио навсякъде.

Рио беше доволна от начина, по който се движеха нещата. Винаги беше притежавала силата да грабва и завладява мъжете сексуално. Лари Болдинг беше едно от малките изключения и с него беше станало така, защото беше уплашен до смърт от своята жена, от състоянието на политическата си кариера и безупречната си репутация.

Хлапе, помисли си за него тя. Можеше само да надуе свирката и неопетнената му репутация да стане на боклук. Точно така, можеше *наистина* да го накара да се гърчи като червей.

Бяха изминали няколко дни след като върна обратно цветята на Анджелио. Сега нещата узряваха и наставаше време за истинското действие. Вдигна слушалката и набра номера.

Анджелио протегна ръка и слепешком напипа слушалката в съня си.

— Да-а? — каза той сънливо.

— Слушай, жребецо — каза тя. — Не мислиш ли, че точно сега е настанало време да те науча наистина как да го правиш?

Той не каза нищо, опитваше се да събере мислите си.

— Последният ти шанс, миличък — каза тя подигравателно. — Защо не си размърдаш хубавото задниче до мен бързо и ще ти покажа номера, които *никога* няма да забравиш!

Докато той се разбуди съвсем, тя беше затворила слушалката. Беше минало полунощ. Облече набързо някакви панталони и риза и се

спусна по задния изход. Надяваше се, че ще отиде на желаното място, до което Шифти Флай нямаше да го проследи.

[1] Шифти Флай — букв. Пъргавата Муха. — Бел.прев. ↑

26.

Лара се разхождаше с широки енергични крачки из всекидневната си и пушеше. Изглеждаше напрегната и възбудена. Беше рано сутринта — светлината току-що започваше да разкъсва тъмнината. През прозореца се виждаше Ню Йорк, чийто сгради започваха да придобиват очертания.

Защо въобще се захванах с тази работа? — помисли си тя.

Ник спеше в спалнята. *Защо трябваше да бъде Ник?*

Докато дръпваше от цигарата, ръката ѝ трепереше леко. Чувстваше, че не иска да продължава по-нататък. Ник не беше виновен за нещата, които беше направил бащата. Дъки К. Уилямс беше прав, а Рио, с нейните нечовешки планове, въобще не беше права. Обичаната много от нея сестра Маргарит беше мъртва и никакво отмъщение, колкото и голямо да беше то, нямаше да я върне. Щом Енцо Басалино беше виновният, тогава защо не оставеха Дъки да се справи с него по начина, по който искаше.

Ох, господи! Как въобще се ввлече в цялата тази работа? Само преди няколко часа тя и Ник бяха излезли от „Льо Клуб“.

— При теб или в моя хотел? — беше попитал той многозначително.

Замаяна и лекомислена от многото шампанско, тя беше отговорила:

— При мен.

Бяха започнали да се целуват в колата навсякъде, като ученици от гимназията.

— Бейби, бейби, подлудяваш ме — беше казал той, придвижвайки ръката ѝ върху твърдата издатина в панталоните между краката, която придаде истинност на изречението му.

За миг се беше почувствала обзета от вина, защото се бе отдала на удоволствието от допира му, а не трябваше по никакъв начин да се радва на такова нещо. Но щом достигнаха апартамента ѝ, вината ѝ се

стопи и изчезна в ръцете му, когато той смъкна деветстотин доларовата ѝ черна рокля, повали я на пода и започна да прави любов с нея.

След това я беше отнесъл в спалнята и го беше направил още веднъж, след което тя беше заспала.

Сега беше будна и обикаляше из стаята като раздразнена котка.

Възможно ли бе да се е влюбила в някого, когото се предполагаше, че трябва да мрази?

— Какво ще кажеш за едно кафе, принцесо? — попита Ник, влизайки във всекидневната, с което я сепна. Беше гол. Тялото му беше слабо, стегнато, покрито със слънчев загар.

Обви я с ръце, притисна я силно до себе си и бавно започна да смъква халата от раменете ѝ, плъзгайки го по тялото ѝ.

Тя изпита отново силно желание. С усилие отдръпна главата си назад, но така получи още по-страстни целувки по шията. Никога с никой друг не беше изпитвала такова искрено физическо влечение. Винаги беше имало някакви причини, поради които лягаше в леглото с някого. Груби, земни причини.

С Ник не беше така. Е, имаше все пак една причина. Но тя вече нямаше никакво значение, не означаваше нищо.

Той я вдигна леко и я отнесе обратно в спалнята.

— Лейди, прекрасна си. Искам да кажа, *наистина* прекрасна. Разбираш ли какво казвам?

Да, тя разбираше какво казва той. Също разбираше, че скоро щяха да дойдат сутрешните вестници. И как ли щеше да се почувства той тогава?

Бет остана при децата на Басалино. Чувстваше се уплашена и ѝ беше зле. Ако нещо се случеше с детето на Анна Мария, виновна щеше да е изцяло тя — просто не можеше да издържи да го помисли.

Франк се обади сутринта. Гласът му звучеше забавно:

— Събирай си багажа и изчезвай — каза той с груб глас. — *Веднага*. Не искам да те видя, когато се върна.

— Всичко ли е наред? — попита тя разтревожено. — Бебето?

Той не отговори веднага, но после каза със силен и студен глас:

— Изчезвай, майната ти, от мойта къща, курво, и не оставяй никакви адреси, щото само да те видя някъде, ще те убия — и тръшна

слушалката.

Бет подскочи потресена и същевременно зарадвана. Всичко свърши, каквото и да беше то. Беше свободна. Сега можеше да се прибере у дома.

С неуверена ръка вдигна слушалката и се обади на информацията, за да научи номера на болницата. Разбра го и звънна там.

— Търся мисис Франк Басалино. Беше приета рано сутринта. Аз съм нейна роднина. Добре ли е тя?

Телефонистката ѝ отговори с извинителен тон:

— Съжалявам, но не можем да даваме информация по телефона.

Ще отида сама, помисли си тя тъжно. Бързо отиде до стаята си и приготви малкия си багаж. След няколко минути беше вън от къщата. Обзе я облекчение. Скоро щеше да се върне при дъщеря си Чайна в комуната. Но първо трябваше да разбере как е Анна Мария.

Отиде с автобус на една пресечка до болницата. Изпита ужас да не би случайно да налети на Франк, но страхът ѝ беше превъзмогнат от отчаяната нужда да разбере за Анна Мария.

— Мисис Басалино почина в осем часа сутринта — ѝ каза сестрата. — Имаше усложнения с положението на бебето и други неща... — Гласът ѝ почти затихна. — Вие близка роднина ли сте? Мисля, че доктор Роджърс би искал да разговаря с вас.

— А бебето?

— Беше направено всичко възможно, но се боя...

Бет се обърна и хукна да бяга.

Сестрата се затича след нея и извика:

— Моля ви, почакайте, ако въобще можете да сте ни от помощ...

Бет продължи да бяга. Не спря, докато не достигна голямата централна гара, където си купи билет за дома.

Преди да се качи на влака, се обади на Кас:

— Мисля че стана точно както ти искаше — каза тя с горчив тон. — Но как това ще помогне на Маргарит? Определено няма да я върне обратно, нали?

27.

Двамата правеха любов.

— Ставаш все по-добър — отправи накрая Рио своя комплимент към него. — Май бях лоша с теб.

Анджело беше на гребена на вълната. Владееше се изцяло. Като мощна кола, регулирана перфектно, той преодоляваше всички неравности и хълмове и не даваше засечка, нито се повреждаше.

„Стоунс“ шепнеха тихо и палаво от стереомагнетофона, който им служеше за приятен фон. Беше ранна вечер, цял ден нещата вървяха успешно.

— Да починем и похапнем, нещо — обяви Рио. — Имам приятел, който може да ни донесе всичко, което поискаме. — Претърколи се по леглото и вдигна слушалката.

Анджело се отпусна по гръб ликуващ. Ако тя поискаше още, той можеше да продължи до безкрай. Кралски Жребец.

— Да-а, можеш да доведеш Пийчиз — измърка Рио в слушалката. — Сигурна съм, че ще има много работа. Добре. До скоро. Бай. — Отпусна се на леглото. — Храната е на път. Какво ще кажеш за едно аперитивче, мили?

Анджело си мислеше да се обади ли до казиното да им каже, че няма да дойде тази вечер. Но, по дяволите, това само щеше да задейства Шифти Флай да се кукне отвън, а на кой му беше притрябвало това?

— Готов съм — каза той спокойно.

— Страхотно!

Рио обичаше да смърка опиати от шишенца. Скоро тя отвори едно шишенце и го напъха под носа му.

Той вдиша дълбоко и усети въздействието му чак до пръстите на краката си.

— Знаеш ли, не си чак толкова лош — прошепна тя и се плъзна по тялото му, галейки го. След това го прекрачи с дългите си крака,

яхна шията му и приседна. — Ох, Исусе Христе, брадата ти е много бодлива!

Енцо крачеше из стаята за посетители в болницата. На лицето му беше застинала мрачна физиономия.

Франк седеше на стол, хванал главата си с ръце.

Енцо мърмореше нещо на италиански, като от време на време подхвърляше презрителни думи към своя син.

Доктор Роджърс влезе в стаята. Изглеждаше уморен човек, носеше очила, имаше оредяла коса и беше доста слаб.

Енцо го потупа по рамото:

— Докторе, знаем, че сте направил всичко, което можете. Не трябва да обвинявате себе си.

Доктор Роджърс отмести ръката на Енцо от себе си.

— Не обвинявам себе си — каза той с възмущение. — Ни най-малко, мистър Басалино. — Извърна се и хвърли святкащ поглед към Франк. — Боя се, че клетото момиче е било много лошо бито. Бебето нямаше никакъв шанс, беше...

— Падна по стълбите — прекъсна го Франк, чието лице бе неподвижно като издялано от камък. — Казах ви го и преди. Падна.

— Мистър Басалино, вътрешните наранявания на вашата съпруга не са били причинени от падане по стълби. Тя е била бита и това ще влезе в удостоверението за смъртта. — Гласът му беше изпълнен с едва прикрито отвращение. — Убеден съм, че ще се наложи да има разследване.

Енцо се приближи до лекаря.

— Имате ли семейство, докторе? — попита го той с приятелски тон.

— Да — отвърна лаконично лекарят.

— Хубава жена? Мили деца?

— Не виждам каква връзка има това с...

— Голяма — рече Енцо. — Като семеен човек можете да разберете едно случайно малко спречкване. Разбирате какво искам да кажа — скарване между двама любими, нещо такова. Случва се постоянно, навсякъде, нали така, докторе?

— Каква връзка има това с каквото и да било?

— Е, вижте какво, мойто момче. Това е един страдащ мъж. И вие не трябва да го карате да се мъчи още повече, нали, докторе?

— Мистър Басалино, имам задължения, които трябва да изпълнявам.

— Разбира се, че е така и повярвайте ми, че въобще не се опитвам да ви спра. Мисля че вие, лекарите, вършите прекрасна работа. И освен това сте ниско платени. Това е потресаващо. Направо е престъпление, искам да кажа. Направо си съдирате задниците от работа, а какво получавате? Едва ви стига да поддържате жените си да изглеждат хубави. — Енцо премина по същество. — Знаете какво искам да кажа, а? Стар човек съм, но все още разбирам от хубави лица. — Последва многозначителна пауза. — Ще бъде много жалко жена ви да загуби своето. — Бръкна в джоба си и извади пачка банкноти, внимателно пристегнати с гумена лента. — Ето ви хиляда долара, докторе. Надявам се, че ще са ви от полза.

Енцо мушна парите на доктор Роджърс, но отначало той се поколеба.

— Вземи ги — каза Енцо с мек тон. — Запази жена си хубава.

Ник отново беше заспал, когато вестниците дойдоха.

Лара ги прегледа внимателно. В колоните за светски клюки на един от тях имаше материал, който тя знаеше, че ще е там. Авторката — злорада клюкарска специалистка — го беше спретнала точно както една кучка може да го стори:

Как ли би го понесла бляскавата звезда от четиридесетте, все още игривата Ейприл Крауфорд? Омъжвана четири пъти, тя тъкмо се гласи да предприеме решителната крачка към петия със симпатичния Ник Басалино, който е трийсетинагодишен, бизнесмен от Лос Анджелис, казват осведомени. Обаче някой трябва да каже на Ник, че когато са го видели за последен път, се е качвал на самолет за Ню Йорк с божествената Лара Кричтън — двайсет и шест годишна зашеметяващо красива любителка на места за развлечения по света, до които пътува с

реактивни самолети. Последните сведения за тях казват, че са видени, между другите неща, които са правили, да танцуват рамо до рамо на дансинга на една от най-шикозните дискотеки в Ню Йорк, „Льо Клуб“.

Беше поместена снимка на Лара, направена в Акапулко от репортер на „Харпърз Базар“. Лара изглеждаше невероятно добре в бял бански костюм без горнище. Имаше и снимка на Ейприл, излизаща от филмова премиера и изглеждаща уморена.

Ох, да-а — помисли си Лара със съжаление, — сбогом Ейприл. Кинозвездата никога нямаше да понесе, че Ник я беше направил за обществено посмешище.

И сега какво? Какво щеше да стане с нея и Ник?

Не беше справедливо. Не беше имала представа, че ще стане така. Не беше предвидила, че в действителност ще се влюби.

Любов ли бе една нощ невероятен секс?

Може би да, може би не. Той беше толкова по-различен от всички останали мъже, които тя познаваше. Беше мъжествен и сексуален. В Ник Басалино нямаше нищо нереално. Беше точно каквото е, съвсем естествен.

Разгневена на себе си, тя взе вестника и отиде в спалнята. Хвърли го към него.

— Тук има нещо, което няма да ти хареса — каза тя с потиснат глас. — И мисля, че ще накара Ейприл дяволски да полудее.

Рио приготви фантастични напитки. Ром, кафява захар, яйца, крем. Получи се идеален бенедиктин^[1], размесен добре в шейкър. Анджели го опита и по тялото му се разля райска топлина. Когато звънецът на вратата звънна, Рио каза на Анджели да остане в леглото и добави, че ще донесе всичко. Гола, само по обувките с високи остри токове, които обичаше най-много, тръгна с решителна крачка към вратата.

В този момент той се почувства много странно. Какво ставаше с него — течността от шишенцето, секса, двете цигари марихуана, които бяха изпушили, силния ромов коктейл — всички те сякаш го

уморяваха ужасно. Е, все пак умората беше приятна, отпускаща. Господи, дали Рио щеше да се възпротиви, ако той си поспеше малко сега? Нямаше да го вика по име да се събуди, сигурно беше доволна от него — нали беше доказал себе си.

Затвори очи. Почувства се още по-странно — като че ли висеше във въздуха. Беше повече от опиянен, умът му като че ли напускаше тялото и се възнасяше към ъгъла на стаята да го наблюдава оттам.

Това беше много забавно. *Наистина* беше забавно и той започна да се смее. Скоро разбра, че смехът му не излиза от устата, а излиза от всички отвори на тялото: от носа, ушите, дори от задника. Това усещане го накара да се смее още по-силно и колкото повече се смееше, толкова повече го обземаха особени усещания.

Забеляза много хора, които влизаха и изпълваха стаята. Приятни усмихнати лица, които откликваха положително на смеха му.

Всички те започнаха да събличат дрехите си и то така, че дрехите веднага започваха да се носят бавно из пространството наоколо. Анджело поиска да седне в леглото, но беше прекалено изтощен и не можа да помръдне. Въпреки това, продължаваше да чувства наслада. В този час се чувстваше превъзходно.

— Хей, бейби. — Лицето на Рио доплува във фокус пред очите му. — Помниш Хернандо и Пийчиз, нали? Те двамата си мислят, че си страшно специален. Двамата искат да се запознаят с теб.

Думите й „запознаят с теб“ отекнаха и продължиха да ехтят из стаята, докато всичко зазвуча като ритуален индиански химн.

Той кимна с разбиране. Изведнъж като че ли главата му се отдели от тялото, полетя нагоре и рикошира в тавана.

Хернандо започна да го опипва със силни ръце, започна да гали половия му орган, да го поема в уста.

Анджело изохка от удоволствие. Почувства пениса си по-голям от тялото. Почувства тялото си нищожно.

Пийчиз беше изящно същество — славянско лице с правилни очертания и гъста руса коса. Тя се опитваше да избута Хернандо и се заеме самостоятелно с Анджело.

Отнякъде долитах смехът на Рио и кънтеше тежко във въздуха.

Обърна го по корем, повдигна го на колена и Хернандо го яхна. Анджело разбра, че зад него е мъж, защото го вкара в него, но това сега нямаше никакво значение. Всичко беше фантастично. Пийчиз

беше легнала отдолу и го смучеше в устата си и той си помисли, че достига върха на вечността. Дойде мигът на действителното изпразване, което беше експлозия, конкурираща тази на атомната бомба.

Буум. Огромен гъбест облак. И Анджели се понесе в дълбок сън, който жадуваше.

[1] Бенедиктин — вид ликьор, приготвян по посочения начин. — Бел.прев. ↑

28.

Ник спореше неспокойно с прислужницата на Ейприл Крауфорд по телефона. Лежеше на леглото на Лара.

— Хайде, Хати, *знам*, че е там. Кажи й пак, *трябва* да говоря с нея, много е важно.

Хати сниши гласа си:

— Мистър Басалино, просто не е добре сега. Заключила се е в стаята си и не иска да говори с никого.

— Сигурна ли си, че й каза, че съм аз?

— *Точно* с вас не иска да разговаря.

— О-о, майната му, Хати, знаеш каква е. Ще опитам да хвана самолет и да дойда още днес. Колко бутилки има там при нея?

— *Мистър Басалино!* — възкликна Хати възмутена. Тя беше с Ейприл вече деветнайсет години й отказваше да признае, че работодателката й пие.

— Дръж я под око, Хати, обяснявай й как стоят нещата, казвай й да не вярва на всичко, което чете във вестниците. Ще се видим довечера.

Лара, която беше в съседната стая, влезе бързо в спалнята при него.

— Е — каза тя, напрягайки се да се усмихне, — значи това е, а?

— Кое? — попита той лаконично.

— Че се втурваш пак в ръцете на мама, а? Наистина се надявам, че ще ти прости, че си бил лош.

Той поклати глава тъжно.

— Лара... Лара. Изненадан съм от теб.

Той бил изненадан от мен! — помисли си тя ядосана. Исусе, наистина беше постъпила като наивен идиот. Заслепена от мъж със страхотен външен вид, фантастично тяло и една нощ безумен секс. Беше си помислила, че той може да поиска да остане, но единственото нещо, което се въртеше в главата му, беше да избяга обратно при Ейприл.

— Кога тръгваш? — попита тя с унил тон.

— Не знам. Трябва да се обадя на баща ми.

— А-а, разбирам. Не можеш да тръгнеш, ако Татенцето не си каже думата. Е, ако каже да останеш още една нощ, ще има ли възможност да се порадваме на още едно изпълнение? В края на краищата и двамата сме тук и ще е глупаво да не се възползваме.

— Слушай какво — каза той и стана от леглото, все още гол, — не говори като някоя курва, въобще не ти отива. Нима не знаеше какво ще стане. Никога не съм те лъгал за мен и Ейприл. *Обичам* Ейприл Крауфорд. И имам намерение да се *оженя* за нея.

— Ах ти, обиждащо копеле! — възмути се тя. Почти щеше да се разплаче. — Обличай се и веднага се измитай.

Той сви рамене и каза:

— Ако това означава нещо за теб, ще ти кажа, че снощи се чувствах като в Страната на чудесата.

— И аз бях Алиса, едно наивно момиче. Благодаря ти, Ник. Ти наистина ме накара да порасна за един ден.

Той се опита да я вдигне на ръце, но тя го отблъсна.

— Кога ще дойдеш в Лос Анджелис? — попита той.

— Никога. Това ще те накара ли да се чувстваш по-сигурен?

— Ако бъдем внимателни, можем да продължим да се виждаме.

Тя се изсмя мрачно:

— Господи, Ник, въобще не ти вярвам! В един миг казваш, че обичаш Ейприл Крауфорд, и че се ожениш за нея. А в следващия точно обратното — ще се виждаш с мен отново. Е, нека ти го кажа, Ник Басалино: няма да ме видиш... никога.

Той поклати глава отрицателно:

— Не мисли, че ще е така, мила. Просто недей да си толкова уверена.

Голи и Сегал дойдоха в болницата и съпроводиха Франк до дома му.

— Каквото и да става, не го изпускате — предупреди ги Енцо. — Стойте до него, дръжте го добре под око.

Енцо организира цялото погребение. Разговаря със семейството на Анна Мария. Майка ѝ и сестра ѝ казаха, че ще дойдат със самолет

за церемонията.

Енцо не се почувства добре от всичко това, стомахът го свиваше постоянно. Франк се оказа едно тежко разочарование. Да бие бременна жена беше ужасно нещо. Грях. Но благодарение на бога, Енцо беше в Ню Йорк и успя да се справи с проблемите, така че фамилията му да не изпадне в немилост.

Въпреки всичко обаче, не бе очаквал такова нещо от Франк — неговият най-голям и, както бе смятал, най-надежден син. Бог със сигурност щеше да го накаже заради този насилнически и отвратителен акт. Енцо твърдо вярваше в силата на всемогъщия за някои неща.

Утрото беше повече от неприятно. Новините за бомбените нападения на „Манни“ и „Барбарелис“ бяха стигнали до него. Беше сигурен, че Боско Сам е зад тях. Беше нужно да демонстрира сила, но, господи, каква сила да покаже той на глутница побъркани манияци, които обикалят посред бял ден и взривяват разни заведения?

Енцо знаеше, че трябва да има някакъв отговор. Трябваше да има или репутацията на цялата организация Басалино щеше да бъде поставена под риск. Кой щеше да плаща за защитата си, след като няма никаква защита?

Цяла сутрин се опитваше да се свърже с Анджело в Лондон. Това беше още едно притеснение, което въобще не му трябваше. Анджело не се беше показал в казиното и някак беше успял да изчезне без своя бодигард. Беше се измъкнал някъде да чука, естествено.

Международната телефонистка за Европа му каза още веднъж, че номерът на Анджело не отговаря. Енцо знаеше какво ще направи с него, когато го хване. Щеше да доведе малкото ебливо копеле у дома за погребението на Анна Мария и да го задържи тук. Стига вече е чукал наляво и надясно из Лондон. Мястото на Анджело беше при неговото семейство, където можеха да го контролират. Навярно щеше отново да му намери някаква работа при Франк. В хотела пристигна Ник.

— Какво те забави толкова много? — веднага изстреля Енцо. — Трябваше да дойдеш в болницата.

Ник изглеждаше мрачен и объркан.

— Току-що чух — рече той. — Какво е станало?

Енцо направи тъжна гримаса:

— Нещастен случай. Тя падна по стълбите.

Ник го погледна недоверчиво:

— Паднала по стълбите ли? Как? Къде е бил Франк?

— Спял тогава. Тя беше бременна, тромава, вървеше трудно. Беше трагичен случай.

— Господи! Едва мога да го повярвам. Анна Мария беше толкова мило дете...

— А ти? — изрева Енцо. — Къде, майната му, беше цяла нощ? Когато ми потрябваш, никой не може да те намери. — Поклати глава отрицателно. — Нямах ли никакъв ум, Ник? Сега времената са много опасни.

— Щом станах, веднага се обадох в хотела — каза Ник с отбранителен тон. — После си изпотроших ташаците от бързане дотук.

— Изпотрошил си си ташаците снощи — отбеляза сухо Енцо. — Поне ще е добре, ако можеш да забравиш оная дърта кобила дето чукаш в Холивуд. Но ей, сега нямаме никакво време за разговори. Иди в къщата на брат си и стой при него.

— Трябва да се връщам обратно на Брега. Без мен нещата могат да започнат да...

— Стига! — изкрещя Енцо. — Въобще не мога да разбера своите деца. Брат ти загубва жена си — твоята снаха. И трябва да скърбиш, да покажеш уважение. Но не, мрънкаш ми тука да се връщаш на Брега. Какъв брат си ти? Иди в къщата на Франк и стой при него. Ще трябва да останеш тук до след погребението.

— Кога ще е то?

— Не ме разпитвай! — изкрещя отново Енцо. — Махай се оттук. — Сърцето му започна да бие неукротимо — без съмнение признак за пренапрежение.

Какво толкова беше направил, че да заслужи трима сина идиоти?

29.

Дъки К. Уилямс прие новината за атентатите спокойно. Предаде своите поздравления на Лерой.

По-късно посети Кас.

— В най-скоро време напускам апартамента — каза той.

Апартаментът, в който беше живял с Маргарит, му навяваше прекалено много спомени. Трябваше да забрави за миналото. Спомените за Маргарит превръщаха всеки ден в болезнено преживяване. Когато щеше да бъде отмъстено за смъртта ѝ, той искаше да е готов да се премести от него.

Кас му разказа за Анна Мария Басалино и внезапното завръщане на Бет в комуната.

— Изтегли и другите две — предупреди я той със суров тон. — Сега аз съм се заел с всичко. Правя го както съм намислил и не ги искам да ми се пречат, да объркат всичко.

— Какво си намислил да правиш? — попита Кас разтревожена.

— По-добре е да не знаеш — отвърна той.

Когато се върна у дома си, той се обади на своя мениджър:

— Нека пуснем шоуто да се търкаля по пътя, приятелче. Ще бъда готов за записи или турне по-скоро, отколкото си мислиш.

Мениджърът му остана зарадван.

После се обади на Лерой:

— Защо не вземем да прекъснем увертюрата и се заловим за бизнес? Искам всичко да свърши по-скоро. Започни с Франк на погребението на неговата жена, а после се погрижи за къщата в Маями. Стига сме изчаквали повече. Задействай плана си. Парите ще са готови, когато свършиш.

— Можеш да си сигурен, че ще е свършено — отвърна Лерой. Той не правеше празни обещания.

30.

Анджело с труд отвори очи. Успя да го стори с върховно усилие и премигна няколко пъти. Чувстваше клепачите си твърди, очите му бяха пълни с кръв. Погледът му беше свръхсериозен, като след супер препиване.

За миг се почувства напълно дезориентиран. След малко обаче се досети къде се намира. Лежеше сам върху леглото на Рио в нейния апартамент. Завесите на прозорците бяха спуснати и нямаше представа дали е ден или нощ.

Тялото го болеше. В задните части чувстваше непозната, неприятна тъпа болка.

— Исусе Христе! — Седна в леглото бавно, внимателно. Какво, по дяволите, се беше случило с него?

Успя ясно да си спомни как дойде в нейния апартамент и как Рио го посрещна. Спомни си и фантастичната сексуална сцена, която изпълниха, шишенцето с наркотика, марихуаната, алкохола. После всичко беше едно бяло петно. Едно продължително — колко продължително? — бяло петно.

Трябва да е било от алкохола. Онзи тежък, гъст ромов буламач, в който Рио си потапяше пръстите и после ги пъхаше в устата му. Той трябваше да го е нокаутирал. Къде беше тя, все пак? Стана неуверено. Усети неприятната промяна в тялото си и с още по-неприятно усещане си представи как трябва да е станала.

Трябваше да отиде да се изпишка и пипнешком намери пътя до банята.

Светна лампата. Към огледалото бяха прилепени със скоч шест цветни снимки от „Полароид“, заснетото на които не остави у него никакво съмнение какво се бе случило. В случай, че той осъзнаеше това Рио беше написала на огледалото с яркочервено червило: „Браво, миличък! Винаги съм знаела, че си педалче“.

С нарастващ ужас той впери поглед в снимките. На тях се виждаше той с някакъв пълничък мургав мъж и красиво русо момиче.

Само че това не можеше да е никакво момиче, защото въпреки гърдите ясна отличителна черта беше и огромният пенис.

Анджело винаги се беше страхувал, когато мъже се приближат много до него. Мразеше да бъде докосван от тях. Дори едно приятелско потупване по рамото го дразнеше. През целия си живот умишлено беше избягвал всякакъв контакт с мъже. И сега всичко това.

На снимките той се смееше и кикотеше. Действително изглеждаше, като че ли преживява страхотно удоволствие.

Обзе го паника. Всемогъщи боже! Ако някой видеше тези снимки? Ами ако този някой беше баща му? По дяволите всичко! Просто не можеше да си го помисли.

Припряно откъсна унизителните снимки от огледалото и ги нахъса на малки парченца, които хвърли в тоалетната и пусна водата.

Пое дълбоко дъх. След като доказателствата бяха изчезнали, се почувства по-спокоен.

За какво всъщност се беше разтревожил? Не беше педераст. Половината от жените в Лондон можеха да потвърдят това.

Това беше мръсотия на оная кучка Рио. Тя му беше напъхала онова пиене в устата и се беше подиграла с него. Къде ли беше тая загубена кранта?

Претърси апартамента. Беше празен. Тя трябва да е планирала цялата тази гадна игра, помисли си той.

Е, нямаше да я пусне да се измъкне безнаказано. Щеше да помисли за някакво подobaващо отмъщение да я премахне.

След като Ник си отиде, Лара се чувстваше в напрегнато възбудено очакване. Нещата бяха станали както бе намислила, но ако Ейприл си вземеше обратно Ник? Това не беше много вероятно да се случи, но ако станеше? Тогава целият план и цялата схема за действие щяха да пропаднат и всичко щеше да се окаже безполезно губене на време.

Може би да. Може би не. Дали беше безполезно, че най-накрая срещна мъж, който можа да я накара да почувства емоции, различни от тези колко голяма е банковата му сметка или каква е благородническата му титла?

Безполезно ли беше, че се бе влюбила за първи път през живота си?

Но нищо от това нямаше значение. Какъвто и да беше крайния резултат, тя не мислеше да се ангажира повече. И определено не искаше повече очите ѝ да виждат Ник Басалино.

За да бъде сигурна в себе си, реши да се обади на принц Алфредо в Рим, или където и да се намираше, и да го извика да дойде да я вземе със себе си. После щеше да се обади на Кас и да ѝ каже, че всичко е свършило.

След като взе решението, се почувства по-добре. Но наистина ли беше така? Ник Басалино продължаваше да е в съзнанието ѝ и изглежда нямаше да е толкова лесно да го забрави.

Ник отиде в къщата на Франк. Децата на Франк постоянно плачеха и подсмърчаха.

— Къде е бавачката — попита Ник.

— Отиде си — измърмори Франк. Пиеше чисто уиски, свил се прегърбен на един стол. Очите му бяха силно зачервени. Изглеждаше съвсем отпуснат и занемарен.

— Исусе, Франк, толкова съжалявам, за всичко... — Гласът на Ник постепенно спадна. Никога не се беше чувствал достатъчно близък с по-големия си брат. Когато бяха деца, Франк обичаше да го потупва и сплашва здравата. Франк винаги беше най-големия и най-силния и винаги го бе напомнял на Ник.

Ник влезе бавно в стаята, където Голи и Сегал гледаха телевизия. Всичко в къщата му се струваше страшно потискащо. Тя беше стара и овехтяла. Къща, която навярно е изглеждала по същия начин преди двайсет, дори трийсет години. Сети се за своята къща в Лос Анджелис и го обзе приятно чувство. Беше голяма и просторна. Бяла и модерна. После си спомни за огромната резиденция на Ейприл в раздвижен стил с езерото в градината и басейна във всекидневната. Калифорния беше единственото място за него. Климатът му беше много приятен, както хората и целият спокоен начин на живот. Можеше да тегли една майна на Ню Йорк. Мръсни тротоари и изнервени хора. Всеки с преbledняло лице, припряно се суети, бърза за някъде или тича, като че ли го гони бясно куче.

Качи се на втория етаж и позвъни пак на Ейприл. Получи се пак същата история. Тя отказваше да разговаря с него. Той каза на Хати, че ще се забави в Ню Йорк и ѝ обясни защо.

— Кажи ѝ много добре защо ще се забавя — рече той на Хати. Ейприл най-вероятно си мислеше, че той се мотае някъде с Лара.

Замисли се за Лара. Наистина беше красива, прекрасна дама. Но хубавите жени бяха нападнати в Лос Анджелис. Все чувстваш, че се натъкваш върху тях, накъдето и да тръгнеш. Докато Ейприл Крауфорд беше оригинална и Ник беше уверен, че ще му прости когато ѝ обясни, че не е имало нищо съществено. Лара просто се беше озовала в същия самолет — чисто случайно съвпадение, което може да се случи с всеки. Ейприл разбираше добре какви неща се пишат в колоните за клюки — евтини глупости. Никой никога не вярваше на боклуците, които се печатаха.

Да, Ник беше сигурен, че нещата ще се оправят чудесно и всичко ще дойде на мястото си.

Попита се неспокойно какво ли прави Лара сега. Дали щеше да му затвори слушалката, ако ѝ се обадеше?

Но не, нямаше намерение да рискува да разбере дали ще е така. Никак. Най-добре беше да я забрави.

— Вече беше я искал, беше я имал. Стига толкова. Край на историята.

Господи, колко отегчителен се очертаваше престоят при Франк. Безцелно мотаене из неприятната къща.

— Хей, Сегал — извика той на бодигардовете си, които бяха долу, — какво ще кажете за една игра покер? Разберете дали има карти в тоя мавзолей.

31.

Мери Ан Огъст се събуди в Лос Анджелис. Не можеше много добре да си спомни как се озова тук. След като Алио Маркузи я беше олигавил цялата, се беше появила друга посетителка, Клер.

Мери Ан успя да си спомни, че бе възразила за отношението към нея, но веднага я заплашиха. После беше казала на Клер, че когато Енцо разбере за всичко това, Клер и Алио ще имат много проблеми. Клер се беше изсмяла и я нарекла миличка:

— Не се безпокой, миличка, Енцо знае всичко за това. Той иска да дойдеш с мен на едно малко пътешествие.

После Клер ѝ беше мушнала някаква игла в ръката, което я накара да се почувства отпаднала и хрисима. Беше се облякла и напуснала хотела с Клер. Двете се бяха качили в кола и пътували известно време. Следваше полет със самолет и отново пътуване с кола, която ги отведе до къща. После си спомняше някаква стая, в която заспа. Сега се събуди.

Стана и се огледа наоколо. Намираще се в съвсем обикновена стая със светната лампа, маслинозелени стени и прозорци със затворени капаци. Опита се да ги отвори, но не се поддадоха, както и вратата.

Отиде до огледалото и погледна отражението си. Косата ѝ беше разрошена и стърчеше във всички посоки, гримът ѝ беше размазан и изтрит.

Нищо не раздражаваше Мери Ан толкова много, колкото лошият ѝ външен вид. Потърси чантата си и я намери на пода. Извади грим и червило и внимателно освежи лицето си, след което приведе прическата си в по-добър вид. Едва когато свърши с това се зае да огледа по-подробно обстановката и да разбере къде всъщност се намира и какво става.

През шестте месеца живот с Енцо Мери Ан бе успяла да се сдобие с не малко вещи. Скъпи бижута, дрехи, палто от норка и, разбира се, последния подарък — дългото палто от чинчила.

Сега се замисли за тези предмети. Щяха да са й един вид защита, когато на Енцо един ден му омръзнеше от нея, помисли си тя. Щяха да й осигурят прилично бъдеще, така че нямаше да има смисъл да се връща към професията си да танцува гола на сцена, за да изкарва пари да живее. По-скоро щеше да се убие, отколкото да се раздели с вещите си.

В този момент Клер влезе в стаята. Беше около четиридесетгодишна, слаба и имаше донякъде мъжки вид.

— Не разбирам — каза Мери Ан със своя спокоен, тънък момичешки глас. — Къде е Енцо? Защо иска да съм тук?

Клер сви рамене:

— Той реши, че имаш нужда от промяна, миличка. Знае, че аз имам безброй добри приятели тук, в Ел Ей, и мисли, че ще искаш да се запознаеш с някои от тях.

— Защо той не ми каза?

Клер прегърна Мери Ан през рамо:

— Енцо ми каза, че едно от най-добрите ти качества е, че не задаваш много въпроси. — Присви очи и продължи: — Ти си много хубаво момиче, но ще трябва да се разделиш с тази твоя прическа.

— Енцо харесва косата ми да е така — продължи упорито Мери Ан.

— Така беше, котенце. Енцо няма да се появи известно време.

— А моите неща? Дрехите ми и бижутата? Кожените ми палта?

— Не се тревожи за тях — отвърна небрежно Клер. — Енцо ще ти ги изпрати. Бъди добро момиче, слушай ме и двете ще се разбираме много добре. Така всичко ще бъде окей.

Мери Ан беше наистина глупава, но все пак постепенно започна да разбира, че нещата не стоят съвсем добре.

32.

Шифти Флай изпрати Анджели до мястото му в огромния джъмбо джет^[1], който щеше да отлети за Ню Йорк, за да бъде спокоен, че е седнал където трябва.

— Не си мисли, че беше много забавно, янки — процеди той.

— Слушай, човече — рече Анджели. — Защо си толкова изнервен? Разбирам, че си имаш работа за вършене. Но трябва да ти кажа, че не си много добър за тази работа.

Шифти Флай му хвърли святкащ поглед. Еди Ферантино го беше нахокал здравата заради това, че Ник му се беше измъкнал незабелязано.

— Няма смисъл да се въртиш повече тук заради мен — продължи Анджели. — Няма да отида никъде. — Отпусна се на облегалката и затвори очи, надявайки се, че когато ги отвори, Шифти Флай няма да е тук. След малко ги отвори и него наистина го нямаше.

Днес беше истински ужас, помисли си той. Крясъци отвсякъде. Енцо от Ню Йорк, който накрая беше успял да го намери. И Еди Ферантино в Лондон. Господ знае какво ли толкова беше свършил. Беше свободен, бял човек, на възраст над дваисет и една, който се беше изклатил с някаква жена и не беше казал на никого къде беше ходил. Сякаш беше някакъв ужас. Престъпление.

— Бихте ли искал да поръчате пиене, сър? — попита стюардесата. Изглеждаше, симпатична в своята спретната премяна от найлон.

Нормално веднага би му се приискало да я изуча, но главата му сега беше пълна с какво ли не и не ѝ обърна почти никакво внимание.

— Само една кола — каза той.

Двете места до него бяха празни и това го зарадва. Надяваше се, че по-късно ще може да се излегне и поспи. Беше толкова уморен и му се искаше да си почине.

Чувстваше се неспокоен, че отива да се види с баща си. Енцо навярно щеше да се разкреци за външния му вид. Не беше имал време

дори да се подстриже и косата му сега беше дълга и гъста като на рокзвезда.

Така му се искаше да каже на Енцо Басалино да ходи да се чука някъде. Но не можеше. Добре знаеше, че не може. Но въпреки това не беше сигурен *защо* не може.

Когато огромният самолет се понесе по пистата, Анджели започна неусетно да мисли за Рио. Все пак определено беше жена за някого, например за човек като Енцо. Рио Джава имаше своя характер, беше оригинална. Правеше нещата по свой начин.

От друга страна, беше садистична кучка. Така се отнесе с него, че въобще не остана очарован от пиенето, което беше забъркала, както и от това, че го въвлече в нейната оргия с ония типове от личната ѝ банда перверзници. С кого си мислеше, по дяволите, че има работа тя? Та той не беше някой смотаняк, хванат от улицата.

Почуди се дали тя ще го потърси. Бързото му отпътуване за Ню Йорк вероятно я беше изненадало. Навярно тя щеше да си помисли, че бяга от нея. Но защо? Нямахте от какво да бяга. Нямахте никакво значение, че някакъв си педи го беше направил с него. Голяма шибана работа. Повечето мъже поне веднъж бяха опитвали хомосексуалното преживяване през живота си.

Когато се замисли над това, по кожата му започнаха да пълзят приятни тръпки, от стомаха му започна да се излъчва топлина, която се разля по цялото му тяло и го завладя вълнение, пред което беше безсилен. Дълбоко в душата си разбра, въпреки че не искаше да го признае, че това беше нещо, което искаше да опита пак.

Лара отиде на летище „Кенеди“ да посрещне принц Алфредо Мазерини. Беше му се обадила по телефона, за да му каже, че ѝ липсва. И въпреки, че той се намираше по средата на турнира по табла в Гцаад, беше обещал да долети при нея веднага.

Беше решила да посрещне самолета му, защото чувстваше нужда да се занимава с нещо. Толкова много мислеше напоследък, че чувстваше, че полудява. Ник Басалино беше в съзнанието ѝ постоянно и просто не знаеше как да го забрави.

Принц Алфредо навярно щеше да я накара да забрави.

Сигурно, подигра ѝ се някакъв вътрешен глас.

В този момент най-неочаквано се сблъска с Ник.

Двамата впериха поглед един в друг, напълно изненадани. Лара се усмихна, с което прогони напрежението от погледа си. Протегна ръка за обичайното си европейско ръкостискане.

— Да не би да се връщаш в Лос Анджелис? — попита тя с вежлив тон, добавяйки на себе си — „при Ейприл“.

— Не. — Той поклати глава отрицателно. — Брат ми пристига от Лондон. Ще го посрещна. А ти какво правиш тук?

— Ух... Имам приятели, които пристигат от Европа. — Сама не разбра защо не каза, че идва нейният годеник принц Алфредо Мазерини, римски принц, а не някакъв жалък полувъзпитан италианец янки като него.

Преди двацет и четири часа двамата бяха заедно в леглото. Сега стояха на разстояние като възпитани непознати.

Ник погледна часовника си. Лара се огледа със смътната надежда, че може да види някого, който да я спаси от положението.

— Ще взема да отида да проверя как е полета на самолета, дали се движи навреме — рече той. — Ти кой полет чакаш? Каж ми номера и ще видя и за твоя.

Тя му подаде лист хартия, на който бяха написани подробностите.

— Почакай тук — заповяда ѝ той.

Веднага щом тръгна тя почувства безумно желание да хукне да бяга. Но ѝ се стори твърде детинско. Загърна се с палтото си от рис и остана на място.

Той се върна съвсем скоро. Тя забеляза как жените се заглеждат в него, докато той се приближаваше. Беше такъв мъж, към когото обикновено поглеждаха два пъти. Всеки се припознаваше — актьор ли беше той или певец?

— Чакаме един и същи самолет — обяви той. — Закъснял е с два часа. Искаш ли да отидем до мотела на летището и да направим луда, невероятна любов? — Усмихваше ѝ се леко.

Шегуваше ли се, помисли си тя.

И тя му се усмихна студено. Не прие шегата му:

— Не мисля така.

— Жалко. — Владееше се много добре. — Изглеждаш много красива, като че ли напоследък си правила само красиви неща.

— Как е Ейприл? — попита тя, сменяйки бързо темата.

— Страхотно — излъга той. — Всичко е наред. Разбра, че всичко е било клюка.

— Само че не е било — подчерта Лара.

Той се засмя неловко:

— Да-а, така е. *Ти* го знаеш и *аз* го знам, но не сме казали на никого, нали така?

Тя се усмихна злорадо на себе си и го погледна подигравателно със зелените си очи:

— Дали е така?

Той я хвана здраво под ръка.

— Искам да ти предложи едно пиене — каза той. — Не можем просто така да стоим два часа.

— Аз ще се върна в града — каза тя със сух глас. — Реших да не чакам. — Майната му на Алфредо, че беше направил връзка за Америка със същия самолет, с който летеше братът на Ник.

— Значи имаш време първо да пийнем по нещо.

Искаше й се да каже не, да се обърне и побегне, да избяга от живота му. Но тялото й настойчиво я умоляваше да остане до неговото и не се помръдна.

Отново я прихвана под ръка и я отведе в близкия бар в летището, където седнаха в ъглово сепаре. Тя си поръча шампанско и портокалов сок. Сервитьорката на коктейли я изглежда, като че ли беше някаква куку и после се обърна към Ник да поръча и му намигна многозначително.

Той не й обърна внимание, не поръча нищо и продължи с Лара:

— Аз вероятно няма да имам възможност да се върна на Брега още няколко дни — рече той, — така че ако имаш намерение да оставаш тук, навярно ще можем...

— Навярно ще можем какво? — прекъсна го тя студено. — Да извършим още няколко тайни интерлюдии? Да се позабавяваме още малко, продължавайки да си мислим, че Ейприл няма да разбере?

— Вчера не ми възразяваше.

— Вчера нямах никаква представа, че ще се разкиснеш така щом видиш имената ни заедно във вестника.

— Казах ти истината за мен и Ейприл. Никога не крия тайни. И това не променя начина, по който ме възбуди. *Ти знаеш* много добре,

че ме възбуждаш. И няма ти е все едно, а? — Хвана ръката ѝ и я стисна силно в своята. — Има нещо между нас, лейди, така че не се опитвай да се съпротивляваш. Просто се отпусни.

Тя почувства, че е съвсем лесно да се съгласи с него. Още два-три дни невероятен секс. И какво от това?

— Посрещни приятелите си — продължаваше той, — аз ще посрещна своя брат. Ще свършим с посрещането и по-късно ще се отбия в апартамента ти. Никой няма да разбере, само ти и аз ще знаем. Така и двамата ще спечелим. Какво ще кажеш?

Умът ѝ работеше трескаво. Ник Басалино трябваше добре да разбере урока си, беше прекалено самоуверен.

Взела това решение, тя се колеба още само миг.

— Хайде Лара — продължаваше настоятелно той. — Имаш ли резервен ключ за апартамента?

Да, отмъщението чакаше. И щеше да е сладко, помисли си тя, бъркайки веднага в чантата си. Щеше да го скрои както трябва.

— Да, всъщност, имам — рече тя.

[1] Джъмбо джет — най-големият пътнически самолет, „Боинг-747“. — Бел.прев. ↑

33.

Не беше справедливо да се обвинява Бет, мислеше си Франк. Не беше нейна вината, че Анна Мария ги хвана заедно. Бет беше добро дете, искрено мила и загрижена. А той я беше нарекъл курва. Вероятно беше напълно разстроена и унижена. Той съжаляваше за телефонното си обаждане. Беше глупаво. Усещаше, че сега има нужда от нея повече от всякога. И децата се нуждаеха от нея. Колко момичета имаше като Бет сега? Съвсем малко, можеше да го гарантира. Дните на невинните момичета отдавна бяха отминали. Днес всички бяха курви и проститутки и непрестанно се стремяха, без да им мигне окото, да се доберат до това, което могат да получат.

Искаше Бет пак да е тук. Но как би могъл да я намери, когато дори не помнеше коя агенция я беше изпратила? Беше проверил във всички агенции, но никоя от тях не си спомняше за нея. При първия разговор беше донесла препоръка. Препоръка, която той не си беше дал труд да погледне, защото я беше харесал от пръв поглед. Сега се чувстваше съвсем объркан; не знаеше къде се намираше тя и не знаеше за нея нищо повече, освен името Бет.

Нае няколко души да я издирят с мисълта, че трябва все пак да се е регистрирала в някоя агенция за даване на работа, ако е поискала друга такава. Междувременно, поради собствената си глупост, можеше само да седи и чака. А да седи и чака означаваше да мисли, но той не обичаше да има мисли, които да пълнят главата му. Така че продължи да пие, а пиенето означаваше потъване в сладко забвение, което в крайна сметка му подейства много зле, понеже означаваше цяла бутилка скоч. Не можеше да работи нищо.

Енцо даде строги разпореждания на Сегал и Голи да не изпускат Франк от поглед и да го държат в къщи. След погребението щеше да има достатъчно време да възвърне формата на Франк.

Междувременно Енцо пое всички неща в свои ръце. Най-напред проведе среща с един стар приятел, Стефано Краун. Стефано се отнасяше със съчувствие — и той имаше същите проблеми с новите гангстерски организации, които напънаха мускули да се вмъкнат в негови територии.

— Какво мислиш да направиш? — попита Енцо.

Стефано Краун сви рамене. Беше с петнайсет години по-млад от Енцо и все още държеше бизнес империята си под пълен контрол.

— Май ще им дам парче от тортата, ще вкарам някои от тях в играта.

Енцо се изплю с отвращение на пода. Преди пак беше имал подобни проблеми със Стефано Краун. Тоя тип често се размекваше при такива обстоятелства.

— Ако им дадеш малко, ще искат повече. Дадеш ли им повече, ще поискат всичко.

— Целият ми бизнес е законен — каза Стефано, поглаждайки брадичката си. — Миналата седмица вдигнаха във въздуха два от супермаркетите ми. Какво ще кажеш за това? Не мога да накарам обикновените мижитурки, които лайната ги парят от страх, да си домъкнат сутрин задниците на работа. След взривовете трийсет и трима души напуснаха работа — трийсет и трима. И навсякъде се разчува за това. Скоро всички ще офейкат. И тогава какво ще правя; кой ще движи салоните за красота, гаражите, супермаркетите, а, Енцо, приятелю?

Енцо отново се изплю. Целият Стефано Краун се интересуваше единствено от законния си бизнес. Майната му на тоя бизнес. Нещата сега бяха много по-различни от старите дни.

— Тръгнеш ли с тях, от мен нямаш никаква помощ — каза той с груб тон. — Аз имам други намерения, имам по-добри планове.

Стефано поклати глава отрицателно:

— Не искам повече проблеми. Не мога да си го позволя. Аз съм човек, който си плаща данъците. Бизнесмен. А Франк какво мисли да прави?

— Франк — въздъхна Енцо. — На Франк му се въртят други неща в главата. Чу ли за Анна Мария?

Стефано кимна утвърдително:

— Потресаваща трагедия. Съчувствам на теб и семейството ти.

— Погребението е утре. Ще го приема като знак на уважение, ако присъстваш и ти.

— Естествено, ще бъда там. — Стефано протегна ръка и каза на довиждане. — Не ми се сърдиш, Енцо, нали?

— Ни най-малко — отвърна глас. — Прави го както си знаеш. Аз ще си гледам моята работа.

По-късно същия ден Стефано Краун беше застрелян в главата, когато се канеше да влезе в един жилищен блок на „Ривърсайд Драйв“^[1].

— Става съвсем ужасно, човек не може вече да се движи свободно из този град — каза Енцо с чувство на съжаление, когато чу за убийството.

Алио Маркузи, който беше до него, просто кимна в знак на съгласие.

[1] „Ривърсайд Драйв“ — крайбрежен булевард в Манхатън. — Бел.прев. ↑

34.

— Хей, Анджели, малкия, изглеждаш много добре, *наистина* добре, братче.

Анджело и Ник се прегърнаха силно и топло, искрено зарадвани, че се виждат един друг. Анджело потри брадата си замислено:

— Май старецът ще рипне до тавана, когато я види.

— Е, малко си рошав — призна Ник, — но няма да е проблем за някой бръснар да те поокастри.

— Зарежи тая работа — рече бързо Анджело. — Така ми харесва. Стой ми добре.

— Добре — съгласи се Ник. — Не съм този, който би трябвало да те целува. — Анджело го погледна бързо. Имаше ли някакъв злонамерен смисъл в неговата забележка, помисли си той.

— Как летя? — попита весело Ник. Случайната среща с Лара беше приповдигнала настроението му. — Бяха ли хубави стюардесите? Тук достигна слух, че си бил голям разплоден жребец в Лондон. Но всъщност винаги си бил дребно ебливо копеле — каза весело и шеговито Ник.

— Както и ти, братле — рече Анджело с широка усмивка.

— Хей — припомни му Ник, — спомняш ли си когато се клатеше с оная палава изгряваща звезда, оная с розовия кадилак, и нейният приятел после ти смачка здравата фасона?

— Да-а. Как мога да забравя?

— Бедата при теб е, че все те хващат. Тук те спипва приятел, там — съпруг. Но толкова ти се чудя как все оцеляваш, дупе такова!

Анджело кимна в знак на съгласие. Ник го сграбчи под ръка:

— Хайде, да тръгваме. Енцо чака да те види. Между другото, не обръщай внимание на въоръжената ни охрана. Баща ни има някаква налудничава идея, че сме станали много добри мишени.

Анджело хвърли бърз поглед наоколо и забеляза двама мъже наблизо. Ясно, помисли си той. От контингента бодигардове. Двамата

следваха Анджелио и Ник до колата, качиха се и седнаха отпред, единият на волана.

Ник не им обръщаше никакво внимание, но Анджелио постоянно се чувстваше неудобно. Предпочиташе Шифти Флай пред тази двойка анонимни гангстери, които изглеждаха готови да гръмнат по някой куршум в главата на всеки.

— И какво става тук — попита Анджелио, когато вратите бяха затворени и колата тръгна. — Защо трябваше да се домъквам тук толкова бързо?

Ник извърна поглед и го насочи през прозореца. Изражението му стана сериозно:

— Чу ли за Анна Мария?

— Не, какво е станало? Роди ли бебето? Какво е този път?

— Тя е мъртва — каза Ник хладно. — Паднала по стълбите в къщата.

— Какво? — вдигна глава Анджелио, изпълнен с неверие. — Паднала по стълбите? Да не се майтапиш с мен?

Ник вдигна рамене.

— Хей, да не би Франк да я е набил? — продължи Анджелио. — Да не би тоя крастав кучи син...

— Млък — прекъсна го Ник и кимна да му напомни към двамата мъже на предната седалка. — Ще поговорим за това по-късно, насаме.

— Исусе! — възкликна Анджелио. — Винаги съм харесвал Анна Мария. Ти какво мислиш, какво в *действителност* е станало?

— Случват се нещастни случаи — отвърна Ник неопределено.

— Да-а, особено около Франк.

Енцо чакаше в къщата на Франк. Франк беше в кухнята, вкопчил се в бутилка скоч. Край нето бяха Голи и Сегал.

Енцо седеше с Алио във всекидневната. Двама от хората му бяха поставени до задната врата, други двама — до предната и трета двойка седеше в две отделни коли, паркирани отвън.

Енцо беше решил, че трябва да бъде извънредно предпазлив. Особено сега, когато синът на Стефано Краун беше тръгнал да отмъщава. Младокът изглежда си мислеше, че Енцо по някакъв начин е отговорен за смъртта на неговия баща.

— Нямам нищо общо с това — беше заявил Енцо, когато разбра, че Джорджи Краун го е заподозрял. — Това са ония лайнари, дето Стефано искаше да вкара в играта като съдружници.

Но Джорджи Краун не му вярваше. Фамилията Краун бяха вече започнали преговори с някои конкурентни чернокожи групи, така че едва ли щеше да е в интерес на последните да стрелят по Стефано Краун.

— Мисля, че Джорджи Краун се нуждае от малко почивка — рече Енцо на Алио с мек тон. — Уреди тази работа. Ох, и освен това, приятелю, погрижи се на погребението на Стефано да бъде изпратен венец от страна на мен и моето семейство.

Въпреки всичко Енцо сега се чувстваше по-добре отколкото от години насам. Животът в Ню Йорк беше пълнокръвен и ободряващ. Маями беше отегчителен за мъж, който винаги беше живял такъв активен живот. Майната им на всички съперници на Басалино. Той щеше да им даде да опитат от лекарството, което самите те използваха.

След като изпиха чашите с Ник и той отиде да посрещне брат си, Лара се върна в града. Чувстваше се объркана, пълна със смесени чувства. Ядосана на себе си, че въобще се беше забъркала в тази шантава работа с отмъщението. По пътя се отби в апартамента на Кас.

— Изглеждаш ужасно — каза ѝ с откровен тон Кас, когато Лара влезе.

— А се чувствам още по-зле — отвърна Лара и си наля чаша алкохол.

— Значи си разбрала?

— Какво да съм разбрала?

Кас я разсея от мислите ѝ и разказа истинската история за Франк Басалино. После продължи:

— Бет се е върнала в комуната. Когато се обади да ми го разкаже, звучеше много добре.

— Искат ми се да се видя с нея — каза Лара, чудейки се защо Ник не беше споменал нищо за трагедията на своя брат.

— Мисля, че ще можем да ѝ отидем на гости след една-две седмици.

— Ще ми хареса много. Обади ми се кога ще тръгнем.

Кас кимна в знак на съгласие.

— Не знам какво става с теб и Ник — рече тя, — но чух някои неща от Дъки и трябва да ти кажа, че той иска да излезеш напълно от играта. Мисля че е прав. Става много безумно.

Лара продължаваше да бъде обзета от мислите си и не я чу много добре. Но сама каза:

— Не мога повече — и поклати глава отрицателно.

— Разбирам — съгласи се Кас. — Точно това и казах. Нека оставим Дъки да го направи както е решил. Не знам много добре какви ги е намислил, но каквото и да е не мисля че е безопасно да се навъртаме край фамилията Басалино. Ще се свържа с Рио и ще ѝ кажа.

— Тя вероятно ще пристигне всеки момент в Ню Йорк. Ник сега посреща брат си на летището. Интересно защо той не спомена нито дума за своята снаха... — Лара се засмя мрачно. — Мисля че май е добре да се върна към предишния си живот. Знаеш какво беше. Развлечения, пътешествия със самолет. Сред хайлайфа. Какво ще кажеш, Кас? Все още ли ставам за това?

— Щом това е, което искаш — рече Кас с равен глас. — А какво стана с Ник Басалино?

— Нищо особено.

Лара не каза нищо повече. Излезе и се върна в апартамента си. Веднага се погледна в огледалото в банята. Изглеждаше като че ли различна, само не разбра защо. Грозна съм, помисли си тя, изглеждам грозна.

И какво добро бяха постигнали с отмъщението си? Ник изглеждаше пак весел и бодър, както винаги. И трябваше ли заговорничките да се радват, че жената на Франк Басалино беше мъртва, както и неговото дете? Внимателно изтри грима от лицето си. Пак така внимателно нанесе нов грим. Но не ѝ хареса и отново го изтри, и така три пъти, докато накрая остана доволна. Това я караше да не мисли толкова усилено и успокояваше психиката ѝ.

Накрая седна в един стол, загледа се във входната врата и зачака принц Алфредо.

— Ах ти, дребен хулиган! — изгърмя шеговито Енцо, потупвайки бащински Анджелио с две ръце по рамената, след което го

целуна по двете бузи. — *Пак* приличаш на шибано комунистче!

И Анджело се присъедини към смеха му, който последва думите. Неговият баща с години му повтаряше едно и също.

— Добре е да си бъдеш вкъщи, а? — рече Енцо. — Хубаво е да си при семейството, когато има някакъв проблем.

— Да-а, така е — съгласи се Анджело с половин уста. Ако имаше някакъв проблем, помисли си той, искаше отдавна да го няма.

— Видя ли се вече с Франк? Искам да отидеш при него и да му покажеш уважението си.

Ник тръгна с Анджело да намерят Франк. Откриха големия си брат, проснал се на кушетката в кухнята, полузаспал.

— Хей, Франк, съжалявам за случилото се — измрънка Анджело.

Франк изсумтя нещо.

— Майната му, колко е потискаща тая къща — промърмори Анджело, извърнат към рамото на брат си. — Надявам се, че не се налага да оставам тук.

— Не, с Енцо сте в един хотел. Майката и сестрата на Анна Мария ще пристигнат след няколко часа. Те ще останат тук с Франк и хлапетата.

— Колко време очаква старият да кисна тука?

— Не знам — отговори Ник. — Погребението е утре. Трябва да ти кажа, че баща ни има някаква тъпогъза идея после да отидем за уикенда в Маями и да се видим с Роуз. Иска да не стоим в града. Ако питаш мен, час по-скоро искам да се върна на Брега.

Анджело почеса брадата си:

— Хей... не ти ли се е искало някога да се родиш сирак?

Ник се засмя:

— Всеки шибан ден, братленце.

35.

— Изглеждаш чудесно — каза принц Алфредо Мазерини и целуна Лара по двете бузи. — Не си се променила, мила моя. Пак си най-красивата жена на света.

— Не е минало толкова време — отбеляза тя.

— Напротив, прекалено много — каза той с обвинителен тон. — Толкова ми липсваше. Беше ме накарала да изглеждам като глупак пред моите приятели. През цялото време ме дразнеха, подиграваха се с мен. Лара те е изоставила, казваха те. — Наклони глава настрани в знак на неодобрение. — Семейните ти проблеми май ти отнемат прекалено много време.

— Съжалявам — каза тя тихо.

— Добре е, че съжаляваш — каза той важно, възгордявайки се от извинението ѝ. Разхлаби вратовръзката си и застана пред огледалото, където внимателно разгледа симпатичното си лице, върху което личаха следи от уморително пътуване. — Сега си мисля, че повече няма така да бягаш от мен.

Исусе, помисли си тя, той преливаше от себелюбие!

— Не, няма — съгласи се тя. — Мисля, че когато тръгнах, беше заради много важно нещо, но сега... — Направи жест към кухнята и смени темата — Гладен ли си? Мога да ти приготвя бекон с яйца.

— Чудесна храна, мила моя. Но ще вечеряме навън.

— Мисля си, че е по-добре да останем тук. — Приблужи се до него. — Толкова време бяхме разделени.

Той остана поласкан:

— Липсвах ли ти, Лара?

— Да — излъга тя.

— Много ли?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Алфредо действително беше уморен и си легна да поспи. Лара легна до него в голямото легло. Остана дълго време будна с широко отворени очи. Мислеше за него и за Ник.

Алфредо не означаваше нищо за нея. Караше я да се чувства празна, използвана като вещ. С Ник беше толкова различно. С него се чувстваше много по-добре.

Почуди се дали Ник ще се появи тук. Хвърли бърз поглед към будилника до леглото и видя, че е късно. Надяваше се да не дойде. Глупаво постъпи, че му даде ключа. Отмъщението ѝ придобиваше жалка форма.

Принц Алфредо хъркаше неприятно. Това я дразнеше много — пречеше ѝ да заспи.

Накрая, уморена от бодърстването, заспа дълбоко и въобще не усети, когато Ник влезе. Разбра го, когато той включи лампата в спалнята и дръпна грубо завивките от нея и Алфредо. Все още полусъннена, тя успя да произнесе със слаб глас:

— Здравей, Ник.

Вбесен, принц Алфредо седна в леглото, придърпвайки възглавницата върху себе си и попита с гневен тон:

— Кой е този човек Лара — и се протегна за копринените си гащета, тъй като си беше легнал гол.

— Ти наистина спечели наградата — каза Ник, поклащайки глава, втренчил поглед в нея. — Исусе Христе, наистина успя.

Тя не се опита да се покрие, остана да лежи чисто гола и просто втренчи на свой ред поглед в него.

Принц Алфредо скочи, грабна и бързо облече халата си от мек плат с индийски десен.

— Какво искате — попита той. Гласът му достигаше най-високи тонове и си личеше, че губи контрол.

— Нищо не искам? — отвърна Ник рязко и хвърли ключа от външната врата, който падна върху корема ѝ. — Тук нищо не си струва да го имам. Нито да плащам пари за него.

— Покрий се — изпищя принц Алфредо на Лара.

— Хей, приятелче, няма никакъв проблем. Виждам съм я вече гола — рече Ник с хладен тон. — Всеки жив инч от тази първокласна метреса.

— Не разбирам — каза Алфредо с хленчещ тон.

— Нито пък аз, приятелче. Нито пък аз. — Ник се обърна да си отиде, но принц Алфредо реши, че е настъпил момент да изтъкне

мъжеството си и го сграбчи за ръкава на сакото му. Ник тръсна ръка и се освободи.

— Спал ли сте с нея? — попита принцът настойчиво.

Ник го простреля с леден поглед:

— Разкарай се от мен, педалче, преди да съм избухнал както трябва — каза той с груб глас.

Алфредо го сграбчи отново:

— Отговорете на въпроса ми!

С енергично движение Ник ритна с коляно принца в слабините и просто ги размаза. Почти в същия миг юмрукът му се стовари върху кралския нос. Алфредо се строполи нокаутиран на пода.

Лара не помръдна.

Ник остана неподвижен за миг и хвърли поглед към нея. Накани се да каже нещо, но се замисли над него, отказа се и излезе.

Франк не можа да заспи. Отказваше да отиде да си легне в леглото. Всичко, което искаше да прави, беше да седи на стол в кухнята и да се налива с бутилка скоч, подремвайки от време на време. Откакто бе станал инцидента с Анна Мария, все правеше така.

Никой не казваше нищо. Оставиха го сам, да прави каквото си иска. Енцо се опита няколко пъти да завърже разговор с него по някои теми от бизнеса, но след известно време се отказваше.

— Когато мине погребението, ще се съвземеш — избоботи той. — Само за няколко дни в Маями. Там ще си при твоята майка, Роуз. Това ще ти се отрази добре.

Проклет да е Маями, мислеше си Франк. Не отиваше никъде, преди да намери Бет.

Майката и сестрата на Анна Мария пристигнаха. За щастие не говореха английски. След кратък разговор оставиха Франк сам. Точно това искаше той. Да остане насаме с мислите си, с плановете за бъдещето. Семейният бизнес въобще не влизаше в ума му. Нека Енцо си троши главата с тия лайна.

Помисли си, че няма да е зле да си вземе отпуск и да отиде на Хаваите или Акапулко. Някъде далеч от всички, насаме с Бет.

След погребението щеше да я намери. Не се съмняваше ни най-малко в това.

Ник излезе от апартамента на Лара разярен. Как можа да го изпързали така? Що за жена беше тя?

Отиде в най-добрия публичен дом в Ню Йорк. Изпитваше нужда от *нещо*, с което да се успокои.

За него веднага разпънаха червения килим. Беше дошъл Ник Басалино. Синът на Енцо. Братът на Франк. Беше почти като да дойде някое кралско величие.

Мадам, която беше скандинавска дама с големи цици и момичешко лице, се предложи да го обслужи сама. Той отклони предложението ѝ и вместо нея за основен партньор си избра една червенокоска със сърдито лице. Мадам също участва в тройката, но като спомагателна фигура, както той беше пожелал. Въпреки всичко не остана доволен. Всичко му беше криво.

След като свърши тръгна напосоки из града. Чувстваше се толкова зле, че влезе в първия бар, поръча си бутилка чисто бренди и изпи няколко чаши.

Накрая се прибра в хотела, поръча разговор с Ейприл Крауфорд рано сутринта и заспа дълбоко.

Телефонът звънна и го събуди. Вдигна слушалката и чу как телефонът в Лос Анджелис звъни. Успя накрая да отвори очи. В устата си чувстваше оловна тежест.

Вярната Хати вдигна слушалката и каза на телефонистката, че мис Крауфорд не е у дома. Той заговори на Хати:

— Хей, Хат, какво става? Надявам се, че тя още не се е побъркала, нали?

— Не сте ли чул, мистър Басалино? — Гласът на Хати беше разтревожен и напрегнат.

— Какво да съм чул?

— Мис Крауфорд и мистър Албърт се ожениха вчера.

Той остана безмълвен.

— Мистър Басалино, чувате ли? — попита Хати притеснено. — Аз *казах* на мис Крауфорд да ви съобщи.

Ник затвори слушалката. На лицето му се беше изписало напрегнато изражение. Обади се на рецепцията и поиска да му

изпратят вестници. Когато дойдоха ги прочете — беше написано черно на бяло. Казаното от Хати беше истина.

„Лас Вегас. Понеделник.

Ейприл Крауфорд и Сами Албърт

Ейприл Крауфорд днес си взе съпруг номер пет с една тиха церемония в градината на «Хай-Стайл хотел» на Стекли Греъм. Сами Албърт, трийсетгодишен и звезда от филмите «Работа по пътя», «Тигърът» и «Принц Калифорния», беше късметлията. Неговият единствен коментар за двайсетте години разлика беше: «Ейприл е истинска дама, звезда от класа. Възрастта ѝ въобще не ме интересува».

Ник захвърли вестника на пода с отвращение. Исусе Христе, та Ейприл беше истинска глупачка. Всяка жена, която се омъжеше за юноша и супер ебач като Сами Албърт, беше просто изгубила разсъдъка си. Трябва да го е направила в пристъп на яростна ревност — това беше единственото подобаващо обяснение.

Просто не можеше да повярва. Ейприл и Сами! Звучеше като лоша шега.

Ник беше ядосан, но едновременно с това, по странен начин, се чувстваше облекчен. Сега вече не се налагаше да дава обяснения на Ейприл и беше свободен.

И сега, когато беше свободен, можеше да направи нещо с Лара.

36.

Лерой Джизъс Боолз не пушеше — това се отразяваше зле на здравето, а Лерой никога не правеше нещо, което е лошо за здравето му.

Все още се чувстваше объркан и просто не знаеше как да обясни сам на себе си своето поведение в „Манни“. Колко тъпашки щеше да постъпи — щеше да ликвидира възрастната жена и нейното хлапе. За щастие не стана така и всичко мина благополучно. Но се беше наложило да предприеме ненужен риск и това не беше в неговия стил.

Закле се такава нещо никога да не се повтори. Ако някой занапред му се изпречеше на пътя, това щеше да си е негов проблем.

Сега пак беше облякъл дрехите на момче, което изпълнява поръчки на място, и седеше в камионетката, паркирана на една пресечка разстояние от входа на гробищата. Един урок, който Лерой беше научил още от ранна възраст, казваше, че един чернокож в Ню Йорк може да стои където си иска, но облечен в подходящи дрехи. Ако си облечен в нещо крещящо и стоиш на пресечката на две улици, ченгетата веднага идват, започват припряно да те побутват и ти казват да се разкараш. Но да стоиш например като чистач с метла в ръка, все едно си си паснал точно на мястото — никой не те забелязва.

Лерой изпълняваше добре ролята си. Беше спрял автомобила на важно за него място — идеалната точка, от която можеше да наблюдава лимузините, когато те пристигаха в дълга, мрачна колона. Слънчевите му очила бяха снабдени със специални телескопични лещи, така че да разпознае присъстващите на погребението не беше никакъв проблем.

Забеляза, че Енцо Басалино въобще не си играе със сигурността си. Той се беше заобиколил с много хора и всичките бяха яки, пъргави биячи в лъскави костюми, с ръце в джобовете.

Ник и Анджели Басалино пристигнаха с кола заедно. И край тях се навърташе охрана, докато изчакваха на тротоара майката и сестрата на Анна Мария, които дойдоха заедно с децата със следващата кола.

Лерой седеше притихнал и неподвижен, наблюдавайки и забелязвайки всеки детайл.

Лерой можеше да чака много. Първите думи, които помнеше да му казват, когато беше дете, бяха: „Стой мирен и чакай. Ясно ли е? Просто чакай“. Майка му повтаряше тази фраза всеки ден, когато влизаше в хотелските стаи и го оставяше отвън до вратите да чака. Едва когато порасна достатъчно, така че да може да надникне през ключалките, разбра защо го кара да чака.

Пристигна Франк Басалино. Кокалчетата на пръстите му бавно побеляха от стискане на волана. Това беше единственият признак, който издаваше, че чака Франк. Накрая всички присъстващи — семейството, роднините и приятелите изчезнаха из гробището.

Група от четирима мъже остана до входа. Разделиха се на две двойки и застанаха от двете страни на портала. Постоянно се оглеждаха наоколо със зорки очи.

Лерой не помръдна десет минути. След това слезе от камионетката, отвори задната врата и извади гигантски венец. Затвори вратата и бавно го понесе по улицата към входа на гробището.

Един от мъжете препречи пътя му и подвижна:

— Ей, какво искаш?

— Специален венец за погребението на семейство Басалино — каза Лерой със сериозен и тържествен глас.

— Остави го тук.

— Добре. — Остави венеца на земята, бръкна в джоба си и извади кочан с разписки. — Подпишете тук, моля.

Мъжът надраска някакъв неразгадаем подпис.

Лерой се поколеба, давайки си вид, че чака бакшиш.

— Искате ли да го занеса? — попита той. — Казаха ми да бъде оставен до гроба.

— Просто го остави, където си е.

Лерой сви рамене:

— Погребението си е ваше — изломоти той почти на себе си и тръгна обратно към камионетката.

Точно след шест минути четиримата мъже, стоящи до портите на гробището, бяха разкъсани на парчета.

Лерой, сега паркирал на три пресечки разстояние, чу ясно експлозията. Почака около половин минута, слезе и тръгна обратно да

види какъв хаос беше настанал. В ръка носеше пакет, увит в кафява хартия.

Завиха полицейски сирени. Тълпата се уголемяваше.

Съвсем лесно беше за Лерой да постави пакета на предната седалка на лимузината на Франк Басалино. Шофьорът беше изоставил колата и се намираше сред тълпата до портала на гробището. Цялата колона от паркирани лимузини стоеше без шофьори. Лерой си помисли, че ако беше искал, можеше да постави пакет във всяка кола. Но Дъки К. Уилямс не искаше това.

След няколко минути Енцо и синовете му дойдоха тичешком. Навсякъде цареше суматоха и объркване. Жените плачеха и се вайкаха. Тълпата нарастваше главоломно.

Лерой се отдалечи с небрежна походка. Първата част от работата му беше свършена успешно.

37.

Анджело усети страха чак в стомаха си. Усети едновременно смразяващ и изгарящ ужас.

Стояха до гроба, когато чуха експлозията. Той се хвърли веднага инстинктивно на земята и зарови лице в ръцете си.

Исусе, помисли си той, какъв ужасен взрив? Какво правеше той тук, в този маниакален град, след като трябваше да си е на сигурно място в Лондон?

Ник го издърпа за крака:

— Успокой се — предупреди го той, — не се паникьосвай. Дръж се като мъж, за бога.

Енцо вече разпращаше хората си да разберат какво е станало.

След броени минути те се върнаха с лошите новини. Бомба.

Енцо незабавно пое командването:

— Отидете при колите. Отваряйте си очите. Стойте на групи. Голи, Сегал, гледайте да сте до Франк. Ник, гледай Анджело.

Франк изглежда въобще не беше чул експлозията. Беше започнал да пие от сутринта и с помощта на плоското шише в задния си джоб мислеше да приключи деня с пиене.

— Тръгвайте право към летището — даде им указания Енцо. — *Не се* отбивайте в къщата на Франк или хотела.

Никой не възрази. С тези гърмящи край тях бомби уикендът в Маями изглеждаше привлекателна идея.

— Ще взема Франк с мен — каза Ник.

— Не, остани с Анджело — настоя Енцо, забелязвайки колко пребледнял и разтреперан е най-малкият му син. — Голи и Сегал ще се погрижат за Франк.

Ник не възрази. Искаше час по-скоро да се махне отгук преди ченгетата да са дошли. Енцо щеше да остане да се разправя с полицията — имаше достатъчно връзки да опаше с жици и подслушва всяка стая в една сграда.

Вмъкнаха се бързо в колите. Анджело се отпусна примаял от страх на задната седалка.

— Ах тия типове — мрънкаше той. — Тия гадни, проклетни типове...

— Защо не млъкнеш и благодариш на бога, че ташаците са ти още на мястото? — каза мрачно Ник. — Може би те бяха целта.

— Аз? — попита недоверчиво Анджело. — Защо аз?

— Ти, аз, Франк. Какво значение има? Всички сме Басалино.

Анджело кимна безпомощно в знак на съгласие. Да, всичките бяха Басалино и това означаваше, че всеки, който имаше проблем с Енцо, автоматически включваше в омразата си и тримата му синове.

— Кой мислиш е...

— Слушай, хлапако, не искам да разговарям — прекъсна го Ник. — Стой кротко и мълчи и ме остави на мира. Имам малко да помисля за някои неща. — Затвори очи. Цял ден се опитваше да подреди мислите си, но не беше лесно. За човек, който не пиеше, махмурлукът му беше здравата тежък. Връзката с Лара наистина го беше разтърсила из основи. Исусе, достигна накрая до извода той, именно тя беше замислила всичко и явно беше *искала* той да я намери в леглото с онова италианско парче лайно.

Наистина беше кучка от класа. И въпреки всичко...

Надяваше се, че е смачкал фасона на оня тип.

Желаше да е смачкал и нея.

А що се отнасяше до Ейприл Крауфорд, тя и Сами Албърт скоро щяха да са прочетен вестник. Ако *наистина* се замислеше над това, те и двамата го заслужаваха.

Лара Кричтън беше нещо друго. Когато проблемът отзвучеше и можеше пак да се концентрира, той щеше да направи нещо с нея. Беше твърде специална да я остави да си отиде просто така.

— Не знам защо не можах да остана в Лондон и да не дойда — оплака се Анджело, прекъсвайки мислите на брат си.

Преди Ник да може да отговори те чуха експлозията. Дойде отзад.

Отзад беше колата с Франк.

38.

Принц Алфредо Мазерини имаше счупен нос.

— Ще осъдя този човек да ми изплати всеки долар, който има — каза той високопарно, легнал в частното си легло в болницата. Съвършеният му римски нос беше затворен от гипсова отливка.

— Ти не знаеш кой е той — отбеляза Лара спокойно.

Принц Алфредо изруга разгорещено на италиански, после каза:

— Лара, ти си едно много глупаво момиче. Мислех си, че двамата заедно имаме някакво бъдеще, но сега... — Вдигна рамене и гласът му заглъхна.

Лара стана от стола до леглото и кимна в знак на съгласие:

— Прав си, Алфредо. Наистина си прав. — Тръгна към вратата. Беше се наситила вече на него и неговото хленчене. Мислеше за друго. Новините за изненадващия брак на Ейприл Крауфорд със Сами Албърт присъстваха по всички страници на вестниците. Какво ли правеше Ник сега? За какво ли мислеше? Унищожен ли се чувстваше?

— Къде отиваш? — попита настойчиво и повелително Алфредо.

Тя поклати глава отрицателно и каза:

— В Париж, може би. Или на Бахамите^[1]. Не знам.

— Постави тук още няколко дни — рече той снизходително. — Ще ти простя. И ще отидем заедно някъде.

— Ах, но аз не искам да ми се прощава — отвърна тя. Зелените ѝ очи бяха ясни и чисти. — Не съм дете, Алфредо. Наистина, съжалявам за твоя нос. Съжалявам за всичко. И трябва да ти кажа, че просто най-добре е да не се виждаме вече.

— Лара! — Той беше шокиран. — Какво искаш да кажеш? Толкова чаках през последните седмици. Трябва да знаеш, че моята майка очаква с нетърпение да се запознае с теб. Първо ще отидем на ски, после в Рим и тогава ще те представя на моето семейство.

— Не — каза тя решително. — Всичко свърши. — Излезе от стаята, от която продължаваше да долита гневната реч на принца, избухнал в неспирен поток слова на италиански.

Докато вървеше по коридора се почувства изцяло празна и съвсем отпаднала. Наистина всичко свърши, помисли си тя. И вече нищо нямаше значение, съвсем нищо. Чувстваше се много уморена и единствената ѝ мисъл беше да си легне в леглото, да се сгуши под завивките и да заспи. Може би за няколко дни.

Но въпреки че ѝ се искаше всичко наистина да свърши, продължи да се чувства претоварена от преживяното през последните дни. Прииска ѝ се невъзможното. Прииска ѝ се Маргарит да е до нея и да обсъди нещата с нея.

Излезе от болницата и се качи в колата си. Затвори очи и каза на шофьора:

— Към моя апартамент.

— Трябва да ви кажа, че градът е полудял — уведоми я той. — Тия гангстерски хулигани са побеснели и се вдигат във въздуха един друг. Въобще не е безопасно да се кара из града.

Но тя вече не слушаше. Вече се бе унесла в дълбок сън.

Нямаше никакъв труп, който да бъде идентифициран. Никакъв труп, който да бъде погребан. Франк Басалино се беше разпръснал на хиляди парченца. Двама души, намиращи се в същия миг случайно до колата, бяха също убити. Още много бяха ранени, след като ударната вълна разби прозорците на някакъв близък офис и парчета стъкло нападаха като дъжд.

Ник не се бави много. С един поглед назад разбра какво е станало и че Франк не е имал никакъв шанс. Размисли бързо, изтика Анджелио във от колата, хвана го здраво под ръка и с бърза решителна крачка го повлече далеч от димящите отломки.

Анджелио беше съвсем шокиран и не можеше да проговори. Ник почти тичаше. Когато се отдалечиха на три преки разстояние, край тях минаха с рев на сирените няколко полицейски коли.

Когато Ник се увери, че никой не ги преследва, спря такси. Двамата се качиха и той каза на шофьора да ги откара на летището възможно най-бързо.

— На някой ще му бъдат смачкани ташаците с ковашки чук заради това — проговори той след дълго мълчание. — И това ще го

направя аз. Аз ще му откъсна шибаните ташаци, ще ги нанижа и окача да висят като салам.

Анджело беше съвсем разбит и се чувстваше почти побъркан.

— Кой го направи? — попита той, опитвайки се да изчисти гласа си от страха.

— Ще разберем — отвърна мрачно Ник. — Винаги разбираме. Никой не се измъква безнаказано, след като е убил Басалино.

— Започваш да звучиш като Енцо.

— Надявам се да е така, братле. Наистина се надявам.

Рио Джава долетя в Ню Йорк. Взе си вестници и видя заглавията. Отиде право в апартамента на Кас. Дъки вече беше там.

— Ти ли спретна това? — попита тя.

Той направи неопределен жест с ръка.

— Може би да, може би не. Ние не сме единствените, които искаме да видим Басалиновците да пропаднат.

— Добре, само не докосвай Анджело, той е мой. Разбра ли, братко?

— Добре — съгласи се той. — Ако първа се добереш до него.

— Не се налага да се добирам до него. Просто искам да го унищожа. Нали точно такъв беше планът?

Дъки кимна утвърдително.

— Това обаче беше преди. А нещата сега са различни.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещата сега са различни?

— Нека го наречем расов проблем и го оставим така.

— Расов проблем е задникът ми! — избухна тя.

— Слушай — каза той със сърдит тон. — Ти вече има своя шанс и го проигра. Сега е мой ред.

— А-а — каза тя хладно, — искаш да кажеш, че трябва да зарежа всичко само заради това, което ти казваш.

— Умно момиче си.

— Не ме наричай момиче, гъз такъв.

— Бет и Лара са вече въвн от играта — прекъсна ги бързо Кас в стремежа си да се избегне спречкването. — Мисля, че Дъки е прав, Рио.

Рио се нахвърли върху нея:

— О-о, така ли? Добре тогава, еби се и ти.

Погледът на Дъки стана тежък и студен:

— Жалко, че не си черна.

— Аз съм многоцветна. Така е по-весело.

— Просто си се скапала от яд, че не можеш повече да разиграваш психо игричките си.

— Мога да правя това, което ми харесва, Дъки. И не го забравяй.

Той кимна в знак на съгласие.

— Добре, бейби. Само не ги разигравай близо до Басалиновците, щото дългият ти, кльоцав, многоцветен гъз ще хвъркне целият във въздуха, ще отиде по дяволите и пак ще се върне. Окей, бейби?

[1] Бахамските острови — островна група в Атлантическия океан край югоизточното крайбрежие на САЩ. — Бел.прев. ↑

39.

Мери Ан Огъст се усмихна на Клер. Клер каза:

— Миличка, наистина ме изненада. Нещата тръгват идеално. Мистър Форбс остана много зарадван днес, а за мистър Форбс да остане зарадван — това е истински комплимент.

— Той обеща да се върне скоро — каза Мери Ан и протегна ръце над главата си, така че късата бяла нощница, която носеше, се вдигна нагоре и се показа фино срамно окосмяване с цвят на млечно кафе.

Очите на Клер бързо се насочиха надолу в опит да надникне и види по-добре. С тази нямаше да има проблем, помисли си Клер. Някои момичета бяха родени за проститутки.

Мери Ан се отпусна по гръб близо до края на леглото и разтвори леко крака.

— Е-е-ей, Клер, толкова ми се иска да се поразходя някъде — рече тя с невинен глас. — Наистина се чувствам като в клетка. Постоянно съм затворена тук. Нуждая се от чист въздух.

— Другата седмица — обеща Клер.

Мери Ан се нацупи:

— Можеш да ми имаш доверие, няма да избягам. Тук ми харесва много. Ти ми харесваш... — Погледна бавно, дълго тази, която я държеше в плен.

Клер се приближи до леглото и каза:

— Ти си умно момиче. Не създаваш никакви проблеми. Момиче като теб може да направи много пари, само да поиска. Сега, когато подновихме прическата ти, изглеждаш толкова хубава.

Мери Ан се усмихна:

— Енцо няма да я хареса, нали?

Клер седна на леглото и небрежно прокара пръсти нагоре по крака на Мери Ан, насочвайки се към пухестия мъх.

— На Енцо няма да му се наложи да я харесва, нали?

Мери Ан се изкикоти и разкрачи още повече крака.

— Да не си лизи-близи, Клер? — попита тя, облизвайки устни.

Натискът на пръстите на Клер се засили.

— Виждала съм предостатъчно шкембелии и увиснали курове та да съм нещо друго. — Последва пауза. — Опитвала ли си го някога?

Мери се изкикоти отново:

— Мистър Форбс не можа да ме доведе до оргазъм. Казах му, че ако се дрогира малко, номерът ще стане, но мистър Форбс каза, че това си е мой проблем.

Клер се наведе бавно. Очите ѝ искряха.

— Мистър Форбс трябва да е много загубен — рече тя.

Мери Ан въздъхна и се отпусна още повече в очакване на приятното обслужване от Клер.

Изминаха пет минути. Клер вече изцяло беше погълната от заниманието си, наведена усърдно над целта.

Внимателно Мери Ан се протегна под леглото, напипа и стисна здраво дебелия крак от стол, който беше скрила тук по-рано. Вдигна го бавно, докато застане точно над главата на Клер. Замахна рязко и го стовари с всичка сила. После пак и пак, три пъти.

Нямаше никаква кръв. Клер се свлече притихнала на пода. Мери Ан изпита известно съжаление към нея. Но нямаше никакво намерение да стои повече заключена и да се подчинява на насилствено наложения ѝ живот на проститутка. Съвсем не. Не, господи, не, мислеше си тя. Не, Мери Ан Огъст. Не, след като се беше старала толкова усърдно да понася безропотно Енцо Басалино всичките тези месеци. Имаше бижута, дрехи и две кожени палта — достатъчно пари, ако ги продадеше, а и ги беше заработила заслужено, и можеше с тези пари да се върне обратно в малкия град в Тексас, където беше родена, и да се залови с някой малък приятен бизнес. С някой бутик, например, или салон за красота. Отдавна беше наясно, че дните ѝ с Енцо нямаше да са вечни и беше замислила всичко както трябва.

Облече се припряно. Отиде до масата и извади от дамската чанта на Клер пари и ключове.

Мери Ан Огъст имаше свои вещи и, по дяволите, беше решена на всичко да си ги получи.

40.

Още преди да започне следващият ден къщата в Маями кипеше от делова активност. Провеждаше се оживена среща.

Енцо седеше зад бюрото си. Очите му бяха зачервени и подути, раменете бяха отпуснати тежко. До него стоеше Ник. Най-много и най-оживено разговаряше той, речта му беше бърза и тежка.

Енцо като че ли беше остарял с десет години. Само слушаше средния си син и кимаше от време на време, за да даде знак на многото хора, изпълнили стаята, да разберат, че е съгласен с всичко, което казва Ник.

Анджело се беше свил прегърбен на стол до тях. Беше уплашен и това му личеше. Лицето му беше бледо. С неуверена ръка повдигаше голяма водна чаша скоч и отпиваше на големи глътки. Изпитваше неутолима нужда да се натряска съвсем и изгуби усещане за всичко. И няколко цигари марихуана после, мислеше си той, щяха да го успокоят добре и да прекратят треперенето му. Само не трябваше да ги пуши пред баща си. Той въобще не одобряваше наркотиците.

Ник имаше много добро самообладание и беше изненадващо уверен в себе си, когато даваше указанията. Каза на присъстващите, че иска информация, и то бързо. Предложи награда от десет хиляди долара за точна информация.

Когато срещата свърши, присъстващите бързо се разотидоха. Останаха тримата.

— Роуз — измърмори Енцо, — забравихме да й кажем, някой трябва да каже на Роуз.

Анджело веднага зарови глава в чашата с уиски. Майка му винаги му беше изкарвала ангелите от страх. Франк ѝ беше любимец, Ник беше добро момче, но за Анджело винаги беше лудата Роуз.

— Аз ще ѝ кажа — рече Ник, спасявайки Анджело от извинения. Ник можеше да общува нормално с майка си, когато тя беше в добро настроение. Понякога дори предизвикваше слаба усмивка на иначе мъртвото ѝ лице. — Отивам сега при нея.

Роуз седеше както обикновено в стола си до прозореца, втренчила поглед навън.

Ник се приближи тихо зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и ги притисна.

— Чао, мама. — Остана поразен колко слаба бе тя.

Роуз вдигна поглед към него, без дори да трепне от изненада и кимна леко, въпреки че беше изминала повече от година, откакто го беше виждала.

— Съжалявам, че толкова отдавна не сме се виждали, но знаеш как са нещата. Имах много работа там, на Брега. Ти наистина изглеждаш страхотно.

Ник още си спомняше своята майка преди да се заключи от външния свят. Помнеше добре поразителната ѝ красота, жизнената ѝ натура и как лесно и бързо се сприятеляваше с хората.

Също си спомняше нощта, през която се случи това. Беше шестнайсетгодишен и беше излязъл на среща с момиче. Тогава живееше в друга къща. Когато се върна, на вратата го срещна Алио и му каза, че майка му е болна.

— Довечера ще останеш у нас — му каза след това Алио. — Анджело и бавачката са вече там. — Алио дори не го беше допуснал да влезе в къщата да вземе четката си за зъби.

Две седмици не го пуснаха да се прибере у дома. Когато накрая се върна, намери майка си заключена и отказваща да разговаря с всеки от тях. След няколко години изолация Енцо премести всички в резиденцията в Маями. Тук тя се изолира отново, като се заключи и прегради вратата на стаята си, която гледаше към басейна. Не се показва навън нито за миг, въпреки че понякога благоволяваше да разговаря със синовете си.

— Франк е мъртъв — каза Ник с отпаднал глас и отдръпна ръце. — Нещастен... случай.

Роуз се извъртя бързо и заби поглед в него. Все още имаше най-великолепните очи, които някога беше виждал. Можеха да прогорят дупка в теб — толкова дълбоки и ярки бяха. Говореха вместо нея, умоляваха да каже още.

— Уф... не знам много. Беше в една лимузина. Избухна бомба...
— Ник отново прегърна майка си. Какво повече да каже?
— Енцо — прошепна тя с обвинителен тон. — Баста^[1]!
Настъпи тишина.

[1] Баста (итал. Basta) — Достатъчно! Стига! — Бел.прев. ↑

41.

— Удари, преди да са те ударили. — Такива бяха заповедите, които Лерой Джизъс Боолз получаваше от Дъки К. Уилямс. Те обясняваха защо той сега беше на път за Маями. Пътуването беше дълго, но щеше да е много опасно да лети със самолет със своята екипировка. С тези мерки за сигурност на летищата в наши дни багажът биваше претърсван и хората обискирани до последно. Въобще не трябваше да се приближава до самолет.

Черният му мерцедес реवेशе по магистралата с постоянна скорост. Лерой се чувстваше съвсем спокоен и уравновесен; умът му беше чист и готов да се справи с предстоящата задача.

Беше се запознал добре с резиденцията на Енцо Басалино преди няколко дена, още преди семейството да пристигне. Енцо беше в Ню Йорк, така че охраната не беше толкова многобройна и стриктна. При отсъствието на семейството не беше трудно да се добере до къщата, представяйки се за телефонен техник. Това беше най-старият номер в света, но щом веднъж телефонът се повредеше и замлъкнеше, трикът винаги сработваше. Отрежи жиците, почакай двайсет минути и после се появи на портала:

— Аз съм телефонен техник, има данни за повреда във вашата линия.

Охраната провери телефона, провери фалшивите му документи за самоличност и правоспособност, след което кимна в знак на съгласие, че може да влезе. Първия път с него постоянно имаше човек навсякъде, но после им омръзна да се мъкнат подире му и го оставиха да работи сам. Дори изявяваха готовност да направят каквото поискаше.

Така опозна къщата и подготви в нея всичко както трябва. За финал бяха нужни само няколко докосвания. В съзнанието му беше ясният образ на целия план, на охраната на портала, алармената система и кучетата.

Работата беше вълнуваща, беше едно предизвикателство за него, а Лерой винаги очакваше предизвикателствата с нетърпение.

Измъкнала се веднага и незабелязано от къщата, Мери Ан Огъст тръгна из града. Купи си дълга черна перука. Тя прикри много добре русата ѝ коса. После си купи дънки, тениска, мъжка риза и слънчеви очила. Бързо влезе в тоалетната на един ресторант, където свали грима си и облече новите дрехи. Когато се показа навън, изглеждаше съвсем друго момиче.

Такси я закара до летището, където си купи билет за Маями.

Чувстваше се много нервна и неспокойна. В чантата на Клер се оказа, че има много пари и беше сигурна, че някой ще тръгне след нея дори само заради тях. Но едва ли щяха да я намерят, помисли си тя, самата тя не можа да се познае в огледалото.

Купи си няколко списания и се качи на самолета.

Сега Ник стана шеф. Старецът вече не ставаше за нищо — възрастта му неочаквано го беше застигнала и притиснала жестоко.

Анджело постоянно сядаше, ставаше и се въртеше наоколо, чувствайки се извънредно неспокоен, почти подлуден, докато накрая Ник накара едно момче от охраната да му намери две цигари марихуана, които да го успокоят.

След срещата Ник се обади в Лос Анджелис да провери как е бизнеса. Всичко изглеждаше окей. В Лос Анджелис той имаше добри хора, които работеха за него. Хора, на които имаше голямо доверие.

Продължаваше да мисли за Лара. Ейприл беше вече за него далечен сломен. Какво значение имаше всъщност Ейприл, мислеше си той. Нямахше да е мистър Ейприл Крауфорд. Голяма работа.

Старецът сега си почиваше, а Анджело играеше на карти до басейна.

Ник се обади до охраната на портала. Нямахше никакви проблеми. Беше сложил още един човек там и сега поддържаше на входа на смени трима постоянно будни, които не допускаха никой да влезе, освен ако не получише личното му разрешение.

Фамилията Басалино беше подложена на огън и Ник не искаше да рискува.

Вдигна слушалката и се обади на Лара в Ню Йорк. Не можа да се сдържи да не го стори.

Лара не бързаше да дава никакви обяснения и Ник ѝ се ядоса.

— Слушай какво, имаш късмет, че не убих оня кучи син — каза той със заплашителен тон. Тя не реагира на думите му и той добави: — Ако спипам някой друг в леглото с теб, с него е свършено. Ясно ли ти е какво казвам?

— Счупил си носа му — каза тя тихо.

— Тъй ли? Колко жалко.

— Не е за шега. Вероятно ще те даде под съд.

— Брей, чак панталоните ми се разтрепериха от страх.

— Защо ми се обаждаш?

— Просто исках.

Въпреки че изпитваше задоволство да го чуе, тя не можеше просто така да се предаде и се отпусне в ръцете му само защото Ейприл се беше омъжила за Сами и Ник сега беше свободен.

— Аз съм в Маями — рече той. — Искам да отидеш право на летището и да хванеш първия самолет за насам. Имаме много неща да си кажем.

Тя каза тихо, спокойно:

— Да не си полудял?

— Да-а, луд съм — отвърна той с безразсъден глас. — Луд съм по теб. Искам да си тук, до мен, Лара. Ейприл и Сами не означават нищо за мен. Искам теб. Не ме отблъсквай, мила.

— Не мога, Ник, аз...

— Не се опитвай да надвиеш желанието си. Двамата принадлежим един на друг и го знаеш много добре. Ще изпратя човек на летището да те посрещне. Ще те доведе право в къщата.

Почувства се окрилена от радост. Той се нуждаеше от нея. Искаше я.

— Окей — прошепна тя. По дяволите всичко, помисли си тя, винаги беше вземала спонтанни решения. А сега беше време да рискува и направи нещо просто за себе си.

Започна да хвърля бързо нещата си в куфар, напявайки си нещо весело, но внезапно се спря и промени решението си. Едва сега,

неусетно за самата нея, възприе думите на Кас и те просто я поразиха. Думи, които не беше чула както трябва, но които сега звучаха съвсем ясно в главата ѝ.

„Нека оставим Дъки да го направи както е решил. Не знам много добре какви ги е намислил, но каквото и да е, не мисля че е безопасно да се навъртаме край фамилията Басалино.“

За миг почувства, че я обзема паника. Бързо се обади на Кас.

— Кас, какво имаше предвид, когато каза, че не е безопасно да бъдеш край фамилията Басалино? — попита тя припряно. — Какво е намислил да прави Дъки?

— Не знам — отговори Кас. — Мисля, че е решил да приключи с всичко окончателно...

— Да приключи с какво?

— Не знам.

Тръшна слушалката, веднага я вдигна и отново се опита да се свърже с Дъки. Но никой не отговаряше в апартамента му.

Ох, господи! Трябваше да се добере до Ник, да му каже истината, да го предупреди.

Завърши с приготвянето на багажа си и се обади на портиера да ѝ вземе такси.

Маями щеше да ѝ е следващата спирка. И то колкото може по-бързо. Нямаше друг начин да го предупреди.

Роуз Басалино седеше в стаята си мрачно замислена. Отдавна нямаше сълзи, които да изплаче за най-големия си син. Сълзите ѝ бяха пресъхнали преди много години.

За това, естествено, беше виновен Енцо. За всичко беше виновен Енцо. *Баста!* Копеле! Голям мъж с голям пенис.

Беше премахнал Франк, мислеше си тя, защото знаеше, че е неин фаворит.

Щом затвореше очи пред нея изплуваше с най-живи подробности онази нощ преди много години, когато Енцо и неговите мъже нарязаха Чарлз Кардуел до смърт пред самата нея. Като парче месо, което трябваше да се нареже, насече, накълца.

Животни!

И през цялото време Енцо я беше държал до себе си, с ръце на гърдите ѝ, с вдървено от възбуда тяло.

Роуз нададе сподавен, остър вик, когато спомените се натрупаха в съзнанието ѝ. Втренчи поглед навън през прозореца. Басейнът все още беше на мястото си, както и тревата, дърветата. Беше тренирала ума си да се изпразва от мисли, да изключва и изчиства всичко от себе си и се концентрира върху обстановката. През годините дори бе успяла наистина да не обръща внимание на изреждащите се безброй курви на Енцо.

Но днес обстановката не ѝ помогна. Градината, изсъхнала от слънцето, и липсващата обичайно обилна зеленина не можаха да я успокоят.

Роуз Басалино не беше луда. Беше нормален човек като всеки друг. Но за да се запази нормална се беше изолирала и затворила. Сега чувстваше как в тялото ѝ се надига ярост, ярост, която ѝ даваше нова сила.

В името на своите деца беше останала в стаята си с години. Това им спестяваше агонията от това, което тя можеше да направи, ако се върнеше сред открития свят.

Но сега нищо нямаше значение. Франк го нямаше. И Енцо беше виновен за това.

Роуз стана и се отдалечи от прозореца.

Знаеше много добре какво щеше да направи. Умът ѝ беше бистър за пръв път от седемнайсет години.

42.

— Анджело, търсят те по телефона — рече Алио, който беше дошъл до басейна, където Анджело седеше и играеше карти.

— Мен ли?

— Да-а, някаква жена. — Алио не проявяваше видим интерес.

Анджело постави картите си на масата. Учуди се, тъй като никой не знаеше къде се намира. Вдигна слушалката на телефона, който се намираше до басейна.

— Ти ли си, дребни ебачо — заговори познат глас. — Бягането от мен няма да те отведе до *никъде*, миличък!

Веднага позна гласа й. Не беше трудно да го стори.

— Рио — рече той, — как ме намери?

— *Надуших* те, миличък. — Изсмя се. — Нали сме още приятели?

Той се отпусна в стола.

— Да-а, но искам да разговарям с теб.

— С мен? — Кратка пауза. — *И* с моите приятели?

— Слушай, онази сцена е вече минало.

— Добре де, добре. *И* здравата я мразиш, нали?

В този миг той отново изпита приятната възбуда, която бе преживял в апартамента й.

— Няма да тръгна по този път — каза той бавно.

— Е-е, *хайде де* — каза тя с подигравателен тон. — Разговаряш с мен. *И* аз се намирам във „Фонтенбло“^[1], с двама нови божествени приятели, които *изгарят* да се запознаят с теб. Да дойдем ли при теб или ти ще си донесеш твоя *прекрасен, стегнат* задник тук при нас?

Гърлото му пресъхна и се сви от спазъм.

— Днес не мога да се видя с теб — каза той с отпаднал глас. Ник беше разпоредил строго никой да не напуска къщата.

Гласът й звучеше като похотливо котешко мъркане:

— Но Анджело, бейби. Сега съм гола и така възбудена и въобще не искам да чувам не за отговор. *И* приятелите ми са голи и възбудени

и толкова много, *много* желаят да направят всичко, което твоето сърчице пожелае. Освен това са *много* впечатлени от това, че популярността ти расте от ден на ден. Показах им снимките — снимките, които съм сигурна, че не искаш татенцето да види. Така че идвай веднага, още *сега*, бейби.

Много дни му се искаше да отиде, и сега пак искаше да отиде. Единственият проблем беше как да се измъкне навън.

Единственият проблем беше как да се вмъкне вътре.

Повече от всеки друг Мери Ан Огъст разбираше колко силно охранявана е резиденцията на Басалино. Беше живяла тук не един месец и добре познаваше строгите методи на Енцо да държи настрана непознатите.

Но тя разчиташе на факта, че не е непозната. Беше приятелка на Енцо, негова метреса и що се отнасяше до всеки друг, беше отишла в Ню Йорк с него преди повече от седмица, и беше съвсем логично да се предположи, че се е върнала с него. Тя не мислеше, че Енцо е разгласил на всички факта, че я е разкарал. Очевидно бе казал на Алио да свърши тази мръсна работа, но освен него едва ли беше казал... е, тя си мислеше, че го познава достатъчно добре, за да е сигурна, че не споделя много с останалите.

Мери Ан Огъст имаше план. Той беше рискован. Но с малко късмет и с охраната на портала, която познаваше, нещата можеха да се развият добре.

— Отивам на летището — каза Ник.

— Хей, ще дойда с теб. — Анджело намери изход за себе си. Ще отиде с брат си до летището и после в подходящ момент ще изчезне.

— Не — поклати отрицателно глава Ник. — Стой тук и ме замествай докато ме няма. По никакъв начин не можем да знаем какъв ще е следващият им ход.

Анджело се поколеба. Не искаше да спори с брат си, но в същото време отчаяно искаше да се махне оттук.

Ник тръгна към вратата. Анджело реши да не бърза и да изчака. Най-добре, мислеше си той, ще бъде да изчезне, когато Ник го няма

тук.

— Добре, ще внимавам за всичко — рече той. — Можеш да разчиташ на мен.

[1] „Фонтенбло-Хилтън“ — луксозен хотел в световноизвестния курорт „Маями Бийч“, намиращ се в съседство с гр. Маями. — Бел.прев. ↑

43.

Енцо се събуди към пет часа. Спалнята му гледаше към басейна и когато стана той отиде до прозореца и за момент се загледа навън.

Чувстваше се стар и уморен. Чувства, към които не беше привикнал. Възрастта беше гадно нещо. След два месеца щеше да стане на седемдесет години. Франк беше само на трийсет и шест и някакво долно копеле го беше убило, беше убило него, мъжът в разцвета на силите си, един Басалино.

Енцо изруга тихо — бавно мърморене на безкрайни псувни. Молитва от неспирни цинизми.

Навярно щеше да се почувства добре, помисли си той, да отиде при Роуз — тя беше единствената, която може би щеше да разбере болката, която го измъчваше.

Но не, това беше невъзможно. Роуз се беше заклела никога да не му проговори и той добре познаваше жена си. Не искаше да си навлича наказание от нея през останалите дни от живота си, което беше сигурен, че тя ще се опита да направи. Не че това го притесняваше. Тя имаше късмет, че не я беше изхвърлил навън.

Може би трябваше да отиде при момичето, което си беше доставил от Ню Йорк, онази, която му беше довел Коста Генас, как ѝ беше името? Мейбъл? Не, Мириам. Точно така, Мириам. Тя беше изпратена в къщата и настанена в обичайната стая, но досега той не беше ходил при нея.

— Боклук! — изплю се той на пода във внезапен пристъп на гняв. Всичките тия жени, дете си купуваше, бяха боклук. Освен това новата нямаше да събуди у него никакъв сексуален интерес. На неговата възраст това ставаше много трудно.

Пак легна на леглото. Навярно щеше да поспи още малко. След това може би щеше да се почувства по-добре.

Но не можа да заспи. Образът на Франк като дете се появи и започна да премигва пред него. Тогава му викаха Франки и той беше едно упорито хлапе. Спомни си деня, в който Франки загуби първия си

зъб. Деня в който се научи да плува. Веднъж в училище наби момче, което беше два пъти по-едро от него. О-о, това беше накарало Енцо да се възгордее толкова много! Когато Франки беше тринайсетгодишен, той го беше завел при първото му момиче — една осемнайсетгодишна проститутка. Франки се беше представил като мъж. От този ден насетне започнаха да го наричат Франк.

Енцо се изсмя тихо със затворена уста, въпреки че очите му бяха пълни със сълзи.

Вратата на стаята му се отвори тихо. За миг не можа да осъзнае кой е влязъл и стои до вратата. След малко разпозна Мери Ан Огъст с разрошената ѝ руса коса, изрязания червен бански, дългите крака и големите гърди.

— Здравсти, миличко захарче — рече тя с мила усмивка.

Той изсумтя и с усилие седна в леглото. В погледа му се прочете учудване. Не беше ли я разкарал вече? Не беше ли се оправил Алио с нея?

Мери Ан се приближи до леглото, полюшвайки се.

— Как е големият лош мъж на мамичка? — изкука тя и развърза връзките на горницето на банския си и пусна големите си гърди да се поклащат на свобода.

Съзнанието на Енцо се размъти. Алио трябваше да е оплескал работата. Но както и да е, сега нямаше значение. Мери Ан Огъст беше това, от което се нуждаеше в момента. Тя добре знаеше какво харесва той, неговите прищевки и капризи.

Изведнъж се почувства не стар мъж на седемдесет години, а Басалино, жребец.

Тя се доближи до леглото и се наведе. Гърдите ѝ се провесиха над него, предизвикващи терзаеща възбуда, галейки лицето му. Той отвори уста и се опита да нагълта предлагащото се зърно.

Тя се изкикоти и започна да разкопчава дрехите му.

Той затвори очи и въздъхна, усещайки как започва ерекцията му.

Устата му беше пълна с гърдите ѝ, когато тя насочи пистолета си със заглушител и тихо го застреля точно в сърцето.

44.

Анджело излезе от къщата кратко време след Ник. Беше лесно. Просто излезе и се качи в своя черен мустанг с форсиран двигател, отиде до портала, махна с ръка на охраната и те му отвориха да излезе. Лесно. В края на краищата и той беше Басалино и кой смееше да го спре?

Включи радиото в колата. Боби Уомак^[1]. Гласът му беше силен и чист. Страхотно. Почувства се добре, дори малко приповдигнато. Нужно му беше това ободряване. Смъртта на Франк го беше изнервила докрай. Проклетата бомба посред самия Ню Йорк — чиста работа на дявола. Но Анджело не можеше да се преструва чак толкова на съкрушен. Така си беше. Наистина, Франк му беше брат. Но той винаги беше едно подло копеле. Между двамата никога не беше имало и капчица любов.

Мисълта, че пак ще види Рио го изпълни с въодушевление. Тя търсеше и викаше *него*. Не той се обаждаше на нея да се унижава, да пълзи за шанс да докаже себе си. Тя го беше открила и долетяла до Маями специално да се види с него.

Натисна педала на газта още малко. Не трябваше да я кара да чака. Рио не беше жена, която да се кара да чака.

Усили радиото още. Дискожокерът говореше на ритмичен музикален жаргон, наелектризирайки своите слушатели за Джеймс Браун. И Браун започна да припява „секси, секси, секси“.

Анджело не можа да се сдържи да не се засмее силно. Джеймс Браун му напомни за първата полова сцена с Рио. Тогава също звучеше „Секс машината“. Усили радиото докрай и в купето загърмя музика, обливаща го с оглушителни вълни. Натисна педала на газта докрай и колата се понесе с рев по пътя като метеорит.

— Рио, бейби — извика той. — Ето ме, идвам!

Не успя да види червената светлина на светофара пред него. Колата навлезе стремително в кръстовището и се смачка отстрани на огромна петролна цистерна.

Анджело почина веднага, но по радиото в колата Джеймс Браун продължаваше да пее...

[1] Боби Уомак (р. 1944 г.) — популярен американски композитор и изпълнител на ритъм енд блус. — Бел.прев. ↑

45.

— Хей, здравей. — Ник я сграбчи за ръцете и втренчи напрегнато поглед в зелените ѝ очи.

Лара се усмихна.

— Сам си дошъл на летището да ме посрещнеш!

— Не можеш да чакам повече. Казвал ли ти е някой някога, че си най-красивата жена на света?

— Обичам те, Ник — рече тя. — Затова дойдох.

— Хей, я виж ти, тук имало дама, която казва, че ме обича. — Целуна я. — И аз те обичам, принцесо. Имаш ли куфари?

— Един — кимна тя.

Той я хвана за ръка и я стисна силно. Ръка в ръка преминаха през терминала на летището и отидоха да чакат багажа ѝ да се покаже.

— Слушай какво — рече той. — Имам да ти казвам толкова много неща.

— Ник, и аз имам да ти казвам толкова много неща.

— Окей. Тогава цялото време на света е наше, нали така?

— Точно така.

Той спря да върви, обхвана главата ѝ с ръце, притегли я и я целуна. Дълга, бавна целувка.

— Чувствам се страхотно да те видя пак. Когато се върнем в къщата, ще се запознаеш със семейството ми. То не е като семействата на другите хора. Сега положението е много сложно и тежко. Ще ти обясня по-късно. Но точно сега искам да си до мен. Окей ли се чувстваш?

Тя кимна в знак на съгласие. Беше окей. И благодарение на бога и той беше жив и здрав. Скоро щеше да го предупреди за намеренията на Дъки, щеше да му разкаже цялата история. Но когато той разбереше всичко, какво щеше да последва? Дали пак щеше да я желае? И въобще какво щеше да стане?

Пое дълбоко дъх и въздъхна. Щом щяха да имах връзка, истината трябваше да бъде казана.

— Ето го куфара ми — посочи тя своя куфар на фирмата „Вютон“.

Ник направи знак на един носач и тримата се насочиха към неговата кола с шофьор.

46.

Мери Ан Огъст излезе тихо от стаята на Енцо. Отвън до вратата беше куфарът с нейните вещи. Не беше срещнала никаква трудност да премине охраната на портала и след това да намери нещата си — те бяха там, където ги беше оставила. Всичко което трябваше да прави в къщата, беше да се разхожда по червения си бански, като че ли продължава да живее тук.

Не беше сигурна защо беше решила да убие Енцо. Но Енцо си го заслужаваше — беше едно гадно копеле. Да я зарече в Ню Йорк. И да изпрати Алио да си вземе своето. И да я запрати в Лос Анджелис в публичен дом, като че ли беше по-малко от нищо. Не беше дори помислил за нещата ѝ, все едно че не съществуват.

И всичко бе станало толкова лесно: малкият пистолет, който той ѝ беше подарил да се защитава, беше все още в малката декоративна ракла за бижута.

Но сега, когато всичко бе свършило, тя започна да трепери.

Ами ако не можеше да се измъкне незабелязано?

Ако някой го *намереше* преди тя да избяга?

Тръгна бързо по коридора и, о, ужас, тъкмо когато преминаваше покрай стаята на неговата съпруга, вратата ѝ се отвори и се появи лудата жена, наречена Роуз.

Роуз Басалино *никога* не беше излизала от стаята си. Мери Ан беше живяла в къщата с месеци и знаеше, че вратата *никога* не се отваряше.

Роуз излезе в коридора и двете застанаха очи в очи. Имаше буйна, безредно сплъстена черна коса и пронизващи, ненормални очи.

Мери Ан потръпна, когато жената ѝ се усмихна. Странна, далечна, замечтана усмивка. Почти неусетно Роуз Басалино вдигна леко ножа, който държеше в ръка, което съвсем вцепени Мери Ан, и го мушна в корема ѝ.

Мери Ан се свлече тихо на пода. Роуз се наведе, изтегли ножа от тялото на момичето и продължи по коридора докато стигна стаята на

Енцо.

Той спеше в леглото. Завивките бяха вдигнати до брадичката му.
Със смях Роуз замахна и заби ножа в него.

Пак заби, засмя се, заби, засмя се.

Беше същият нож, който той беше използвал преди толкова много години да убие Чарлз Кардуел.

Странна и чудесна справедливост.

47.

Беше почти пет следобед, когато Лерой спря мерцедеса си на известно разстояние от резиденцията на Басалино. Започваше да се чувства уморен — беше дълъг ден, преминал в пътуване.

Излезе от колата, протегна се и се огледа внимателно наоколо. Не се виждаше никой, който да го забележи.

Отвори багажника, извади малък сак, отвори го и огледа съдържанието. Остана доволен и се усмихна. Беше се подготвил за всичко още при последното идване тук. Тръгна към къщата.

* * *

— Господи! Цял живот ли ще се мъкнем така? — възкликна Ник. — Проклет трафик.

— Успокой се — рече Лара и стисна ръката му. Двамата седяха на задната седалка.

Пълзяха с колата по магистралата, която имаше по три ленти в двете посоки, пълни с автомобили, и движението беше съвсем бавно.

— Обикновено до къщата не е повече от петнайсет минути — каза той неспокойно и припряно си запали цигара. — Но днес ще е истинско щастие, ако стигнем за час.

Размисли и разбра, че трябваше да остане в къщата и там да изчака Лара. Беше глупаво, че излезе. Нещата бяха в движение и можеше да пристигне важна информация, за която той трябва да е там и да реагира веднага.

— Като че ли има някаква катастрофа там напред — рече шофьорът. — Изглежда е тежка. Щом я подминем ще тръгнем бързо.

— Завий на първия разклон — каза му Ник. — Знам един пряк път. — И той на свой ред стисна ръката ѝ. — Скоро ще стигнем, мила.

Лерой се насочи към портала на огромната резиденция с бавна, отпусната походка и спря на няколко метра.

Един от охраната излезе от постройката до портала и се взря в него предпазливо.

Много бавно Лерой бръкна в сака от син плат.

— Какво има? — попита мъжът и ръката му стисна дръжката на пистолета, затъкнат в пояса.

За миг Лерой извади сръчно граната с ръка, махна предпазителния хвърли към охраната, просвайки се незабавно по очи. След секунди сградата се разтресе от експлозията.

Лерой преброи до пет, скочи на крака, грабна сака и хукна сред пламъците и пушеците в двора на резиденцията. Тичаше бързо, лъкатушейки между дърветата.

Видя входната врата, от която тичешком излизаха мъже с пистолети в ръка. Безброй бледолики копелета. Въобще не разбираха каква опасност ги заплашваше.

Под прикритието на високите дървета и храсти Лерой успя да достигне от задната страна на къщата. Никой не го забеляза. Тия тъпи бели гъзове дори не се бяха сетили да отвържат кучетата. Но и да бяха го сторили, той беше подготвен.

Крадешком се промъкна до един прозорец. Точно под него беше извел и заровил краищата на проводниците по време на последното си посещение. Свърза ги и настрои таймера. Беше готово. Това беше цялата тайна. Ама че дяволски брилянтен замисъл!

Размърдай се, помисли си той. По-бързо, не се престаравай.

Започна да тича бързо, отдалечавайки се от къщата. Прескочи оградата. Броеше наум.

Десет. Девет. Осем, Седем. Шест.

Продължаваше да тича.

Пет. Четири. Три. Две. Едно. Нула.

Буум! — Първата експлозия. През интервали от пет секунди следваха още експлозии из всички постройки на резиденцията, точно както го беше планирал.

Внезапно почувства оловна тежест в стомаха и ужас подкоси краката му. Разбра, че е направил една фатална грешка. Разбра го, когато чу свирепия лай на глутница бесни немски овчарки, летяща към него.

Синият му сак. Беше го забравил на земята под прозореца и в него беше прясната сочна пържола, която беше приготвил за кучетата да бъдат щастливи, ако се наложи.

— Майната му! — изкрещя с всички сили Лерой.

Това беше последната дума през живота му.

48.

Кас Лонг гледаше сама новините по телевизията.

Когато разбра какво е станало в Маями, отначало получи шок от удоволствие, но постепенно, с показването от хеликоптер на това, което някога беше резиденция на фамилията Басалино, я обзе пълния ужас на събитието.

На екрана се виждаше сцена на опустошение. Горяха огньове с високи пламъци. Наоколо гъмжеше от полицаи и пожарникари. До плувния басейн лежеше редица от трупове, покрити с одеяла.

— Още не е установено — казваше репортерът — колко още трупа трябва да бъдат извадени от къщата. Обаче властите са сигурни, че има такива. — Журналистът спря за момент, когато му поднесоха нова информация. После продължи: — По всяка вероятност в района на къщата са били инсталирани много, свързани помежду си бомби, които са били взривявани с механизъм последователно на кратки интервали. Ще ви съобщим още за това по-късно. Собственикът на резиденцията в Маями Енцо Басалино беше добре известна фигура от подземния свят в Чикаго в края на двайсетте години наред с неговите съвременници Ал Капоне и Леге Даймънд. През последните години мистър Басалино живя в уединение, оттеглил се от деловата си активност в къщата си в Маями с...

Кас изключи телевизора. За момент втренчи напрегнато поглед в снимката на Маргарит, висяща в рамка на стената.

Беше настанало време да се заеме с делото отново. Време да излезе сред открития свят и се опита да довърши поне част от незавършеното от Маргарит.

Кас знаеше много добре към кого да се обърне.

49.

Лара винаги щеше да помни страхът и паниката в този следобед с Ник. Бяха само на няколко минути разстояние от къщата, когато експлозиите започнаха.

— Какво става? — попита тя уплашена. Долиташе звук като продължителен грохот от гръмотевици.

— Исусе Христе! — изкрещя Ник на шофьора. — Размърдай тая шибана кола!

Когато приближиха, видяха как от къщата излизат дим и пламъци.

— Спри! — изкомандва енергично Ник. — Завий обратно и върни дамата на летището. Бързо. Придружавай я докато се качи на самолет.

Ник скочи от колата и се затича към къщата. Когато се приближи достатъчно близо, видя, че всичко се е превърнало в ужасен кошмар.

— Ник! — извика Лара след него. — Пази се. Ох, господи! Внимавай!

Но той не я чуваше, беше изчезнал сред пушеците. Шофьорът обърна колата и тръгна бързо в обратна посока.

— Ник — продължи да вика тя напразно през отворения прозорец. — Ох, Ник, обичам те!

Шофьорът изпълни указанията на Ник. Откара я на летището и я изпрати до самолета за Ню Йорк. Лара беше просто онемяла и нямаше сили да се противопостави.

Когато пристигна, отиде право в апартамента на Кас. Там вече беше Рио.

— Видя ли новините по телевизията? — попита Кас.

Лара задържа дъха си в напрегнато очакване и попита:

— Какво точно е станало? — Разбра, че е нещо ужасно.

— Дъки спечели — рече Рио с безстрастен глас. — Подпалил е и е унищожил резиденцията на Басалино. Всички са измрели. С един замах сложи край на усилията ни.

— Умрели? — попита Лара с отпаднал глас. — Откъде знаеш?

— Цялата телевизия го приказва — каза мрачно Кас. — Никой не се е отървал. Къщата била обградена от експлозиви. Смъртен капан.

Не след дълго пристигна Дъки. Пушеше огромна пура. Усмихна се на всеки.

— Трябва да празнуваме — каза той триумфиращо. — Стана по моя начин.

— *Твоят* начин — повтори последните му думи Рио с глас, изпълнен с отвращение. — Ще ме накараш да повърна.

— Най-важни са резултатите — наду се той. — Само това има значение.

— Гадно копеле, звяр! — сподавено рече Лара, едва удържайки сълзите си.

Той дръпна от пурата и издиша спокойно кълбо дим.

— Защо не ме наречеш *черно* копеле? Не наричат ли хората така тези като теб?

— Ти нямаш никакво съзнание.

— А-а, а ти май имаш? Да наебеш тип е окей, но ако ни свърши някаква работа. Но моят начин именно свърши работата.

— Твоят начин е умишлено убийство — подчерта Рио.

— Те убиха Маргарит точно така — контрира я той.

— А всичките тези невинни хора... — въздъхна Кас.

— Заеби тия работи, момиче — рече Дъки. — Маргарит струваше колкото всичките тях по десет пъти. И нека да ви кажа това-онова от живота — няма никой невинен, забъркан с Басалино.

Кас поклати отрицателно глава:

— Нищо не разбираш май, а? Маргарит нямаше да одобри нито една твоя стъпка. Всичко, което тя искаше, беше нейната мисия да се осъществи.

— Осъзнай се, Кас — рече Дъки. — Аз исках отмъщение. И аз го получих. Всички ония копелета Басалиновци са мъртви. Всяка гадина от тях.

— Откъде знаеш? — попита Лара с равен глас.

— Знаем, защото аз се погрижих за това, захарче. Погрижих се за това добре.

Лара се върна в апартамента си. Ник беше мъртъв, мислеше си тя, и плачеше без да спре.

Не ѝ останаха сълзи. Защо не го предупреди навреме? Вината беше изцяло нейна.

Не знаеше какво да направи. Всичко изглеждаше толкова безнадеждно.

Когато телефонът ѝ звънна, отначало помисли да не вдига слушалката. Предположи, че е принц Алфредо и не можеше да се оправи с него сега.

След четвъртото звънене промени решението си и вдигна слушалката.

— Ало — каза тя с отпаднал глас.

— Принцесо? Самата ти ли си? Благодарни на бога, че се измъкна навреме.

За миг бе завладяна от облекчение и радост:

— Ник! Ти си жив!

— Просто не мога да разговарям. Тук е страшна бъркотия. Сега съм с ченгетата. Исусе, Лара... майка ми, баща ми... цялото ми семейство... — започна да се задавя от вълнение и сълзи.

— Нека дойда веднага при теб със самолет. Искам да съм с теб.

— Не. Утре аз ще ти се обадя. Просто ме чакай, любима моя. Ти си всичко за мен.

— Ник... Имам толкова много неща да ти казвам...

— Не сега.

— Кога?

— Скоро, мила, скоро.

* * *

Но тя никога не му каза. Някак не успя да събере кураж.

Той дойде да я вземе от Ню Йорк и двамата отлетяха заедно за Калифорния. След няколко дни отлетяха за Хаваите, където се ожениха. Церемонията беше обикновена. Присъстваха само те двамата. Единственият човек, на когото тя сподели за брака си, беше Бет. Бет се беше върнала невредима в комуната и беше щастлива, че отново е със своята дъщеричка и своя приятел Макс.

— Не знам как се случи, но се случи — каза Лара на сестра си по телефона. — И на никой друг не съм казала — добави тя предизвикателно.

— Нека сами разберат. — Бет не възрази, нито направи някакъв коментар на постъпката на Лара. Само каза с тих глас:

— Фамилията Басалино неведнъж са били наказвани. Надявам се ти и Ник да намерите щастие.

— Ще намерим — каза уверено Лара. — Имаме намерение да се преместим в Италия и да започнем всичко отначало. Ник желае да го направим и аз го желая. Ще ни дойдеш ли на гости, когато се установим?

— И още как! — отговори Бет.

50.

Боско Сам и Дъки К. Уилямс се срещнаха една сутрин в зоологическата градина.

— Не искам да минавам с теб покрай ония проклети маймуни — оплака се Боско Сам. — Още мириша на маймунска пикня всеки път, когато облека проклетото си палто.

Дъки се засмя.

Боско Сам го погледна със святкащ поглед.

— Е, как е? — попита Дъки — Да свършваме по-бързо, че трябваше преди два часа да съм на репетиция. Едно русо парче ме забави.

— Дъки, не си забравил, че имаме споразумение.

— Точно така. Никой не оспорва този факт.

Боско Сам извади шоколад „Хърши“ от джоба на палтото си и внимателно разви обвивката му.

— Сделката беше аз да забравя двестата бона, а ти да нанесеш удара на Басалино. Нали така? — каза Боско.

Дъки кимна утвърдително.

— Окей — продължи Боско, — за Франк Басалино признавам. Но другите? Хайде, Дъки, с кой мислиш се бързикаш?

— Хей, човече... та именно Енцо беше най-важният. И Лерой свърши чудесна работа.

— На Лерой Джизъс Боолз задникът му беше разкъсан от глутница шибани бесни хрътки. Това, което остана от него, и майка му няма да познае. Ченгетата ми показаха снимките. Имам много добри връзки с полицията.

— Е, и?

— И се носи приказка, че Енцо е бил докопан преди къщата да хвъркне. Някой го е гръмнал в сърцето и наръгал здравата с касапски нож — сигурно от някой смахнат. Става ли ти ясно сега?

Дъки облиза устни:

— Не, човече, не ми е ясно.

— Тогава ще продължа. Анджелио Басалино свърши при катастрофа с кола. Ник Басалино се е върнал в Ел Ей. Това означава, че ми оставаш дължник за сто и петдесет хиляди.

— Не се бързай така лайнарски с мен, човече — каза ядосано Дъки. — Да не би да искаш да кажеш, че...

— Слушай какво — прекъсна го Боско Сам. — Ще сложим лихвата и ще ги закръглим грубо на двеста хиляди. Два дни, човече, давам ти два дни. Доста щедро постъпвам с теб.

— Хайде стига де — изстена Дъки. — Ти си бил пълен с лайна. Въобще не си справедлив!

— Справедлив ли? Просто съм много справедлив с теб. И няма да ти казвам какво ще се случи после. Два дена е доста великодушно.

— Ти си един тлъст шибан пръч! — възкликна Дъки. — Алчен и завистлив гъз. Ще получиш парите си.

Боско Сам кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, че ще ги получа, момче. В брой. И ги искам до шест часа вечерта. — Напъха бързо и грубо останалата част от шоколада в устата си и се отдалечи.

Дъки започна да се поти. Нямахше никакъв начин да вземе отнякъде двеста хиляди утре до шест часа. Никакъв.

51.

— Мъжът, който идва при вас с щръкнала патка може да иска да го направи с вас, но дали ще поиска да работи до вас? Дали ще поиска да получите същите пари за същата работа, която и той работи? Хей, а какво ще кажете за оня тип на улицата, който ви съблича с поглед и пред приятелите си разправя, че ви е чукал? Равен ли е той с вас, милички? А? А?

Тълпата жени, в която имаше и неколцина мъже, събрали се на рокфестивала, изкрещя с одобрителен възглас.

— Хей, сестри мои, искате ли да бъдете потъпкани завинаги от някаква мъжка свинска раса? Дърти прасета с расистки, шовинистически, изкривени, старомодни представи за всяко нещо, което засяга жените в Америка днес? За тях ние сме само парчета, някакви задници. Бъди красива, имай деца, мила, но си стой в къщи и бъди кротка.

Рио Джава говореше между излизанията на рокгрупите на сцената. Със ситно накъдрената си прическа, пъстър силен грим и пайета по дрехите самата тя изглеждаше като рокзвезда.

За една година време се беше посветила на делото и беше станала активна като Маргарит Лоурънс Браун. И последователите ѝ бяха така многобройни. Всъщност, тя привличаше много по-големи групи поддръжници от Маргарит, тъй като се присъединяваха безброй пънкари, наркомани и тем подобни.

— Един ден ще стана президент — каза тя на публиката си, — и ще извадя наяве всичката воняща корумпирана каша, която представлява политиката.

— Като за начало — продължи тя — ще разкрия пред всички какво представлява онзи кучи син Лари Болдинг. И той няма да тръгне да гони *нищо*, когато свърша с него.

Лари Болдинг, нейният бивш любовник, политикът с неопетнения имидж, елегантна руса жена и две съвършени дечица, беше номиниран в президентска кампания.

Рио протегна ръце нагоре над пурпурната си коса и сви юмруци.

— Стачкувайте, сестри! — извика тя. — Стачкувайте!! Така ще получим това, което искаме. Така ще станем равни във всяко едно отношение!

Тълпата започна да свири и крещи в знак на съгласие.

Рио усети как куршумът я улучи. Но успя да се задържи. Замлъкна. Усмихна се. Тълпата се разпръсна пред очите ѝ с писъци, викове и свирене.

— Стачкувайте! — успя да се изтръгне от Рио. Кръв задави гърлото ѝ. След миг кръвта избликна от устата ѝ и потече, отнасяйки нейния живот.

52.

До къщата в Кънектикът^[1] можеше да се стигне единствено след като се премине електрическият портал и строгия оглед на охраната от двама души в униформа с пистолети, затъкнати небрежно в поясите.

Диксън Грейд премина охраната лесно. Беше мъж с изрядна външност, облечен в тъмен делови костюм. Носеше очила без рамки. Очите му бяха малки и кафяви. Косата беше сресана грижливо назад.

Приблужи голямата къща, стискайки под мишница тънка кожена чанта за документи.

Униформен мъж отвори вратата след позвъняването му.

— Добър ден, мистър Грейд, сър — каза той почтително. — Мистър Болдинг е във ванна стаята.

Диксън Грейд кимна. Влезе в къщата, премина през нея и излезе във вътрешния двор, откъдето се минаваше, за да се стигне до басейн с олимпийски размери.

Поздрави го Сюзън Болдинг. Беше изключително симпатична жена с права руса коса, сплетена отзад на стриктна френска плитка. Фигурата ѝ, която имаше приятни форми, беше прикрита под широка копринена риза и бели панталони, ушити по поръчка.

— Здравсти, Дик — рече тя, усмихвайки се. Целуна го леко по бузата. — Какво да ти донеса? Алкохол? Чай? Кафе?

Диксън се усмихна вежливо. Намираше съпругата на Лари Болдинг извънредно привлекателна, но когато си личен помощник на Лари Болдинг оставаш само с тази мисъл и нищо повече не можеш да направиш.

— Кафе, моля, Сюзън. Къде е Лари?

— Оглежда градината, търси плевели, мисля. Откровено казано, неделята е единственият ден, когато намира време да се поотпусне. А ти знаеш колко обича градината си.

— Ще отида да го намеря.

Диксън тръгна по една странична пътека и след малко откри Лари Болдинг да играе на топка на зелената трева с децата си.

Поздравиха се, след което Лари изпрати децата при майка им. Беше висок, с правилно телосложение. На възраст беше в началото на четиридесетте. Лицето му беше с леко остри и грубовати, но мъжествени черти, комбинирани с плътен мъжествен глас и политически твърдо ръкостискане.

— Всичко е под контрол — рече Диксън. — Перфектна операция.

Лари Болдинг се огледа бързо наоколо да се увери напълно, че са сами.

— Тя... мъртва ли е? — попита той с тих глас.

Диксън кимна утвърдително.

— И няма никакви следи, които да отведат до нас. Съвсем чист си. А-а, и за да е всичко сигурно, съответните хора ще се погрижат за последствията от дейността ѝ.

Лари Болдинг въздъхна облекчено и потупа Диксън по рамото.

— Това беше единственият начин, нали? — попита той.

Диксън Грейд кимна в знак на съгласие:

— Единственият начин.

[1] Кънектикът — щат в САЩ, съседен на Ню Йорк. — Бел.прев.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.